

741.505
KO
v.6
no.1-11

7. 1872.

6-1-11

Q.

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

ELIAS CZAYKOWSKY
COLLECTION OF
UKRAINIAN CULTURE

741.505

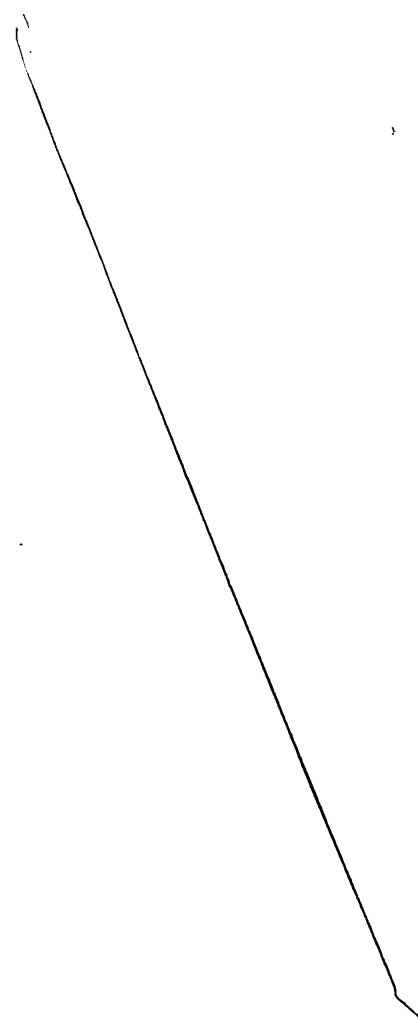
KO

v.6

no.1-11

6

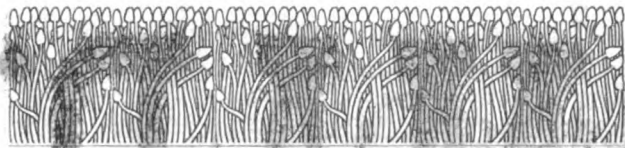

Виходить кожного 1. і 15. ст. ст. Предплата вносить річно 8 К., піврічно 4 К. Поодинокі число 35 сот.

Властитель: Іван Кунцевич.

Старий рік до нового: Маєш, синку, дарунки, які я приніс Русинам, і старайся придбати їм ще більше.

Від Редакції.

З сим числом вступає „Комар“ в VI-ий рік свого життя.

При сій нагоді вважаємо за потрібне, коли вже рішили ся не завішувати видавництва, мимо того, що внутрішні його відносини дуже невідрадні, сказати декілька слів.

„Комар“ в письмові вповні незалежним і не стоїть в спеціальній звязи з ніодною з наших партій. „Комар“ має заступати свобідну гадку, незв'язану ніякими партійними зглядами, а одним авторитетом, якому він повинує ся, є здорова суспільна гадка подиктована любовю до свого, пошаною до чужого.

На тім становищі хочемо стояти, а ми переконані, що суспільність оцінить і підопре його.

Головно інтелігенція повинна присвятити „Комарови“ більше ніж доси уваги, бо селянство потребує радше науки і просвіти, як сатири, що впрочім для нього не все є зрозуміла.

З надією, що наша суспільність зрозуміє і оцінить наші наміри — починаємо свою роботу.

Редакція „Комара“.

З новим роком 1905.

З тим новим роком дев'ятьсот п'ятим
Всім гайдамакам руским завзятим
„Комар“ бажає сили до бою
За наші права, за нашу волю.

* * *

Всім красавицям соколів красних,
Як місяць гарних, як сонце яєних,
Щоб їх любили, щоб шанували,
Щоб за Ляшками не уганяли.

* * *

А всім соколам дівчат як зорі,
Щоб гроший мали як піску в морі
Щоб ся діждали дітий копиці,
Гарних, здорових, твердих як в криці.

* * *

А тим що потом своєї праці
Жидів годують, тай ріжних „браці“,

„Комар“ бажає більше просвіти,
Щоб могли погань сю одолити.

А ренегатам, та всім хрунякам —
„Комар“ бажає, щоб їх мордякам
Панські ковбаси, та мадригали
Костею в горлі весь рік стояли.

М. Рус.

Касарняні цвіти.

Фельдфебель (до рекрута, котрий на команду „габт ахт“ стоїть з широко отвореним ротом): Як ми Бог милий, то сея худоба роздзявила так пащеку, як небіщик Колюмб, коли перший раз Новий Йорк zobачив!

Верх радости.

Узріти одного гарного ранку свого кравця в некрольозі.

Зі суду.

(Адвокат в жарі промови).

... а високій трибу нал зволить іще і то взяти під розвагу, що наколи засудить мого клієнта на смерть, то тим самим знищить цілу его будучу карієру.

Цукор є солодкий, але солоно треба за него платити.

Добра відповідь.

Властитель кам'яниці, стрінувши одного дня свого льокатора пана Н. зачинає робити ему закиди:

— Ій пане! Передучера коло години дев'ятої, користаючи з того, що було темно на сходах, поцілувалисьте мою доньку... Здає ся мені, що то щось не було в порядку.

— Сьвяті ваші слова пане добродію — притакує з поважною міною пан Н. — прецінь о дев'ятій повинно ся вже сьвітити на сходах.

Moja najukochansza przyjaciółko!

(Конец.)

Uspokoïłam go, mówiąc do niego, że on drugi zbawca mój, żeby tylko więcej takich mądrych i roztropnych się znalazło, to jaby już dawno miała korony na głowi... „Korony już są gdzieś, ja ci wyszukam i wybiegł jak szalony... Zostawszy sama, poczęłam si zastanawiać nad tem i poczęło mi si wyjaśniać to wszystko natrętne prześladowanie miłością Kerbera. Teraz już zrozumiałam, czego on tak gonił za mną po Krakowie, Lwowie, Zakopanem i wszędzie mi tak wychwalał. Nie mogłam pierwlej zrozumieć dlaczego tak mi miła była jego szwabska mowa, gdy do mnie gadał i mnie wychwalał, pomimo, że ja tak tych Szwabów nie lubię i ich przeklęty mowy, bo to już serce odczuło, że to nie Szwab gada do mnie a Polak, w którym płynie krew nasza. Daruję mu teraz wszystko, bo cóż on biedaczysko winien, że w Szwabach si urodził i ni miał sposobności nauczyć si po polsku. O jak ja jego teraz kocham, tylko nie wiem czy mi wspomnieć, że ja już wiem, że on Polak.

Wiesz moja najdroższa i najukochansza przyjaciółko moja, że już cały świat mój. Św. Ojciec — Polakiem, Kuřoki — Polakiem, Kerber — Polakiem, Światopelk-Mirski — Polakiem — we wszystkich ich płynie krew polska. Kto ci wie, czy i Rosevelt nie Polak, tak ci mi si wszystko zdaje i to więcej jak pewne, bo ci widzisz Rose, znaczy „róza“ a to już wiem z herbatyum, że byli Rózyccy i wyemigrowali z Kościuszkim do Ameryki. Wspomniałam już o tem Wojtusiowi to on już to zbada.

Ja ci już co raz majentniejsza. Na zebraniu moim we Lwowie tej jesieni uchwalili mi moi kochankowie dać mi posiadłości rentowe. I wiesz, że ci Rusiny chcieli si temu oprzeć, coś tam nawet gadali ale Stasio mój mrugnął na nich i pokazał trzy palcy i ich to tak zelektryzowało, że dali pokój i zamilkli. Jak mi później mówili, to Stasio obiecał im 300.000 kor. uważaj trzy kroć sto tysięcy dać na ich teatr jak będą cicho. I jacy ci to naiwni te Rusiny — uwierzyli mu. Co ci my si z tego naśmiali, a Łoś aż za brzuch si brał, mało nie pękł. Ta ja nie wiedziałam, że on taki szczerzy i przychylny, mówi, że to bendzie na zamek mój w Krakowie. Żal mi teraz Łosia, zem go sobie tak lekceważyła! Najglówniejsze chowam na koniec. Zwierzył mi ci si kiedyś Pelczar, że

on wniesie na najbliższym posiedzeniu w sejmnie moim ustawę, by ustanowić rok jubileuszowy, jak było za czasów Mojżesza, to znaczy, by każdy 50-ty rok był święty. W temże roku mają wszystkie szlacheckie dwory, sprzedane i zastawione z przyczyny bankructwa, wracać nazad do swego właściciela, i w tem roku mają wszystkie długi zaciągnięte przez szlachte przepaść. Zapewnia, że to przejdzie bo nasza większość, a Rusiny sprzeciwić si nie będą, bo im przyzekniemy już dać w tym roku dyrektora w ruskim gimnazyum w Tarnopolu. O jak si cieszy, mało ze skury nie wyskoczy, już pewnie będę królową.

Uciskam ci jak najserdeczniej moja najmilsza.

Twoja najserdeczniejsza.

Гей були рожі...

Гей, були рожі... чар — вева,
і вина дились шумно;
померли рожі, осінь йде за захмар,
минув ся май... як сумно...

Гей, була молодість бурна!
І кров у жилах грала;
проснів ся сон — рожевий сон —
всі адуди доля взяла...

Було коханє! В білі рамена
нераз мене ти брала...
минув ся май — проснів ся сон
і туґа лиш остала...

С. Ч.

Відайте Богови — що боже,
а цар своє візьме, небоже. Д—ка.

Москвофільська „ученість“.

Як пише „Галічанін“, якийсь „галицко-руський юноша“ виголосив в віденським „Кружку любителєй рускаго языка“ відчит про вплив російського письменника Андрєва на Пшибишевского. Пшибишевский став писати майже десять лїть перед Андрєвим, але се не перешкаджає, щоб наші „руські“ писали і говорили про літературу — з усьніхом.

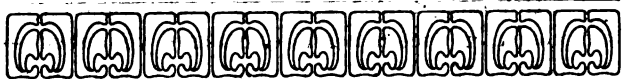

Я все кажу:
Наш хлоп лінивий, недбагий і недобрій, а для нашої граці не має
вдичности. Справді — шкода жертвувати ся.

ЖИВИЙ ДНЕВНИК

Редактори: М. Лозинський, Б. Гіжовський. Співробітники: О. Темницький, О. Кекиш,
З. Вишницький. Одвічальний редактор: І. Яримович.

Від Редакції.

„Живий дневник“ уряджуємо перший раз і Шановна Публіка нехай простить нам, коли покажуться в ньому деякі хиби. Рівнож просимо уважати його за вплив гумору і свобідної веселости, а не злоби. З евентуальними зажаленнями просимо звертатись до одвічального редактора.

Подітчний огляд 1904 р.

Від коли люди видумали газети, завівся такий звичай, що з початком кожного року робить ся огляд всего того, що привів нам рік минувший. При тім звертаєсь особлившу увагу на сі події минувшого року, котрі принесли, або можуть принести якусь, особлившу зміну в житю народів. Такі події називають подіями проломаними, а як в році було багато таких подій, або як була дуже важна подія, котра принесла або може принести велику зміну, то минувший рік називають роком проломаним. Такі події можуть зробити зміну, або поломити ноги на дорозі до зміни в житю одного народа, а в такому случаю, про сей рік, котрий приніс сю зміну, чи сей пролом, кажемо, що він був проломаним роком для сего народу. Як рік приніс, або приготував зміну в житю кількох народів, або й цілого світа, то кажемо, що рік був проломаним для цілого світа.

Хоч услія життя народів не змінюють ся з кождим роком, то між газетярями закоренив ся паскудний звичай, що пишучи про минувший рік, вони все добавують в тім році щось такого, що — ніби то — витворило нові услія життя і кождий рік називають проломаним. Писали так про 1903 рік, так пишуть і про рік 1904.

Що до сего послідного, то се дійсно прав-

да. Бл. п. рік 1904 був роком переступним, а іменно виходячи в світ, переступив поріг небес лівою ногою. Рік сей зачав ся під планетом Псом, якого нарочно в тій цілі відкрили на нашім горизонті патріотичні галицькі астрономи.

Найважнійшою подією для міста Львова була в сім році смерть бл. п. Дурного Яся, яка найфатальнійше відбила ся на редакторах гумористичних журналів, котрі в его особі стратили найдотепнійшого співробітника. Не беремо тут в рахунок українських гумористичних орґанонів,* бо у них всі співробітники є — безплатні. При сій нагоді вважаємо за відповідне зазначити, що бл. п. Дурний Ясь визнавав щиро демократичні принципи, чого найліпшим доказом его проект як достарчити бідним мешканцям міста Львова безплатної кулеші. Проектував він іменно, аби не замінити уличь місто Львова, а коли бідному сватови набє ся в уста досить пороху, то перемішавши його з сливою, буде мати готову кулешу. На жаль сей проект застряг в магістратській комісії.

Для галицької України були найважнійшою подією вибори до галицького Союму, при котрих руський Клюб ствердив наглядно, що один посол, а жаден посол, то є жаден посол. Як звісно посла сецесіоністи порішили, як не вийдуть усі — знов зложити мандати, одначе не зробили сего, хоч один з них перепав.

Під зглядом елементарних нещастє був сей рік доволі щасливий, бо окрім граду, псухи, повеній, огнів, голодового тифу, екаектора, Кербера, мериторичної опозиції, рентових осель і театральной справи, не постигло нашу Україну діяке більше нещастє.

В сім році появили ся на галицькім горизонті анархісти, одначе до більшої катастрофи не прийшло, бо поліція сховала в час анархістичні окази до музею рідкостей при ул. Баторія. Вірних Тирольців Сходу стрівув зі сторони корони новий доказ прихильности: Модерний Бодан Хмельницький дістав за потвердженням цісаря тримісячне удержанє на кошті держави.

* У хто не розуміє сего терміну, хай піде до Руського Театру „На Дво“.

Належить також згадати за російсько-японську війну, в котрій обі сторони так собі здорово попроломлювали кости, що для них рік 1904 понад великий сумнів є роком проломовим. Війна ся важна й тим, що намість почтових голубів стали (головно газетярі) уживати качок.

Чи будем ми мати театр.

(Стаття надіслана).

Коли який нарід хоче бути культурним, мусить мати свій театр. Самоседи, Хунхузи, Готентоти, Цулюкафри, Гонолюльці лиш тому не є культурними народами, що не мають у Львові свого театру. Тому належить нам рішити се питане і брати ся до діла. Без театру ми властиво не народ. Ми повинні ужити всіх средств, прямо віднимати собі від рота — а поставити ся на театр.

При тім годі нам не піднести заміту против Комітету для будови театру. Комітет заважає пляни у заграничних фірм, а поминає власні сили, за котрими стоїть не сотня сміливих завзятців козаків, а зверх сотні безобразних церквів.

Щоб прибирати гроший на згадану ціль повинні ми як найдалше ограничити наші потреби. Коли прийде літо, то черевики, верхня одежа — проч до ганделесів! а гроші на цеголки. Коли кому зробить ся діра на лікті, на коліні, або взагалі денебудь, належить її заліпити цеголками.

Наші бурси, ті кузні, з яких мають виходити виковані як криця будучі патріоти. повинні скасувати сніданя й підвечірки, а заощаджений гріш давати на театр.

Вкінці ще одним способом можна приспорити фондів: Намість купувати книжки — однако лиш миши їх поїдають — ліпше щадити гріш на театр.

в.

ФЕЙЛЕТОН.

Афоризми.

Коли коні за довго стоять, прогоняють їх, аби не застоювали ся; те саме здалоби ся й галицько-українським коням божим, тільки нема

у нас досить відважного погонича і досить міцного батога, і тому в нас скрізь такий застій.

* * *

Патріотизм у декого — то здерти з мужика або робітника послідний гріш, аби бути записаним у виказі жертв на народні ціли.

* * *

„Народна честь“ у певної часті нашої суспільности, то честь панка елегантно убраного — в подергім білю... Бо інакше не будувалиб ми театру, а народні школи, не ставили памятників помершим письменникам, а помагали розвиткови сучасної літератури, не малпувалиб на балях і забавах великопанських звичаїв, а пересаджувалиб на рідне поле з чужини справжню культуру, і т. д.

* * *

Во істину говорю вам, що ваші подружя, се не злука двох братніх душ, пронятих огнем любови, тільки заклад для женщин, а абонамент на мешкане, харч і иньші вигоди для мушчин. Бо інакше недосвідчених дівчат не випихалиб за-муж за підстаркуватих, слабосильних і відражаючих панів від ІХ ранги в гору а мушчини не женилиб ся аж тоді, коли реставраційний харч не служить їх жолудкови, а здоровле вимагає „домашного спокою“. Галицький патріот буде виправді одушевляється тарними статями і книжками, але як добрий батько ніколи не видасть дочки за письменника, хіба, що вже її ніхто не хоче взяти...

* * *

Не знати, що повинен би зробити др. Щурат, колиб хотів бути консеквентним: чи поналити свої вірші з „Радикала“ і „Гр. Голосу“, чи ті з „Місіонара“, чи може одні й другі, та народивши ся на ново на світ, кандидувати на єпископа.

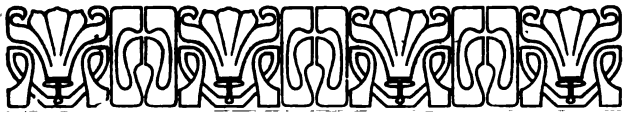
* * *

Цинізм, — се правда без цукру чинності, без одягу з фабрики „не випадає“, одним словом гола правда, в додатку ще й розлючена на тих, що хотілиб еї хоч яким лахом накрити...

І тому найліпші добродії людськості — се циніки і коли менї чого тепер жаль, то того, що в отсих „афоризмах“ замало цинізму...

М. А.

Новинки.

З села Фуяра коло Мостиск пишуть нам: Трафила ся у нас слідуяча пригода: Іван Горлячвий вертав о дванайцятій годині по полудни з засіданя Ради громадської до дому, роздумуючи про упадок свідомости національної у нашого народа, що не знає навіть чесно погостити своїх радних і вони мусять самі дбати про заспокоєне своїх духових потреб.

Ідучи завадив нагло ногою о камінь і впав в болото, звідки його з трудом витягнули нічні вартівники, та провели до дому.

Ось, до чого доводить кешська комунікація, кличе на кореспондент. І має рацію, але щож? В Галичині всьо можливе.

Чистота мови. Вправді наша мова лиш що розвиваєть ся і не є ще звершеною, але мимо того є в ній багато чужих слів, які здалосьби заступити иньшими. І так: бібула, звісне польське слово, повинна називати ся чорнилохац, пантофлі тих олази, спірітус: духова вода, краватка: умоудсз'єдняючих частий перевязка. І. т. д.

Істория дурної корови. Поема Гр. Щипавки. Осьпівана свого часу Грицем Щипавкою корова породила доси шестеро телят. Отже сповнила ся на ній проповідка: „Der dumme hat Glück“. Телята порізали жида.

Товариство прихильників української літератури, науки і штуки на послідних загальних зборах ухвалило висказати обурене генералови Штеслеви, за те, що він не висадив Порту Артура у воздух — і не дав котрому з членів товариства теми до героїчного епосу.

З Телячого пишуть нам: Нинька відбулись тут збори, скликані тутейшими патріотами — в справі акад. кухні. Ходило о се, щоби порадитись чи вислати датки в грошах і натураліях — на акад. кухню. По доволі бурливій дискусії порішили наші патріоти — не слати ніяких датків на кухню бо, мовляв — академики на добрім харчи потонетіють і не схочуть працювати — учити ся, а се булоб шкодою для суспільности.

Оголошеня.

В „Ставропітїї можна мабути старі, виграні цимбали по дуже дешевим цінам При більших замовленях значний опуст.

Годинники соціалістичні

що йдуть лише вісім годин денно, можна купити в редакції „Волі“. Кождий робітник повинен його мати.

Молодець, що стужив ся за родинним житем. шукає товаришкї життя, молодой, гарной і богатої. Бльондинки мають першенство.

Зголошуватись posterestante Б. Б.

Пошукую інструктора, що приготовив би мого йолопа до матури, вчив дочку на фортеп'яні, бавив дволітну дитину, заложив хор, провадив крамницю і служив до служби божой. Винагороджене: окрема комната в дровітні і здоровий господарський харч з захованем постів а окрім того 5 К місячно.

До Адміністрації „Дневника“.

Варетат столярскій.

Свій до свого.

Клепки (головно девяті) по дуже дешевих цінах вставляємо і вимінюємо зужиті на нові.

Народна Лічниця.

Прощу стрібувати! Ратуймо ся самі.

Пошукуєть ся редакторів, які моглиби редагувати газети з тою самою партійною програмою, але на ворожих становищах. Мусять бути критичні ума і аби скоро не виписували ся.

Пошукує співробітників редакція „Діла“. Першенство мають редактори „Вольного Слова“.

Вольне Слово пошукує редактора. Першенство мають співробітники „Діла“.

Млинки

до поремелюваня старих бабів на молоденькі красовиці і иньші господарскі машини поручає Народна Торговля.

Хроніка поліційна.

Вночі з 25. на 26. с. м. придержав сторсж поліційний підозріне індивідум, що спінало ся по ринві до вікна другого поверха в камениці при Площі Порожній. При списуванню протоколу на інспекції показало ся, що сею людиною є руський поет, котрий хотів в той спосіб заощадити собі „шипрку“. — Вчора заарештовано чоловіка, що йшов скорим ходом улицями Львова, несучи під пахою подушку. На поліції показало ся, що се був руський літерат що перепроваджував ся на нове помешканє.

Сей дневник укладали
Народовці й радикали;
Самі наймолодші журналісти,
А помагали анархісти.
Навіть соціяльні демократи
Зволили нам дещо дати.
Зійшовши ся в остатній хвили
Редагували з цілої сили.
А що дотепи не йшли своїм ходом,
Тягнули їх з себе немов воловодом.
Вишили ми при тім пива бочівку,
Щоб була радість для слухачів.
А тепер відносимо ся до комітету,
Щоб дав десятку нам за газету.
Вкінці складаєм перо і атрамент.
Конець ділу. Amen.

Афоризми

славного російського філософа Кузьми
Пруткова.

Гляди в суть.

*

Чоловіче, не сідай на свіжо фарбовану лаву.

*

Не можна збагнути того, що не надасть ся до збагнення. *подав St.*

— Чим є свідочтво натуральне для Русина?

— Патентом на чесного жебрака, або богатого хруня. *Ка.*

Вигляди на парламент.

Новий міністер виторгував у проводирів парламентарних сторонництв парламент. Так є, перед Гавчом не було парламенту, а обструкція, яка вкінці й убила Кербера. Парламент є ліпший ніж приватне житє, бо в приватнім житю зміна габінету не „скуткує“ на обструкцію, а в парламенті — „скуткує“. Радимо кождому завести у себе парламент.

Тепер справа в грецькій палаті при Франзенсінгу у представле ся ось-як:

Чехи обіцяли, що коли Німці обіцяють їм, що Поляки будуть з ними (іменно Чехами) тримати, тоді вони перестануть вести обструкцію.

Члени антисемітського сторонництва зявили, що крісла в палаті панів, особливо перехождені, яких пани повтікали вже до Америки абсолютно за дорогі — вистанє 500 кор. за штуку. Коли Гавч не пристанє, антисеміти починають обструкцію. Те саме сказали christlich-sociale. Клерикали ждають розпятя редакторів „Vaterland-y“, в противнім случаю перейдуть на безконфесійність і стануть антидержавними.

Посол В'ялк мав приготівлену інтерпеляцію в справі непорядків в канцелярії парламентарній.

Тай тільки...

А правда, бувби збув за Русинів. Русини не вірять Гавчови, не вірять в успіх його заходів для нас, а навіть — для Австрії.

Руський клуб є поважно занепокоєний о судьбу чорножовтої вітчизни. Треба реформи, бо готові ми стратити Австрію. Австрійські горожани — *savete!* *Sybilla.*

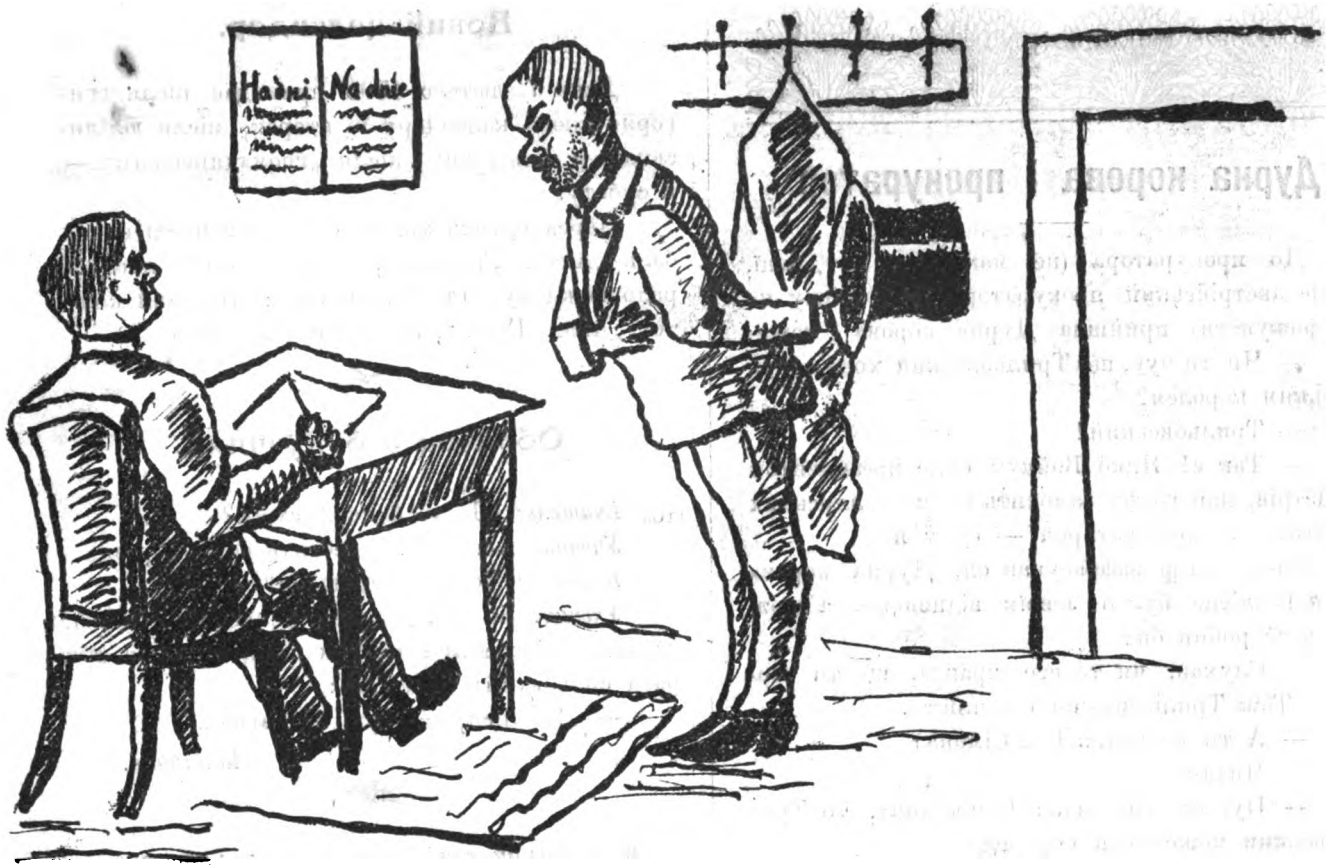
З любовних мотивів.

Коли в перший раз
я тебе узрів,
— від твоїх очей
троха не зімлів.

Нині ти вже моя,
та я млію знов,
бо мігла й коцюба
висяць наді-мнов.

Мстислав Рус.

Артист: Пане директор, заявляю, що як не піднесете мені гажі і не зробите контракту, то уступаю зі сцени.

Директор: Можу з вами зробити контракт, але понижу вам гажу.
Згода?

На тім місци просимо Дорогих Читачів пригадати собі ілюстрацію з „Комара“ р. I. ч. 5. п. 3.

Клопоти нашого адміністратора.

Конституція.

Одного разу зійшов ся російський підданий з австрійським, та став перед ним жалувати ся, що цар не хоче дати конституції, та вихвалював рівночасно конституційну державу — Австрію.

Австрійський підданий слухав якийсь час, аж вкінці не стало йому видно терпцю і він крикнув:

— Чоловіче, чи ти здурів? Тобі заохочуєть ся австрійської конституції? Хибаж ти не знаєш, що то є австрійська конституція?

Москаль подивив ся на нашого брата з виразом недовіря і цікавості на лиці.

— А щож такого? — спитав він несміло.

А австрійський підданий успокоїв ся, закурих папіроску та став розказувати:

Припустім, що твої батьки були австрійськими підданими, значить й ти яко австрійський підданий побачив сьвітло денне в Австрії. Щож чекає тебе? До шестого року життя жнеш ти щасливо в домі свого батька, котрого найголовнішим занятєм, як і всіх нас, є плачана податку. Ступивши в сему весну життя, йдеш до школи, щоб чогось навчитися. Але коли твій батько думає, що тебе навчать чогонебудь, то він тяжко ошибає ся. „Drugie język krajowy i historia kraju rodzinnego“, а додатково „історія Австрії“, се все, чого тебе в школі вчити-муть. Не знаєш, що се є? Терпеливості, прошу, небавом дізнаєш ся.

(Дальше буде).

Телеграми.

Петербург. Цар закупив в тутешніх складах велику скількість карток з видами, які по виїзді за границю буде посидати своїм знакомим в Росії.

Буданент. Войско, що прибуло на Угорщину з Галичини одержало карти виборчі. Кождий жовнір має право убити кілька хоче виборців і голосувати на їх місці. В той спосіб буде привернений на Угорщині лад.

Найберун. До руського бюро посередництва зголосив ся українсько-руський літерат на зарібки до Прус. Він є переконаний, що скорше вийде на своє між Німцями з мотикою, як між Рутенцями з пером.

Виїмок з роману.

...„Він був подібний до Х., але троха на лиці инакший“.....

С. Т.

1

Від Редакції.

Слова признання з ближших і дальших сторін додають нам відваги і охоти до праці. Ми чекаємо ще на матеріяльну підмогу із сторони суспільности, а маємо певність, що при нашій праці, і підмозі суспільности досягнемо наші цілі: Зробити „Комара“ письмом, яким наша суспільність моглаб повеличати ся, а також стати на про з всім, що вороже нашому культурному розвитку, нищити всяку погань, звідки-б вона й не плыла.

Редакція „Комара“.

Просимо при замовленях подавати точну адресу, при зміні адреси подавати й давнішу.

Адміністрація „Комара“

Ювілей 30-літної діяльності Михайла Павлика

книжка з описом Павликового ювілея; 112 сторін дрібного друку, коштує з поштовою пересилкою 1 кор. 20 сот.

Замовляти в Михайла Павлика у Львові, ул. Люблинської Унії ч. 5.

Руска Хата

ілюстрована часопись літератури, штуки і сучасного життя. „Руска Хата“ виходить кожного 5 і 20 в місяці в об'ємі 2 до 3 аркушів друку. „Руска Хата“ се одинока ілюстрована часопись для руских родин. Передплата вносить на цілий рік 12 К. Адреса адміністрації: Львів, Бляхарська ч. 8. Жадайте „Рускої Хати“ по всіх публичних льокалях.

О Г О Л О Ш Е Н Я .

Візові переліскі листк.

Представляючі вправи „Січи“ в Печені-жині, дістати можна в артистично-фотографічнім заведеню „Марія“ в Коломиї по 60 сотників за серію (6 штук) з пересилкою.

СВОБОДА (LIBERTY).

Часопись для руского народа в Америці і орган „Руско-Народного Союзу“ виходить кожного четверга в тижни.

А ДРЕС: Redaction „Svoboda“, Scranton, Pa., North America. (Передплата річно 2 долари, т. а. 10 Корон.)

Хто интересує ся справами Заморскої Руси, повинен записати собі сю часопись.

Замість 32 корон

лише 16 корон

висилаємо

4 збрушоровані річники „Комара“ з рр. 1900, 1901, 1902 і 1903, аби подати в сей спосіб нагоду усім Русинам познакомити ся з напрямом нашого видавництва.

Кождий інтелігентний Русин і кожда члениця повинні скористати з сеї нагоди, котра другий раз не лучить ся.

Поодинокі річники по 4 кор. 40 сот. з перес.

Висилка тільки за готівку!

Календар „Комара“ з р. 1902, 1903
(по зниженій ціні) . . . 30 сот.
Новомодний Сьпіваник . . . 40 „
Календар з р. 1904 . . . 60 „

Передплата на двотижневник
„Комар“

річно 8 корон — піврічно 4 корон.

Адміністрация „Комара“

Львів ул. Собіщини ч. 8.

Видає і за редакцію одвічає: Вруно Гіжовський.

FALCK et Comp., HAMBURG

Americahaus Raboisen 30.

Не належить вибрати ся в подорож до Америки заким ся не читало нашого проспекту і розкладу їзди наших славних пароходів.

Всі ті, котрі мають намір виемігровати до Америки а вже мають пашпорти, повинні перечитати слідуоче оголошене, заким ся в дорогу пустять.

З Америки кождий доносить своїм країянам: Ідьте лише через Гамбург.

Пароходи нашого товариства осягнули під взгляде дом якости і досконалого урядження велику славу.

Ті пасажери, котрі їдуть через Гамбург, мають тоту велику користь, що вже в Мисловицях, на границі прускій, дістають ся під нашу опіку а від того місця виправляємо їх впрост до себе без пересідання в возі 3-ої кляси залізницї поспішної.

Подорож з Галичини до Гамбурга не треває довше як 24 годин, если ся підіяло після наших вказівок.

Кошта дороги від прускої границі до Гамбурга вносять 9 вр. 80 вр.

Наше товариство посідає 130 пароходів в найбільших розмірах.

Також ціна переправи до Канади єсть дуже уміркована.

Докладні описи Канади і о подорожи до того краю посилаємо радо і безплатно. 12—12

ТОВАРИСТВО ВЗАІМН. КРЕДИТУ

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою

у Львові, ринок ч. 10, дім Просьвіти.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезвечені тревало в „Дністрі“ від огню. Членський уділ 50 корон можна зложити в ратах; вписове 2 кор. — ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть зятяти ~~десятки~~ на 6% за предложеном відповідній гіпотехи або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ. — ПРИ ЦАРЦЕЛЯЦІЯХ і иншім купні землі нехай купуючі звертають ся за позичками до Дністра. — ВЕЛІДЕНІ ЩАДНИЧІ приймає Товариство на 4%. — З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродійні ціли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 корон.

Стан 31. грудня 1903:

Вкладки 1,444.589 К.	Позички 1,330.822 К.
Уділи 109.835 К.	Цінні папери,
Фонди ре- зервові 21.318 К.	льок. в банках і на рах. біж 280.681 К.

Друкарня Уділова, ул. Коперника ч. 20.

Проект

фронтної брами будучого руского театру у Львові.

Виходить кожного 1. і 15. ст. ст. Предплата вносить річно 8 К., піврічно 4 К. Подружжю число 35 сот.

Властитель: Іван Кунцевич.

Число карнавалове.

Від Редакції.

Се число „Комара“ трохи припізнило ся, зате слідує вийде вже з початком марця, так що дальші числа будуть появляти ся в своїм часі.

Численні признаня з ріжних сторін краю захожують нас не сходити з дороги, яку ми обрали: Свобідної, незалежної сатири. Письмо сего рода, що „Комар“ й не може бути офіційним органом котрого небудь сторонництва, а противно, лиш тоді може повнити свою задачу, коли не е звязане ніяким авторітетом, ніякими політичними зглядами, які часто зовсім слушно е рішаючі для письма поважного. Історія німецьких писем сатиричних поучує нас, що така програма е найраціональнійша для сатири і гумору, а видко се з того, що письма не стоячі на услугах партій е нав'язні правдивою любовою свого не після рецепти партійної, а силою чувства і переконаня і тому й е вони найбільше почитні і поважані серед німецької суспільности.

Так і „Комар“. Слідячи уважно наші культурні і політичні прямуня, не спускаючи з ока хитрих, а нерідко і безличних заходів наших ворогів, хочемо повнити нашу задачу: Давати читаючій публиці в веселій формі раз добру раду, раз рзраду в тяжким положеню, в яким живе наш народ. Нашим окликом є: „Нехай живе жите!“

Редакція „Комара“.

На від'їзд.

(Артистам руською театру).

Вже ідете... готові до дороги —
Човен ваш знов в незнану гонить даль —
На море ген — на збурене, розлоге,
Посеред бурі каламутних фаль.

Вже ідете — скитальчі музи діти!
Судьба вас рве на вічно блудний шлях,
І все жите вже мусите терпіти,
Мов зблуканеє стадо сірих птах...

Підете в сьвіт — шатра десь розібете,
Блиснете в сьвітлі, пісня задзвенить —
Тай знов вас доля пожене сьвітами...

Згадки по вас остануть сумовиті,
Й не одно серце кровю окипить,
І не одна душа зірвесь за вами...

„Комар“.

В.....

Гей прожило ся тлько ясних днів,
Такий сьвіт чувств незмірений, чудовий
Відходить... звільна твій втихав сьпів
Кохавня сьпів чудовий...

Вернись! Вернись — хоть раз ще засьцівай
Ту пісню, що душа про неї мріє..
Пісню про щастє, про незнаний рай
Де дух в розкоші мліє...

Піде, дівчино, за тобою в слід
Моя душа терпіти все готова,
Зацвите може наших думань цьвіт —
Бувай здорова!...

Ст....

Хитрий спосіб.

„Кружок науковий“ „Кружка українських дівчат у Львові“ подає в „Ділі“ з 21 с. м.: „26 см. відбуде ся на „Кружку укр. д.“ дуже інтересний і відчит. Просить ся о як найчисленнійшу участь“. — Заряд „Наукового кружка“ дуже хитрий. „Дуже інтересний“ відчит — значить, щось цікаве, інтригуюче, значить, цікаво знати що то за тема, значить відчит буде мати багато слухачок, — цікавих на заголовок теми. Це даром ми хитрі Малороси.

Наша кривда.

»Słowo polskie« вичисляє в слідуєчім порядку присутних на сегорічнім балю польського гакатистичного товариства „Czytelnia akademicka“ протекторів сьогож балю: „Mieczysławowa hr. Pinińska, marszałek hr. Badeni, namiestnik hr. Andrzej Potocki, hr. Dembiński, hr. Skrzyńscy, hr. Adam Gołuchowski, hr. Stanisław Siemieński, hr. Emil Potocki, hr. Ludwik Badeni, rektor uniwersytetu książ Puzyna, profesorowie dr. Ciesielski z małżonką, dr. Till, dr. Twardowski, dr. Łukasiewicz, dr. Wiczkowski z małżonką, dr. Szachowski, radca dworu dr. Kadyj, dr. Szymonowicz, dr. Kolessa, prof. Talowski i w. i.“ Питаємо ся: Як сьміє така шматка класти на посліднім місці свого реєстру одинокого заступника української нації на згаданім балю? А дальше: Чому наша преса не нап'ятнує належито сего чину бутних гакатистів? Як можемо вимагати поважаня від ворогів, коли самі не заступимо ся за нашу честь, тоді як перший ліпший дурень ві повір'є?!

Дебют.

Її батько був парохом у Писнодіві, мати виводилась із аристокрації, чим не забувала при кожній нагоді почванитись. Бо то... Її оден брат був каноніком у сьв. Юра, а другий займав якесь визначне становище у державній службі.

Що правда злобні люди говорили — що він був лише возним, але їмость все з пошанюю і гордістю згадували за того брата „що є у намістництві“...

Панна Янця була типова попадяночка. Низького росту, зі заокругленими формами, із цікавим носиком, з шванкуючою „фігурою“ і все вистаючими стальками від станика — була мовби живий взорець нашого своєрідного барока.

На карнавал рішилися родичі вислати доньку до Львова.

З дрозжачим серцем, переповненим надіями на сьвітлу забаву — вибиралась панна Галя в дорогу. Побачить академиків — думала — тих сецесіоністів, що то на них татунцьо раз післали десять корон...

І серце било їй у грудях — молоде горяче серце замуроване високою старомодною шнурівкою...

У місті зараз на вступі заскочила її несподіванка.

Довідалась, що місцеві і провінціональні панночки скликають велике віче в справі організації дівчат. Се було новиною для панни Янці. Не знала, пощо та організація — не знала, чи се лише на час карнавала чи на довше...

Пішла на віче.

Здавалось їй, що догадуєсь, яка його ціль...

З запертем слухала полумяних промов товарішок... Великі гасла, кличі, „борба за національні права“ „освідомлене жінок“, „праця в народі“ все то, мов тарани било в наївний мозок скромної попадянки.

По вічу роздумувала, толкувала, розбирала... та якось не тее... а тут надійшов день першого балю.

Вже о п'ятій рано збудила ся, бо крізь сон нагадала собі зі страхом, що при однім її мешті відірвана кокарда.

Зірвалась скоро з ліжка, та не мала білого шовку, щоби її пришити. Склепи були ще позамикані.

З нетерпеливістю дждалась 8-ої години, побігла до міста і принесла шовк.

„Але сукня!... о пів до шестої має її принести кравчиня — чи то не буде запізно... Ждати до 1/2 6 — се був для неї цілий вік. —

Чи принесе точно 1/2 6 — як буде лежати, чи коронка довкола коввіра пришита так, як ви-діла на образку, що їй показувала кравчиня... еє буди невтишні питання, що раз-у-раз виринали у її головці палили... мучили...

Ходила несупокійно по комнаті, нагадувала собі фігури кадрили, кроки вирових танців.

Була зденерована, при пробі вальса перевернула столик із вазонками...

„Але то все марниця — вспоювала себе у душі — на салі балевій нема столиків з вазонками — коби лише кравчиня прийшла сучню на час.“

Обіду не могла їсти чула впрочім від мамунці, що то недобре їсти перед балем...

Перемучилась бідна ще тих кілька годин. Вибило 1/2 6 — кравчиня не прислає, — 3/4 6 — сукні нема.

О 6-ій посилає цюця служницю, і служниця вертає з нічим бо кравчиня казала, що „сукня не може бути на нині готова; за два дні ніхто сукні балевій не в силі зробити!“

Галя обезсилена склонила на канапу — в її сивих оченят сплинули два перлисті, горячі слези...

11. IV. 1904.

Орест.

„Spolszczenie gimnazjum niemieckiego w Brodach“.

Під сим заголовком пише „Słowo polskie:“ „Spolszczenie gimnazjum niemieckiego w Brodach już niejako się rozpoczęło, a akcyę tę rozpoczął w ubiegłym tygodniu nowomianowany nauczyciel religii mojż. dr. Frost, który w porozumieniu z dyrekcją zaprowadził naukę religii w dwóch niższych klasach w języku polskim, a т. бм. wygłosił pierwszą egzortę dla niższych klas w języku niemieckim. Bez względu na to czy gimnazjum będzie spolszczone, czy nie, wedle ustaw zasadniczych nauka religii ma być wykładana w języku ojczystym, a językiem ojczystym żydów w Galicyi powiniен być język polski.“

Натурально! — але, мій Боже, чи все діє ся так на сьвіті, як повинно? Колиб так, то ви, дорогі панове „пагодові“ вже давно висілиб на гилі, мрії про Польщу „od morza do morza“ розказувалиб лише в казках, з „naszej kwi“ вже й дух не смердівби на Україні і ще богато, богато давно будоб стало ся. Але чекайте — колись, як настануть ліпші часи, то стануть й жиди говорити „ojczystym językiem“ і стануть ся й иньші річи, що „повинні“.

М'ясиці в Росії.

Зіставленє

видатків на вишукане мужа на баях і на укінчене учительського семінара.

Видатки на балі.

1. Виїзд на мясниці до Львові	50 К
2. Сукня на перший баль	100 „
3. Ассезогія	25 „
4. Фіякер там і назад	5 „
5. Білет „фамілійний“	12 „
6. Вечеря підчас перерви	5 „
7. Лікар слідууючого дня	10 „
8. Сукня на другий баль	80 „
9. Ассезогія	15 „
10. Фіякер	5 „
11. Білет	15 „
12. Вечеря (з шампаном)	15 „
13. Татко мали пех	85 „
14. Сукня на третій баль	95 „
15. Ассезогія	20 „
16. Фіякер	5 „
17. Білет	12 „
18. Вечеря підчас перерви	10 „
19. Удержане у Львові за час мясниць	200 „
20. Ті самі видатки від 16-ого до 23-го року життя, значить через сім сезонів	5184 „
Разом	5948 К

Видатки на семінар.

1. Виїзд до Львова	50 К
2. Такса за науку через чотири роки місячно по 10 К	400 „
3. Закупно книжок через чотири роки	200 „
4. Місячне удержане по 50 К через чотири роки	2100 „
5. Виїзд і приїзд з вакацій	180 „
6. Сальдо (лишає ся в кишені татка)	3018 „
Разом	5948 К

Чорт на вечерницях.

Раз в пеклі по смачнім вині
 Читаю вістку в „Руслані“:
 „На „Бесіді“ забава! —
 Приїхали сватки зі свят,
 Кружок українських дівчат,
 А потім — чорна кава.

„Чи йти, чи ні?“ — га щож робить?
 Я скочив на тандиту в мить,
 Зігнув ся мов той хорттик —
 Мій жид на три короні змяк,
 Позичив фрак, лякери, кляк —
 Як пан убрав ся чорттик!

Иду на „Бесіду — га га,
 України ціла вага
 Зібрала ся в комплеті:
 Від патріотів аж кишить,
 Паннів — аж душно, аж кипить
 Самовар у буфеті!

Мамці, „цьоці“ сидять в ряди,
 Панни, як зорі, — хоч вуди,
 Від пудру білолиці —
 Фортепян бубнить: бім бам бум,
 На моє серце суне сум, —
 Втягаю рукавиці!

Шукаю, в ким ся залюбить —
 Дивлю ся, щось таке сидить
 Під Котляревським з боку —
 То панна! — в рух мій черевик —
 І представляю ся: правник
 З четвертого вже року.

„Дуже приємно вас мені
 Пізнати!“ з усміхом на вні
 сказала красавиця.
 Прошу до танцю, ні чичирк.
 Обняв за стан, ногою фирк
 І серце стало бити ся!

Бо була гарна, чистий дух,
 Як сонце, зоря, як пампук,
 Як на городі диня —
 А видно було у в очах,

Конституція.

(Конець).

„Drugi język krajowy“ то є так: Не будеш нікому накидати своєї мови, або інакше: Kto nie umie drugiego języka krajowego, nie ma praw obywatelskich. Після сеї системи тебе виховують і ти мусиш свою мову сховати до домашнього ужитку, а послугувати ся „drugim językiem“. В противнім случаю спаде на тебе десять язв єгипетських: 1. переслідуваняне, 2. переслідуваня, 3. переслідуваня і т. д. десять разів. Тоді ти вже маєш досить і кажеш: Боже, що я завинив перед лицем Твоїм, що так страшно мене караєш? А голос (не з неба, а з якогонебудь уряду) скаже тобі: Ти Русин, братку. Не вмієш „krajowego języka“. І так перейде тобі ціле життя, аж вкінци ти умреш і память по тобі загине.

А коли ти мужик, так ще гірше з тобою. „Wobec prawa“ — не кождому все вільно. Буває таке, що коли пап пострілять хлопа, то йому за се нічого не стане ся, бо »niech się psiakrew nie rcha pod kule«, але коли хлопа пострілять панську дичину, що робить йому в поли шкоду, мусить за се сидіти в криміналі. Коли пани роблять антидержавні маніфестації, то їм до того ще помагаєть ся, а коли хлопни йдуть з процесією до церкви, то їх розгонюєть ся, а сьвященникови, що важив ся в ризах показати ніс поза церквою, виточуєть

слідство. Ті всі, що сим способом вчать хлопа розуму, дістають аванс. Коли у нас хто хоче вибити ся в гору, мусить дерти ся по хлопських хребтах, бо лиш в сей спосіб може показати свої здібности в адміністрації, задокументувати „sprężystość“. Коли пап здефравдує публичні гроші розсилає ся за ним стежні листи аж тоді, як він прише з Америки анвітку з написем: „Я вже на місци, можете починати“. Колиж хлопа назбирає в панськїм лісі ломачя, провадить його „функціонар“ до в'язниці. Коли панський синок вибе свого професора по зубах, кажемо: »szlachetna krew«, і даємо гіршу ноту з обичаїв, а коли зробить се хлопська дитина, кжуть: гайдамацьке насінє, і виточують йому карний процес.

Коли... — ей Боже милий, я ніколи не скінчив би сеї „літанії“.

— Не потребуєш кінчити, сказав на се російський підданий, я вже маю деяке понятє.

— Бачиш, а додай до того, що ми за все, що потрібно до фізичного життя, почавши від води, скінчивши на тютюні платимо в-трав тільки що ви, то який вийде хосен з конституції?

Мені дуже жаль вас, що ви тільки крови проливаєте за такий рай, як — конституція.

Москаль помовчав хвилию, далі встав, стріпнув рукою і сказав:

— Ет, наплевать! *Бертольд Шварц.*

Що має в серці Божий страх
І — добра господиня!

„Як бавитесь?“ — спитав я раз,
„Та добре“, відповіла враз.
„Забава гарна буде“.

„Чому?“ — спитав я. Панна зирк
На мене, я ногою фирк
І притиснув до груди!

„Як бавитесь?“ — спитав ще раз,
„Чудово“, відповіла враз
„Дуже приємно нині!“
„Чому?“ — вона на мене глип,
В сю мить до неї я прилип,
Як огірок до дині!

„Як бавитесь?“ — спитав я знов,
На личку їй то грала кров,
То блідла, наче гасла —
Я притиснув ся вже, що міг,
Та тісно, тісно як пиріг
До пирога без масла.

„Ви, пане любите цвѣтки?“

„О, пані! серце всі гадки

„Цвѣтками тільки вяже!“

„То будьте гречні, коли так,

„А я вам рожу дам на знак.

„Нехай за мене каже!“

„Я гречний завжди для дам,

„Я кождій дамї... але вам

„Зроблю я все — мій Боже!

„Скажіть: вбий смока! я убо,

„Скажіть: дай шию! — я даю!

„Бо що любов не може“.

„У мене власне просьба є,

„Ви знаєте, я лянсіє

„Ще маю не заняте“

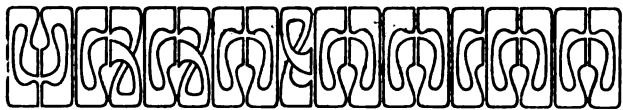
„То добре, ангажую вас!“

„То прошу, напишіть сей час“.

І я зачав писати.

А панна рожу віддани?

Для мене — нібито вона

Б а л ь.

(Вражіння).

Саля прибрана величаво. Музика ріже від уха, по салі крутить ся молодий люд. Бачу: Фацет приходить перед даму, кланяя ся, дама усміхає ся, починає ся танець. Бачу: Фацет саджає даму на крісло і відходить. З тою хвилиною стає вона йому зівсім байдужа, він сповнив свій обовязок і йде напити ся пива і закурити. І так дальше. Очевидно від всього є виїмки. З різних кутів чути розмову.

— Але ти елегантний фрак маєш. Кілько заплатив?

- Дорого, чотири корони.
- Чотр... а з камізелькою?
- Натурально.

— Не знаєш, хто є сея дівчина з тою грубою опікою?

- Попадянка з Н. Старий має гроші.
- Чудово! Чи ти знакомиий? Ходи представ мене.

- Пані чудово виглядають!
- Комплімент!

До мене — щось там теє —
Аж тут як раз під сей момент
Якийсь смаркач, якийсь студент
Прибіг до нас і блее:

„Там грає в карти катабає
„І дуже гримає на нас
„Що ми є тут“. — Нівроку!
Узяв мене за штубака,
Мене при панні, правника
З четвертого вже року!!

Я губи ще не вітворив,
Аж тут — не сьвіт ся завалив —
Зробили хлопці шпалір,
Бо суне не гора, ні смок
Щось грубе, лисе — сей панок:
Професор і — кавалір!

„А, панно Ольдаю, а чи є
„Для мене хочби лянсіє?“
А моя Ольдзя, — Боже!
Порумяніла як бурак,

- Бігме ні, Нийсьвятійша правда.
- Ви на якім факультеті пане?
- На правах, на другім році. Чи можу ангажувати вас до кадрили?
- Даруйте вже занятій.

- Алеж дуч ся неможливо!
- Котра?
- А та попадянка, що ти представив мене. Гарний кусок...

- Але не для правника з другого року.
- Твоя правда, треба брати ся до скриптів.

— Гляю, щоби я не бачила тебе з тим академіком.

— Чому, мамунцю? Він такий милий, видко дуже образований, гарно гуляє, а ще гарнійше говорить. Він пише поезії.

— Що з того всього, коли пустий вітер. Не має ніякого становища.

— Він ще буде мати.

— Добре, добре, поки сонце... — Доктор Х. вже зачинає бути недобрый. Чуєш, уважай!

— Яке ваше становище, пані в квестії жіночій?

— Я думаю, що кожда порядна панночка може бути спокійна о свою долю.

— Справді. *Зубогриз.*

Зрадїла так, здрожала так,
Як тільки панна може!

Карнетик вихопивши свій,
До мене пікнула, як стій:
„Я, пане, пару маю —
„Забула я, до лянсіє
„Я ангажована вже є,
„Я вас перепрашаю!“

„Тимчасом вальчика тепер“,
Сказав професор і попер —
Підлога задудніла,
А я дивив ся у гурті,
Як на пузатім животі
Та рожка меркотїла.

Кружок українських дівчат
Вперід крутив ся, то узад
В очах мені, а дзвони
В ухах мені дзвонили так:
„На дурно фрак, лякери, кляк,
„І шкода три корони!“

В. Пачовський.

„Ще не вмерла...“

Не на се живем ми братя,
Щоб вмирати за ідеали,
Нам не в голові дурниці,
А балі та карнавали.

Щож нам братя з ідеалів,
З них хибань не будем жити,
Ні обідати в Нафтулі,
Ані в Райха пиво пити.

Ідеалиж, як вам звісно,
Сеж вигадки ідіотів,
Україні їх не треба,
Ії треба патріотів,

Котріб знали, коли можна,
„Ще не вмерла“ засьпівати.
А на балах нашу рідну
Коломийку танцювати.

Котріб на театр давали,
Шевченка на пам'ять вчились
По руски лиш говорили
З Русинками лиш женились.

Що там десь в Росії, братя,
Війско до людей стріляє,
О! цар знає що робити
Бо він власть від Бога має.

Він спокійних не карає,
Лише всіх тих, що страйкують,
Що робити їм не хочесь,
Та цілий день лиш дармують.

Впрочім, братя, у нас тихо
Ясно, тепло в нашім краю,
Бо ми вірні патріоти,
Тож живемо, як у раю.

Що там хлоп або робітник
Не має що в зимі їсти
Най працює, як ми, братя,
То не буде біди гризти.

А ми на баль ходім братя.
Бавмось, пиймо та гуляймо,
А як буде лише можна,
То й „Не пора“ засьпіваймо.

Як так дальше будем жити,
То настане ще година,
Що на наших землях руських,
Встане „Вольна Україна“.

Ельде.

Золоті слова.

(Вітнки в „Ідеї“).

Люди думають, що я „проти всього бунтуя ся“. Се їх постійна гадка. Ах, колиб вони знали, кільки річий мені є святих!

*

В глумі часто лежить смуток, а ніж сатири не затне на вні, поки не зранить тяжко власного серця, котре на світ приводить сатиру. Там, де є добре серце, там мусить ся вперед довго терпіти і довго носити ся, поки зверне ся се послідне, а найострійше оруже проти внішного ворога.

*

Найпалкійшим висловом болю є сарказм.

*

До неба веде лиш одна дорога: Голгофта. Хто хоче дістатись туди иньшою дорогою, хочє нужденно перекрасти ся.

*

Раз упав їздець з коня і з того часу всякий, що впав з коня, звав себе їздцем.

*

Пословиці, се мудрість народа. Ей-же, а чомуж професори не видумують пословиць?

*

Знаю одного батька, що дуже добре знає кільки його коштує наука сина. Він усе записує. Але що він вчить ся від сина, сею він не записує. Се негарно.

*

— Диви синку, як чудово Провидіне усе урядило. Птичка зносить у своїм гнізdechку лєчка. Молоді вилягають ся в часі, коли є робачки і комахи, щоб ними годувати ся. І вони сьпівають похвальну пісню Сотворителеви, що спомагає свої сотворіня добродійствами...

— А чи робачки і комахи сьпівають з ни ми, таточку?

*

Коли я щонебудь напишу, а опісля се перечитую, маю по найбільшій части таке вражіне: про сею річ багато далоб ся сказати.

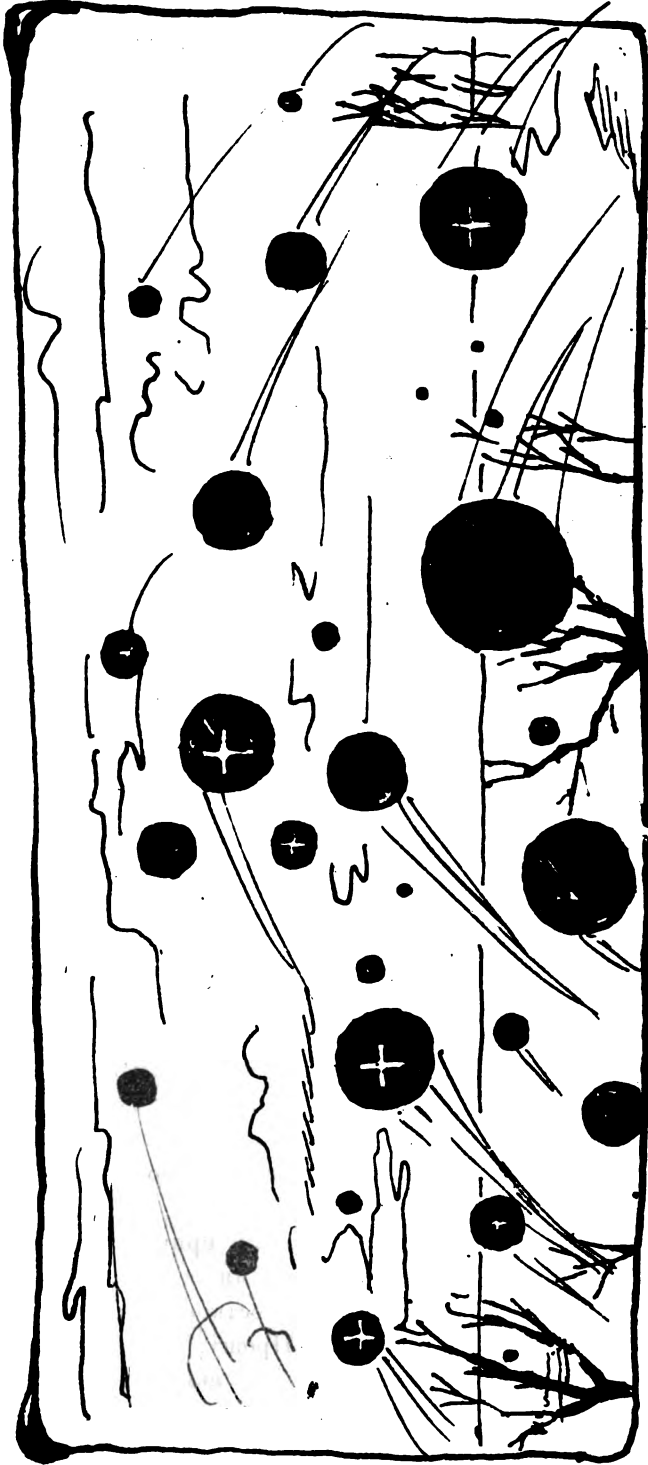
пер. Б. Г.

Знаменитий інтерес.

— Знаменитий інтерес бувби, купити руських політників за сею ціну, що вони справді варта, а продати за сею, що вони самі себе цїнять.

Епізод з російсько-японської війни.

Ми є в можності подати нашим читачам образок з натури, що ми одержали від нашого спеціального кореспондента. Ми не хвалили ся наперед, що дамо образок з війни, за те є наш вірніший від інших і представляє сам центр операції. Російські гранати назначені білим хрестиком для відріжнення від японських.

Дівчино, серденько...

(І. Д. на спомин Сокільских вечериць).

Дівчино, серденько, мене ти спіймала,
Хоч не розпинала на мене тенет!
Мою ти гординю від мене прогнала,
Не той що бувало я анахорет.

Хоч не розпинала на мене тенет,
Проте ти на віки мене полонила —
Слабий із сильного, немоя очерет
Я став, та вже знаю, любови в чім сила.
Мою ти гординю від мене прогнала —
Світ иньший вказала мені чарівний,
Смертельную рану в серденько завдала,
Без тебе мені світ дівчино скучний.

Не той, що бувало, я анахорет,
Мою ти гординю від мене прогнала.
Хоч не розпинала на мене тенет,
Дівчино, серденько, мене ти спіймала.

Б. Гіжовський.

На балю.

Був балъ великий, рік вже тому,
було панів і дам чимало.
Букетів много наробили
карнетів силу накупили,
щоб не прийшло ся ві одному
пожалувать, що „трудів“ мало.

А найважнійшу ролю грали
студенти всі, що ленту мали.
Тепер веселі як соколи,
охочі, жваві як ніколи
бо знають, що онті „патенти“
ніхто не має лиш студенти.

Там той, дивлюсь, із тою ходить,
з очий своїх ві не зводить,
а та із тим там романсує,
а коло мене чорноока,
така румяна і висока,
романси водить, як танцює.

Та як на лихо зачитала,
чому то ленти я не маю.
— „Я вчитель, кажу, із над Прута“,
а мила дама — вже надута:
— „Гм, так! — а я гадала...“
І відійшла, чому не знаю.

Сергій Канюк.

Шкільна реформа.

Борба о шкільний закон властиво є зовсім без ціли. Заки скінчить ся борба, можуть тимчасом учителі спокійно виадихати з голоду. Без учителів нема школи, без школи шкільних законів. А коли вже борба о них покінчить ся, не буде удержана школи нічого коштувати, а кістяк послідного учителя, перехований в музею, буде для грядучих поколінь свідомством гуманности і почутя справедливости теперішніх часів.

Залюблений літерат.

Солодка розмовонька,
Морелівка теж не ала.
Пливе, пливе годинонька,
Судьба щастя принесла.

Пливе, пливе годинонька,
Час скоренько утікає;
Біднаж моя головонька,
Бо коректа вже чекає.

Хоч коректа пильна річ,
Вже не зроблю, хочби тріс,
За розмовою вся ніч,
Вже коректу побрав біс.

Rafnucius.

Дорогий Комаре!

Я одержав перед кількома днями слідуючу картку: „Високоповажаний Пане! За вкладки з р. 1896 винні Ви суму 6 К. Позаяк находите ся в таких обставинах, що можете сей довг вирівнати, просить ся о як найскорше надіслане повисшої квоти, бо в противнім разі будемо ухвалою Виділу приневолені до 14 днів опублікувати Ваше ім'я в руских часописях. Касієр ф. об. М. Росткович. Печатка „Академічної Громади“. Прошу, що за імпертінценція! Брак вихованя!! Як сьміють ті молодики вглядати в мої приватні обставини! А що найгірше, вони компромітують мене в очах моїх знайомих, тим більше що за час моїх студій я на Громаду зовсім не приходив і рівнож закажу се мому будучому синові, як здасть матуру.

Здоровлю Тебе твій

Атанас Філістрович.

✍

О Г О Л О Ш Е Н Я .

Їшові перелкскі листк.

Представляючі вправи „Січи“ в Печеніжчині, дістати можна в артистично-фотографічним заведеню „Мариля“ в Коломиї по 66 сотиків за серию (6 штук) з пересилкою.

СВОБОДА (LIBERTY).

Часопись для руского народа в Америці і орган „Руско-Народного Союзу“ виходить кожного четверга в тижни.

А Д Р Е С: Redaction „Svoboda“, Scranton, Pa., North America. (Передплата річно 2 долари, т. е. 10 Корон.)

Хто интересує ся справами Заморської Русі, повинен записати собі сю часопись.

Замість 40 корон
лише 10 корон
висилаємо

5 збушорованих річників „Комара“ з рр. 1900, 1901, 1902, 1903 і 1904 аби подати в сей спосіб нагоду усім Русинам познакомити ся з напрямом нашого видавництва.

Кождий інтелігентний Русин і кожда читальня повинні скористати з сеї нагоди, котра другий раз не лучить ся.

Поодинокі річники по 2 кор. з перес.

Висилка тільки за готівку!

Календар „Комара“ з р. 1902, 1903 (по зниженій ціні) . . . 10 сот.
Новомодний Сьпіваник . . . 40 „
Календар з р. 1904 . . . 10 „

Передплата на двотижневник „Комар“
річно 8 корон — піврічно 4 корон.

Адміністрация „Комара“,
Львів ул. Собіщини ч. 8.

Видає і за редакцію одвічає: Бруно Гішовский.

FALCK et Comp., HAMBURG

Americahaus Raboisen 30.

Не належить вибрати ся в подорож до Америки заким ся не читало нашого проспекту і розкладу їзди наших славних пароходів.

Всі ті, котрі мають намір виемігровати до Америки а вже мають пашпорти, повинні перечитати слідуєче оголошене, заким ся в дорогу пустять.

З Америки кождий доносить своїм краянам: Ідьте лише через Гамбург.

Пароходи нашого товариства осягнули під взглядом якости і досконалого урядження велику славу.

Ті пасажери, котрі їдуть через Гамбург, мають тоту велику користь, що вже в Мисловицях, на границі прускій, дістають ся під нашу опіку а від того місяця виправляємо їх впрост до себе без пересидання в возі 3-ої класи залізничі поспішної.

Подорож з Галичини до Гамбурга не треває довше як 24 годин, если ся підняло після наших вказівок.

Кошта дороги від прускої границі до Гамбурга виносять 9 зр. 80 зр.

Наше товариство посідає 130 пароходів в найбільших розмірах.

Також ціна переправи до Канади єсть дуже уміркована.

Докладні описи Канади і о подорожи до того краю посилаємо радо і безплатно. 12—12

ОБЕЗПЕЧАЙТЕ!

БУДИНКИ, ДВИЖИМОСТИ, ЗБИЖЕ І ПАШУ
протів огневих шкід

в одинонім рускім Товаристві асекураційнім „ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаємности членів, то значить, звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносять за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 кор. т. е. 8%.

ШКОДИ ліквідує ДНІСТЕР скоро при участі місцевих членів і делегатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР відшкодоваць на суму 4,161.669 кор.

ФОНДИ ДНІСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013.691 кор. і уміщені в популярних цінних пацерах.

ПОЛІСИ ДНІСТРА приймає при позичках Банк краєвий і каси опадности.

АГЕНЦІИ ДНІСТРА находить ся у всіх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНІСТЕР уділяє агенції господарям, де еще на більший округ нема агенції. Агенти заробили вже 537.815 корон провівіи.

НА ЖИТЕ треба обезпечити ся через ДНІСТЕР в Товаристві краківскім; власну провівію від таких обезпечень дає ДНІСТЕР на рускі добродійні ціли; тому на жите обезпечайте ся тільки через ДНІСТЕР.

Товариство взаімних обезпечень Дністер
у Львові, ринок ч. 10, в домі „ПРОСЬВІТИ“.

LIBRARY
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

Друкарня Уділова, ул. Коперника ч. 20.

— Шкода, що не вольно було піти
на бал в англесі, бо той повичений
фрак трсхи не добре на мені лежить.

— Мій троха ліпше.

— Я ніколи не женив би ся в муд-
рою дівчиною.

— Слушно, подружя повинні бути
дібрані.

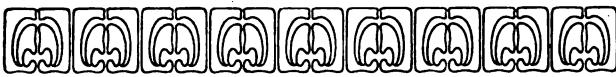

Виходить кожного 1. і 15. ст. ст. Предплата вносить річно 8 К., піврічно 4 К. Поодинокі число 35 сот.

Властитель: Іван Кунцевич.

Паню здасть ся дуже добре. Ні один не озиваєть ся навіть.

Від Редакції.

Ділимо ся з Вп. Читачами „Комара“, сумною звісткою, що п. Іван Кунцевич, властитель, а до недавна редактор „Комара“ помер по довгій і тяжкій недужі в 35-ім році життя.

Серед невідрадних відносин приходилося Покійникови веселити Україну, серед трагічних прийшлося — умирати. Недуга, що майже рівночасно з основанем „Комара“ дібрала ся до його організму, мучила і обезсилювала його, аж вкінці загнала до гробу. В наслідок недуги Редактора терпіло матеріально й видавництво не могути знести ся на висоту подібних органів інших народів. Особливо останній рік був для Покійника й видавництва крайно тяжкий. Се й спричинило його кінець.

Та з Покійником не гине його ідея, не гине те, що покохав він цілим своїм еством. „Комар“ виходити-ме як доси, а старанем теперішньої редакції буде поставити його пам'ятником Покійника, гідним його пам'яті. Як Покійник в найтяжших хвилях життя не тратив віри, не тратив погідного погляду на життя з його турботами так і „Комар“ піде далше його слідами. Покійник перечуваючи свій близький кінець, часто клав се за обов'язок своїм наслідникам, щоб не допустили, аби з його життям пропала його ціль життя. Часто потішав ся він гадкою, що віддає свої ідеї в руки, що не опадуть, що доведуть діло до кінця.

Бл. п. Іван Кунцевич родив ся в Жукові в 1870 р. Закінчивши акад. гімназію у Львові, посвятив ся тяжкому званню народного учителя, а відтак перейшов до неменше тяжкої журналістики, котра й завела його в молодих ще роках до гробової дошки.

День перед смертю бл. п. Івана Кунцевича помер батько теперішнього редактора „Комара“ бл. п. Олександр Гіжовський, управитель школи в Пісках коло Щирця. Звичайна доля сільського учителя! По 34 роках тяжкої праці в аваню «quiet di odere» не дждав ся ані навіть одного тиждня спокою, щоб поглянути на плоди праці свого життя.

Земля пером Обом Покійникам.

„Промінь“.

Ледви блисли перші лучі,
Крізь навислі чорні тучі,
Ледви став життя будити,
Ясній думці шлях мостити,
В тих, що гнули ся в долину,
Простувати лоб і спину,
А вже всякий божий скот
Розкричав ся на весь рот.
Сих занадто він пече,
З тих облуди маску дре,
Інших знова страх напав,
Що він церкву підкопав,
Бо посьмів — аж сум згадати —
Павликови честь віддати,
І писав без ложі гбля
Про Дарвіна і про Бєбля,
І не доктор не „мислитель“
А ось простий лиш учитель!

А над Прутом, та не в лузі,
А в Чернівцях у Союзі,
Сьмілий протест пише — хто?
Фільозофник Лим Панько.
Що єму давило пупчик,
В Lehrer-Zeitung вихав голубчик,
Розмалював все до чиста,
Бо Лим хлопець не без хиста,
І говорить з „сєнсом з мислом“
Про Плятона і про вислов.

Та намагання вороже
Лучів сьвітла вже не зможе,
Не спинить вже тої филі
Що зростає в кожній хвилі,
Що росте і враз з собою
Вириває гниль з застою.

Observer.

Красно є мати заслугу, — менше красно
мати заслугу нагороджену.

Silvio Pellico.

Із писань Василя Сидорацького.
(Із російського переклад Олєг Сїтір).

Думки.

Чоловік се твердиня, а жите війна.

*

Коли люди довідають ся, що ви в потребі,
то стануть вам платити в двое — меньше.

*

Скупий чоловік ріжнить ся від жертволю-
бивого тим, що нічо не бере у нікого.

*

Як я стану робити так, як всі — тоді за-
мість мене можуть жити всі, а мені нема чого
жити.

*

Поступай льогічно, а будеш все ори-
гінальний.

*

Плюю на чоловіка пропорціонально до його
богацтва.

*

Не гнівом бий ворога а сьміхом!

*

Треба бути все готовим втратити все.

*

Коли всі будуть робити як всі — тоді не
буде на сьвітї нічо нового.

*

Дружба і любов похожі на воду — із упли-
вом часу вапаровують.

*

Ситий голодного поликає.

*

За праве діло жди тюрми сьміло!

Конрад Фердинанд Маєр.

Unruhige Nacht.

(Неспокійна ніч).

Улетів сон із моїх вій,
Аж доки не зоріло —
А серденько, мов на забій,
Товкло ся та цеміло...

Немов товкли його кієм
Збиточники — хлопята

До рана серденько мое
Так тьохкало завзято...

Тепер я виджу в ясный день,
Що згуки ті значили:
Вони до серця, мов у пень
Мені Твій образ вбили.

Чернівці 28. V. 904. Андрій Парашак.

Ut aliquid fecisse...

(Протокол з зборів одного педагогічного
товариства).

Член I: Прошу панів, я ставлю внесенє,
щоби ухвалити обуренє тим Русинам, що ма-
ючи в місті руські школи посилають свої діти
до польських і німецьких. Се є поступованє
гірше від сільських хрунів, що за дриглї про-
дають голос, бо сї панове, займаючи видні
становища в суспільности, грають ролю па-
тріотів, нас деморалїзують, а нашим ворогам
дають оруже в руки. (На салї оплески і брава).

Член II: Я противлю ся сему внесеню,
бо руські гімназії не дорівнують польським.
Мій сестрінець вчив ся в руській гімназії але,
а в польській вчить ся добре.

Член III: Я думаю, що таке внесенє не
має рації, бо в чужих гімназіях дуже розпано
шило ся кацапство і тому ми повинні туди
посилати наші діти, щоб наvertsали кацапів.*)
Се наш патріотичний обовязок. Впрочім се є
справа політвчна і належить до „Народного
Комітету“.

Член IV: Таке внесенє є неоправданє, бо
недавно прийшов до мене ученик руської гім-
назії і нарікав на професорів, що переслідують
його. (Признаня і потакуваня).

Член I. З встидом утїкає, порижений рі-
чевими аргументами, а збори ухваляють: Взи-
ває ся раду шкільну краєву, щоби привернула
в публичних школах руську мову на місце не-
законно введеної польської.

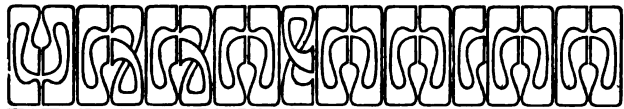
*) Ми подїляємо сю гадку члена III. Вар-
тоби взагалї скасувати руські гімназії, а шко-
лярів посилати до польських, щоб — знищити
кацапство. Сойм віддай тому отвирає польські
гімназії (їдучи за радою члена III) щоб було
де — нищити кацапів. — Пр. Ред.

З російсько-японської війни.

Куропаткін приступляє енергійно до офензивви.

Moja najukochańsza przyjaciółko!

Pytasz si moja najuczciwsza przyjaciółko, jak ja si bawiłam w tym karnawale. Oj, lepiej byś zrobiła, żebyś si ni pytała; Wielkie ci mi zmartwienie spotkało w tem karnawale, nie wim ci, jak to wytrzymam. Od miesiąca leży ci jak sparaliżowana, nie wim, jak przyjdy do siebie, już było i konsilium na demną całe koło polskie z Dr. Gauczem i Gołochowskim na czele; zapewniają mi, że krysis minęła, że przy ich pomocy przyjdę do siebie, nie odstępują ci mi na chwilkę; A tego ci mi wszystko narobił ten szwab przeklęty. A to tak było: Kiedym ci zobaczyła, że wszyscy tak za mną przypadają, mni wynoszą, chwalą, postanowiłam ci si dla odmiany zabawić z Prusakami. Wkreńcałam si tego karnawału do przeklętego Prusaka na bal dworski. Wysztrychnęłam ci si jak tylko mogłam wszystkie moje fałszywe klejnoty, bo wierz, że prawdziwych ni mam i weszłam dumnie między szwabę, ignorując wszystkich, chciałam im zaimponować, jak to czyni u siebie we Lwowie na moich zebraniach. Jak tylko ci weszłam i chciałam się na pierwszym miejscu. przyskoczył ci do mni Reinbaben i impertynecko do mni mówi: »A jak ty tu przysła. jak ty śmiesz lekcyważyć rozporządzenia cesarza naszego, kto wchodzi do nas, musi być decolte ubrany, a ty jak?« Ja ci si ofugnęła, piorunująco zmierzyłam go oczami i krzyknęłam, aby sobie przecz poszedł że zasi mu do tego, a on ci bez pardonu począł si zabierać do mni, począł ci mi rozpinać stanik, ja krzyczy, mdleje a on swoje. Ach! jak mi skompromitował!! rozpiął ci mi najprzód pod szyji, a ty wiesz jakie mam wole krzywdy ruskiej pod karkiem, które ci mi tak szpeci, a które przed światem ukrywam, myślałam, że si to skończy, da spokój a on ci dali rozpina, wyciągnął wate powstańczą bo wiesz, że piersi moje stoczył rak butności i dalij i dalij rozpiął i pokazał koszulę moją brudną, oczerniałą usterkami i defraudacyjami. Śmiech ci powstał w około, wpadłam w spazmy i padłam bezprzytomności. Co si stało ze mną dalej nie wim, ale gdym przyszłam do przytomności i otworzyłam oczy, to spoczywałam ubrana w piękne moje jedwabie na łonie na kolanach dwóch moich zdolnych doktorów: Dra Gołochowskiego i Dra Gaucza. Głowa i tułów spoczywała na kolanach Gołochowskiego a siedzenie i nogi na kolanach Gaucza. »Gdzie ja pytam si, co si ze mną stało«. »Uspokój si

duszek moja żałowali obydwu, ty u siebie, ty w bezpiecznym miejscu i zaczęli mi obydwu przyciskać konwulsyjnie do siebie Gołuchowski głowy i tułów a Gawcz siedzenie i kolana. Znow padłam w pomrok a oni ci podali mi pigułki Rady szkolnej galicyjskiej gdy mi ta ni pomogła drugą pigułkę włości rentowe. Po niej ci mi si troszę lepiej zrobiło ale jak ci sobi przypomniałam moją kompromitację, zaczęłam rozpaczać. Zaczęli ci mi uspokajac, bym si uspokoila, bo gorzyj mi si stać może, kazali ci przysposabiać nowe jaki pigułki upaństwowienia kolei północnej; Było już jak ci już spomniałam konsilium, i mówią, że muszę żyć, bo coby be ze mnie robili. Jak mi wspominali moi kochankowi, to Gołuchowski z Gawczem wydali ci pojedynek szwabowi temu przeklętemu, jak on si ważył mię ich kochankę tak publicznie rozbierając kompromitować. Gołuchowski z Gauczem wzięli za sekundantów koło Polskie a Szwab przeklęty, Romańczuka i Wasylka. Miejsce pojedynku i warunki jeszcze mi nieznane. Ale co jeszcze bendzie to ci napiszy.

Już przyszłam troszka do siebie, przechodzy si, ale jak sy przypomny mój karnawał w szwabę, dostaji zawrót głowy, bo bój si, co by powiedział Kuroki, jak by si dowiedział, że ja wszystko mam sztuczne, że takie brzytkie czarne ciało pod ślicznymi sukniemi.

Ni mogę ci si teraz użalać na moich kochankuf teraz powójnie mi kochają, najmniejsze moje skinienie spełniają i zachcianki wypełniają. Na razie ci kończy, bo nakazali mi spokoju używać, dobrze, że już si post zaczyna i karnawał si kończy. Jak mi lepiej bendzie napiszy ci wiecej.

Uściskam ci moja najprzychylniejsza, twoja najwinniejsza — ty wiesz kto...

Фредропольский.

Пяністка.

На твої лебедині груди
Головку склонити б хотів,
І слухати, чи серденько буде
Дрожати від пристраєтних слів...

Від слів моїх будеш дрожати,
На личку затлієть ся кров; —
І кождому хочеш заграти
Сонату про вірну любов...

Орест.

І ХТОЖ вона була?...

Мала блискучі, чорні очі, а її тато мав дво-поверхову каменицю при одній із затишних улиць великого міста.

Була загальною призначеною красою.

Вияв від неї якийсь шепіт тихий. Подумяний, пристрасний — шепіт, що говорив про її тяжке гебанове волосся, про її алябастрові груди, про тепле лице і уста принадні як гріх, — принадні своєю красою, та ошоломлюючим розхилеєм.

Овіяна чаром молодости, вклонена тінню думи — йшла крізь жите зимна та непорушна — йшла горда, що силою своєї краси сотворює, бурить, вбиває та воскрешає...

І була зачарованою царівною, що жила там за містом у двоповерховій камениці — як у заклятому замчищі і жезлом Пеіхи царювала над сьвітом своїх обожателів...

Та лише оден був щасливий — молодий талановитий п'яніст...

О, бо вона над усе любила музику; так пристрасно інтерпретувала Шопена...

Тямлю мов нині ту годину, коли я її вярів у-перве. То був ранок цвітної неділі.

Вона стояла у бічній каплиці церкви.

Крізь віконні шибви передирались довгі смуги сонішних промінів і вінком чудової дуги стелились на її чолі.

А вона смутними очима задуманого ангела дивилася вперед себе, а з її уст спливала тиха молитва...

Ах! яка вона була гарна!...

Невмолимий час рисовав вже легкі, ледви замітні сліди на її лиці.

Давня рожевість звільна блідла і переливалася у смагло-цитринову краску.

Бо літа плили та звивали чар молодости хоть не були ще в силі знищити колишньої краси.

Ще була гарна тою красою, якою пишається в осени довірила сливка на дереві; ще мала прнаду повно розцвилі темної рожі, що розхилила листки та жде сильнішого вітру, щоби їх обірвав...

І здавалось: надходить той вітер — а був ним оден гучний патріот, голосний діяч суспільний, та визначний „проводир мас“

І душу дівчини перетворив час.

Бурлива струя суспільна вдерлася там; горячі питання дня палили її. Кинула Шопена у кут, а перед її очима стояла невпинно великанська стаття Маркса.

„Пролетарі усіх країв лучить ся!“ — нераз махиально вимовлювала ті слова.

Перестала предплачувати „Парискі Моді“ а замовила „Робітничий Голос“, що став її улюбленою лектурою.

Гей, тямлю, як нині! Велика саля — повна людей. Чорні викривлені лица робітників, що зливались та затирались у блідому сьвітлі — і ті слова одного, страшні, громові слова, що були молитвою і прокломом, погрозою і скаргою поневолених. А там в тіни у куті сиділа вона, а чорні діаманти її очей вдивлялись в подумяну стаття робітника...

Думала над недолею мільонів...

І вже все горячо занимала ся суспільним життям; читала студіюва і впоювалася величию і силою свого духа, впоювалася мавстатом свого знання і зі своєї висоти виділа лише всьо „недоросле“.

Ах! Яка вона була розумна!

З того часу минули літа і...

Горяче липнече сонце палило шибви сільської парохії.

Се була парна пополуднева година.

У вигідному фотелю сиділа молода їмость на її колінах лежав відтинок із якоїсь часописі.

На отомані з „Ділом“ у руках простер ся пан-отець.

Читав голосно про якусь велику робітничу демонстрацію, перериваючи читане злобними окликами і увагами на тему „темної голоти“.

Ха! ха! лунав їмосцин срібний сьміх.

Нагло відчинились двері від кухні.

— Прошу в'омосця — сказала служниця входячи — прийшла Василиха згодити похорон для чоловіка. Може в'омосць вийдуть...

Нерадо підносив ся в'омосць з отомани.

— А памятай, низше десятка не ховати! засичала скоро попада.

— Де, де, десятка! Таж то біднота! — говорив пан-отець — а у його голосі було всьо, крім милосердія.

— А гуси наші вмів колись займити! — крикнула їмость.

Ха, ха! Яка вона була щира!...

Орест.

Мутьтатулі.

Дон Жуан.

У мене вже більше не має Молієра... ах, Тіно... наші книжки! Чи тишиш іще що ми колись мали книжки і хату? І що ми запрошували людей, що не мали ніякої. Це досить дивно... але часами я питаю у себе самого: як воно стало ся, що у нас не має жадної хати? Це досить по дурному. Я такий як наш малий Макс зі своїми дурними питаннями. Мені досить тяжко побороти свою зависть, як я думаю про багатьох, що можуть мешкати. Найбільше... але я хочу сказати тобі про Дон Жуана. Це досить добре, що у мене більше уже не має Молієра. Тоді я мігби певне писати за ним а це таке нудне.

Дон Жуан є товстий і ситий як пристало, але Діманш — худий.

— Моя родина в потребі шляхотний Дон Жуане! Ви знаєте, що я для вас зробив...

— Добре сказано, мій любий Діманш сядь собі!

— Спасибі за візвання, чесний пане... я хотів-би, щоб ви цей рахунок...

— Ваш рахунок пориваючий. Кажіть сей час. Чи можу служити табаку?

— Спасибі за табаку, Дон Жуане... але цей рахунок, і...

— Чи знаєте, що у вас гарний начерк, універсальний Діманше? Іменую вас своїм секретарем... то ви моглиб для мене писати!

— Спасибі за те, пане лицарю, але м'бі терплять нужду... а з вашою підмогою ми...

— Нужда?... Терпіння... Терпіти и нужду?... Пречудне сполукою із глибоко відчутими звуками. Кажу... я палію... хочу... сам не знаю чого хочу але це не належить до речі... Вислов — чудовий. Зробіть міні приємність і скажіть це іше раз...

— Терпимо нужду, пане...

Боговито! Що за життя... цей жар... що за вогонь! Іменую вас своїм надворним поетом. Тягніть дальше вимовний Діманш!

— Дякую за уряд поета, пане Гранд... я гадав, що ви... Христа ради, подумайте, що ми уміраємо, а крім цього у мене довги єсть... я не можу сплатити... а тепер кажуть, що я нечесний... а ви подумайте, пане лицарю — Яне, Жуане, Гранде — як я повинен вам го-

ворити, щоби бути зрозумілим? Дон Жуане... ох Боже... уміраємо, я люди кажуть, що я...

Умірати?... Висока гадка! Та вона не все трапляєть ся... приятелю Діманш!

Умірати? Ви з вашим вимовним талантом? Умірати? Ви... з таким письмом? Неможливо. Діманш! Глянте ось! Я Дон Жуан... дарую вам... прийміть це!... не стидайте ся... я вам повинен... дарую вам *ex plenitudine potestatis*... розумієте це?

— Ні... але мій рахунок...

— Я дарую вам безсмертність — Лепорелльо, випусти цього пана!

Не знаю, чи іше мав час Діманш, щоби відповісти: „Спасибі ван Дон Жуане... публіко за твою безсмертність!“ але мені здаєть ся, що я бачу цього бідолашу як вийшов смутний, щоби принести жінці і дітям безсмерте — замість хліба, і що вони дожидали ся щоби потрібували умерти.

Ой не ходи Грицю!...

(П. Н...кий).

Но ти не вір в холодний рим поета,
Що лице в маску криптоніма вкрив —
Та у стрічки мистецького сонета
Банальних рад стареньку арію вчлїв...

Не вір! — йому любов — фальшива гама,
Кохання сьпів — для нього — бляги пьвіт,
А серце — се перехідна лиш брама —
Йому чужий сьвятих почувань сьвіт...

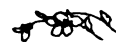
Не вір тим всім, що на котурнах сіли,
Воружені у меч великих слів,
Тай з нехотя — сонет тобі зліпили
І шлють тебе в вершинний шлях орлів...

Не рвись в гору! Лиши ся на долині,
Де чути плач, де у зневіри млі
Конає дух, де стогне скрізь людина —
Остань ти тут на тій сумній землі!...

І не тамуй сердечних сліз дівчино,
Нехай блистять первоцвітні чутя,
Не плач за тим „що вічне“, що „не гине“,
Но плач по тім, що вбив тягар життя!...

Проте: як вриш, що на життя арені
Поляг поет — в задумі скрань склони,
Згадай, як Гриць вмирав колись на сцені,
Та хоть одну слезу тихцем зрони!...

Ч.. кий.

Із писань Василя Сидорацького.

(Із рос. переклав Олег Сатир).

1. Як я понав в літературу?*)

У вітчизні научили мене двоякого ремесла.
В школах научили мене учити ся, а в
тюрмах научили думати про революцію.

Два ремесла.

Але в яку фабрику приймуть із такими
ремеслами?

В ніяку?

Значить ся я чоловік ні дочого не при-
гожий?

Щож тоді, як чоловік ні дочого не при-
гожий?...

Тоді в його горожанським обовязком зги-
нути.

А який спосіб в найшевнійший до того,
щоб згинуть?

Се занимає російською революційною лі-
тературою.

2. Про літературу.

Література се розум партії. Чи ж може
вимагати для себе пошани партія, як у неї
нема розуму.

Тільки література вводить даний рух в
ореопаг сьвітвих, поступових хвилювань, пе-
ред якими клонить ся людскість в обігу соток
і тисячів літ.

3. Купець і жовнір.

— „Все для гроший! Нічо для ідеї!“ —
Сказав купець.

— „Все для ідеї. Нічо для гроший!“ —
Сказав жовнір і при сих словах убив купця
і забрав весь його маєток.

4. Друг-ворог.

Кожний друг в ворогом, бо поза очи роз-
ширює, або розширювати-ме про вас яку-небудь
клевету.

І кожний ворог в другом тому, що вказує
на ваші недостачі.

5. Мізантроп.

Одного мізантропа запитали, чому він не
жениць ся?

„На віщо намножувати дураків?! — Була
його відповідь.

*) Література — розумів автор літературу
революційну в Росії.

Перські байки.

I.

Пішов богатий пан з сивом на лови, а що
їм було душно, то поскидали плащі й віддали
йдучому за нимми блазнови. При тім сказав
панок сьміючись до блазна:

— Блазне! Двигаеш на собі тягар осла.

— Ні пане! відрече блазен, двигаю тягар
двох ослів.

II.

Одного разу сказав чоловік до себе: Усе
на землі й на небі сотворене про мене. Ви-
ключно для мене доконав Бог великих діл.

Зачувши таке комар, сів на носі чолові-
кови тай каже:

По щож у тебе чоловіче, стільки гордості?
Не думай собі, що все на землі й на небі про
твою особу сотворене. Радше ти задля мене
єствуєш; бо ж ти мені средством до життя.

III.

Прийшов до богатого чоловіка поет і від-
читав йому віршу в його честь зложеноу. До
вподоби припали богачеви славословя у сій
вірші; тож каже поетови:

— Готівки нема в мене; за те шпіхалрі
повні. Потрудись завтра, а дам тобі гарний
дарунок.

Поет вернув домів у повнім вдоволеню.
Другого дня ставить ся перед лице богача.
„По що прийшов?“ — питає богач.

— Вчера обіцяв мені, пане дурунок; тож
приходжу по нього.

На се богач: Справді з тебе великий ду-
рак! Вельми ударувала мене твоя поема, но
ї моя обітниця врадувала тебе! По щож мені
давати тобі щось більше?

Поет відійшов засоромлений.

Подав: *Мицкин.*

Спростованє.

Ми одержали слідуєче письмо до помі-
щення: „В 2-тім числі „Комара“ подано незгідно
з правдою, будім-то я видаю інтелігенцію. Отсим
простую, що я не видаю ніякої інтелігенції,
натомість видаю журнал літературно-сусільно-
науковий для руских родин. З інтелігенцією
нічого спільного не маю. Остаю з поважанєм.

Д. Селєратович“.

Здекутник: Дурний хло! Ржонд хоче твого найліпшого.
Мужик: Ба аяже, коли я якраз не хочу дати.

Гадки.

Кілько то поезії викладають муштини в кра-
сні голови женщин! Розуміє ся, чим порожній-
ша голова, тим більше і міся!

В молодих літах бувають дні, коли почу-
ваєш ся старим; пізнійше бувають лише хви-
лі, коли почуваєш ся молодим.

Бистроумні женщины скучують часто, скуч-
ні — не є за те ніколи бистроумними.

Деякі женщины жалують при згадці на
поповнені блуди о стільки лише, що не попов-
нили їх другий раз.

La Gatull om — I. A.

А

З переписки сільських політиків.

А.

Коли нам стане легше? Чи може від Гавча?

Б.

Не буде нам полегше від міністрів-графів,
Поки не возьмемось хлопських параграфів,
Та либонь ще в лісі не сяті ті дуби,
Щоб ми ними вороженькам виштуркали зуби...

А.

Ой є у нас і тепер вже дубові друки,
Вороженькам зуби штуркають коби сильні руки,
Але розтіч, безголовя се перша причина,
Що тепер у нас не здасть ся дубова дрючина...

Б.

Славити Бога, що є вже дрючина,
Так не пронаща Русь-Україна,
Бо у дрючини два кінці є,
Оден хай своїх до купи бе,
А в гурті другим веїх ворогів
Відтак проженем до сто чортів.

Райнбабен.

Прусський міністер Райнбабен, перечитавши
в „Ділі“ подяку за свій виступ проти Поль-
ків, сказав:

— Was, Teufel, glauben denn die Kerle,
dass ich um ihretwillen die Hetz' mache?

Його льокаї, почувши се, відповів:

— I glaub' s oa net, aber bedanken muss
man sich doch. Dös tät i a! *бс.*

З політики.

Коли в парламенті вела ся бюджетова де-
бата, виголосили послі одного бідного, поневі-
ряного і забитого народця свої промови, наці-
ховані великою любовю до — Австрії.

З тої нагоди була між астрійськими і
польськими менерами, що зійшлись на винце
до Ронахера слідуюча розмова:

— Wissen Excellenz, die Rutenen sind
doch ein prächtiges Volk.

Unter uns gesagt, möchte es ihnen in Russ-
land gar nicht schlimmer ergehen, als in
Östreich-Polen, und doch siehe, doch wollen sie
Österreich retten. Wahrlich, Tiroler von Osten.

— Ja, haben Recht, aber es kommt daher,
dass sie sehr schlau zu sein glauben.

— Wieso?

— Nämlich halten sie sehr viel von den
Wörtern wie „Gerechtigkeit, Recht Schonung
der Gesetze“ und dergleichen Geplauder.

— Ja, erlauben, ist das aber nicht schlau,
sondern dumm, herzlich dumm.

Wir sind schlau.

— Nun also, und sie wollen uns überli-
sten — mit Dummheit.

Pafucius.

Студінь, фуґа, сніговиця —

А мені веснонька снить ся,

Сонце, річка, тиха днина,

І у лузі та стежина,

Що то нею, мій ти милий,

Разом в парі ми ходили.

Ой ходили, та не будем,

Підуть нею иньші люди,

Иньші люди, иньші пісні

Заспівують, як яр блисне,

А ті наші думи-мрії,

Що там цвили, вітер звіє.

Гей розвіє в ліс, на води,

Лист засипле наші ходи,

А пташати рій як злине,

Дзюбком зкоде ті перлини,

Що з очий нам поспадали,

Як ми щастя там ховали...

Vanellus.

На бистрих філях.

Поезії, 174 сторін 8°. Написав Бурлака. Ціна

5 К. Замовляти можна лишень у автора:

Burlaka, Wien, Universität.

О Г О Л О Ш Е Н Я .

Кічові переплскі листк.

Представляючі вправи „Січи“ в Печені-жині, дістати можна в артистично-фотографічним заведеню „Мариля“ в Коломиї по 66 еотиків за серію (6 штук) з пересилкою.

СВОБОДА (LIBERTY).

Часопись для руского народа в Америці і орган „Руско-Народного Союзу“ виходить кожного четверга в тижни.

А Д Р Е С : Redaction „Svoboda“, Scranton, Pa., North America. (Передплата річно 2 долари, т. е. 10 Корон.)

Хто интересує ся справами Заморекі Русі, повинен записати собі сю часопись.

Замість 40 корон

лише 10 корон

висилаємо

5 збушорованих річників „Комара“ з рр. 1900, 1901, 1902, 1903 і 1904 аби подати в сей спосіб нагоду усім Русинам познакомити ся з напрямом нашого видавництва.

Кождий інтелігентний Русин і кожда читальня повинні скористати з сеї нагоди, котра другий раз не лучить ся.

Поодинокі річники по 2 кор. з перес.

Висилка тільки за готівку!

- Календар „Комара“ з рр. 1902, 1903 (по зниженій ціні) . . . 10 сот.
- Новомодний Сьпіваник . . . 40 „
- Календар з р. 1904 . . . 10 „

Передплата на двотижневник „Комар“

річно 8 корон — піврічно 4 корон.

Адміністрация „Комара“, Львів ул. Собіщини ч. 8.

FALCK et Comp., HAMBURG

Americahaus Raboisen 30.

Не належить вибрати ся в подорож до Америки заким ся не читало нашого проспекту і розкладу їзди наших славних пароходів.

Всі ті, котрі мають намір виемігровати до Америки а вже мають пашпорти, повинні перечитати слідующе оголошене, заким ся в дорогу пустять.

З Америки кождий доносить своїм краянам: Ідьте лише через Гамбург.

Пароходи нашого товариства осягнули під взглядом якости і досконалого урядження велику славу.

Ті пасажери, котрі їдуть через Гамбург, мають тоту велику користь, що вже в Мисловицях, на границі прускій, дістають ся під нашу опіку а від того місця виправляємо їх впрост до себе без пересіданя в возі 3-ої класи залізниці поспішної.

Подорож з Галичини до Гамбурга не треває довше як 24 годин, если ся підняло після наших вказівок.

Кошта дороги від прускої границі до Гамбурга виносять 9 вр. 80 вр.

Наше товариство посідає 130 пароходів в найбільших розмірах.

Також ціна переправи до Канади єсть дуже уміркована.

Докладні описи Канади і о подорожи до того краю посилаємо радо і безплатно. 12—12

ТОВАРИСТВО ВЗАІМН. КРЕДИТУ

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою

у Львові, ринок ч. 10, дім Просьвіти.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Дністрі“ від огню. Членський уділ 50 корон можна зложити в ратах: вписове 2 кор. — ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть зятягати позички на 6% за предложенем відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ. — ПРИ ПАРЦЕЛЯЦІЯХ і інших кунні землі нехай купуючі звертають ся за позичками до Дністра. — ВЕЛАДЕНІЩАДНИЧІ приймає Товариство на 4%. — З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дявіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродійні цілі: дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 корон.

Стан 31. грудня 1903:

Вкладен 1,444.589 К.	Позички 1,330.822 К.
Уділи 109.835 К.	Цінні папери, льок. в банках і на рах.біж 280.681 К.
Фонди резервові 21.318 К.	

Судя: Возний, приведіть
свідка Мазницю.

Возний: Нема його, не
прийшов.

Судя: То завізвіть його
ще раз, а як не прийде, зам-
кніть до арешту.

Віршомаз: Нині мав я страшний
сон: Почта не хотіла прийняти
моїх стихів.

До отвореня книгарні „Тов. ім. Шев-
ченка“.

Найприємніша лектура для мене
книжка щаднича.

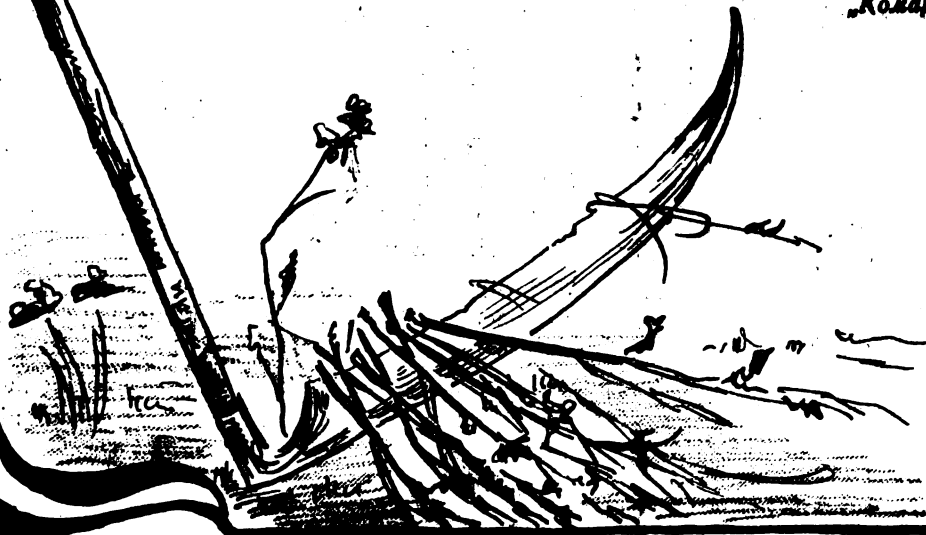
КОМАР.

Ч. 5.

† Іван Кунцевич.

Вже не стало Тебе між живими; темна могила
 Вже Твої очі на віки закрила; вже Тебе більше
 Світа скорботи не знепокоять — сам спочиваєш
 В темній могилі, хоч довго ще жити і працювати
 Міг Ти на славу свого народу. Та не судилось.
 Ворог ликує, що вже безкарно люд запроторить
 В літми неволю, в кайдани неволі. Та трохи за скоро
 В серці він своїм так радість збирає. Бо хоч твоє тіло
 В землю вернуло, що з неї повстало, то дух Твій великий
 Нам до борби завзяття причинить. Хоч Ти вже не з нами,
 Наші ще руки до бою зладуть ся, ще не ослабли.
 Хоч нам із жалю серце ся крає, що не побачиш
 Нашої мести, що враз із нами не меш ся бороти,
 Хоч нам подібна всміхаєть ся доля, як тая, що Тебе
 Не опускає ні на хвилину, аж врешті до гробу
 Тернем і болем дорогу встелила — то нам не у гаді
 Шлях покінчити Тобою ізбраний, а наша побіда
 Память по Тобі віками втримає, еї не вимаже
 Злість ніже злоба із серця Народа. Во віки вона буде!

„Комар“.

Ядвіга Кучабінька.

Я верну.

Верну колись до тебе — в вечірню годину...
Та смутний стану тихо біля твого дому,
Не в світлі прилечу я — не у блисках грому,
А як вечірні зорі — до тебе прилину...

У безконечній тиші над тобою стану
Сумний та мовчазливий у покайній шаті,
З блідим лицем в осіннім скупанім шкарлаті,
Уста твої відчую — в твої очі гляну.

Ти підіймеш головку. І душа світами
Полетить у вільну безкрай давних снів шукати,
Що розвіялись вільно проганні вітрами...

Я відійду... З здавленим плачем в моїй груді,
І цезнуть з перед тебе мої білі шати —
Я відійду... і тільки сум з тобою буде.

Переклав — Чарнецький.

З шкільної гумористики.

(Правдиве).

Окружний інспектор (на госпітації школи на
велі в 1. кл. до учителя з гнівом):

— Widzę — przeprowadzenie trójki nie idzie!
(Взявши в руку три пера, звершаєть ся до дітей):

— Діти! Що я маю!?

Діти (хором): Пан мають три пера!

Інспектор (ховає пера поза себе): А тепер?

Діти: Тепер пан мають три пера ззаду!

Н. Н.

Чого прохали.

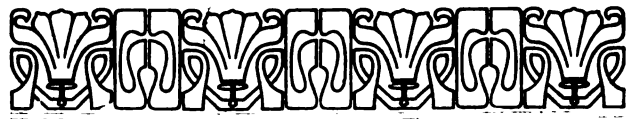
(З Росії).

Урядник поліції випитують льокає, що послу-
гував земцям підчас нарад.

— А чого найпаче прохали пани?

— Найпаче? Найпаче шприцерів прохали.

Ст.

Порадник

для справоздавців, рецензентів і „очевидців“
концертних.

У нас саме в розгоні тепер сезон концертний. По-
ваяк-жеж, аби кожний концерт лишив ся на довше в па-
мяти, належить написати а по змозі й видрукувати про
нього рецензію, а фахові рецензенти не все в під рукою,
тому „Комар“ користаючись звірцями рецензій п. Воло-
шина, Бережницького, Доскоча і инь. „составляє“ декілька
рад для менше обнакомлених з сею матерією:

Рецензія повинна зачинати ся словами:
„При битком наповненій салі“, або „Саля ледви
могла помістити усіх присутних“. Відтак слідує
мала „ревія“ програми, що мусить бути „до-
бірною і з смаком уложена“. Продукції хоральні
мають бути виконані хором „вишколеним і до-
бре зіспіваним, за що належить ся прианане
дірігентови п. або о. (імярек). Колиж концерт
відбуває ся на провінції, то, о скільки не спі-
вають академіки „виконане лишало вправді де-
що до бажаня“, але за те належить піднести,
що „переходило воно слабі сили аранжерів ве-
черниць, та належить сподівати ся поступу“.
Міста Стрий і Перемишль становлять виїмок
і причисляють ся до метрополій, а то з огляду
на дірігентів. — Продукції сольові вимагають
більш наукового критицизму, тому конечно під-
пускати фрази, як: „вишколена динаміка горла“,
або „умітна модуляція і знаменита інтерпрета-
ція“. Про те, що хотів своєю композицією ска-
зати автор можна висловити ся ось-як: Ніжне
чутство“, „градація жалю і розпуки“ або щось
подібного, але найліпше про те нічого не гово-
рити, бо то небезпечна тема. — Деклямація має
бути виголошена „з зрозумінем поета, з чув-
ством“. Можна також зацитувати деякі екстензи,
що були „найліпше віддані, так, що навіть
автор ліпше не бажав-би“. Промова, о скільки
її виголошено, „була примінена до піднеслого
настрою публики“ і „наче виразом чувств при-
сутних“. На конєць належить згадати кілька
слів про публику. „Публика опускала салю
з вдоволенем“, а коли мова про вечерниці Шев-
ченка, то „з одушевленем“. Подібно, коли на
вечерницях були мужики. Коли по концерті
відбув ся комерс, то він „протягнув ся пізно
в ніч“.

Родовід шляхтича „od naszy wiary“.

Написав
Мстислав Рус.

I.

Мій дїде Шльомке мішок мало
І більш нічого на маетки.
Воно цибулев торгувало
І шварцувало воковитки.

Воно по руски говорило
І шварготїло по жидівски,
Як вмїло гоїв так дурило,
Щоб заробити пара шїстки.

Раз воно кралось без границї,
Аж тут засїлись москаліска;
Пустили пси й за погавицї
Зловили бідного жидиска.

А як прибігло садятиско,
То їм такого бобе дало,
Що взяли їх на вокописко,
А мате сироте зістало.

II.

Мій тате Пінкас корчме мало
І пара гарце оковитке.
Парухов гоїв напувало
І доробило ся маетке.

А потім, то воно робило
Рїжні гешефта і наради:
То голосами торгувало,
То слало гоїв до Канади.

Аж раз із ними так зробилось круто,
Що клятї гої на тїм ся пізнали;
Збили татунє варенов запрутов,
Що аж щось руский місяць памятали.

І так си бідне то до серце взяло,
Що як раз місяць по тоте коменде
Вже се татуньо на марах валео,
А я зістало бідне на воренде.

III.

Но не минуло еше навіть роке,
Як наше дїдич застригло у банке.
Прийшло секвестер і ему нївроке
Ясного пана викинуло з ганке.

А як фільварок у бубен пустило,
Я свої гроші зі скринї виймало
І таким коштом фільварок купило
І ясне дїдич сам нївроке стало.

І пасувалось на „polski szlachcicy“
І в самім Львові герб си змалювало,
А на нїм зверху то „dzięki gorlicy“
„Iz wszczekly zająć straszni si konsało“.

Навколо було вінок із цибульке
На долї редьква із чосник кавалке
А на „вершхолок“ сидїло ярмурке
„Iz 5 szlachecki pozłocene pałki“.

І зараз потім двір се „urząziło“
„Het całkom, całkom cimes po pańskiemu,
Dżeczom si bony Polki sprowadziło
I tera muwim tilko po polskiemu

Adieu

Mieczysław recte Mortko Goldquellberg.

Хлопські думки.

— Перше нас били панські атамани, тепер нас бе конституція — перше вибили тай пустили на волю, тепер вибють і замикають до голодового арешту. Перше ми робили на панськїм панщину і мали що їсти — тепер робимо на панськїм без панщини тай пухнемо з голоду.

Коли ми не знали руських виборчих комітетів, слухали ми ради повітової і голосували так як вони казали, тай було нам зле. — Тепер голосуємо так, як кажуть руські комітети — але однаково нам зле.

Коли не хочеш давати дитини до шкoди, плати кару. — Коли дитина навчить ся читати, плати кару за те, що читає. В. Лев.

В шкoлі.

Учит.: Кілько е частий сьвіта?

Ученик: Три.

Учит.: А то які?

Ученик: Земля, небо і пекло!

До Тараса (В 44-ті роковини смерті).

І знов зійшли ся ми усі,
Щоби Тебе ізвеличати.
Та до чужої вийшли хати,
Бо своя — ще на небесіх.
Промови, хори, декламац'я,
Величне торжество, як слід! —
Та змиє серця, наче лід,
Меначе ми рабів лиш нац'я.

Тверда се миза, що на неї
Твоєї правди зерно впало, —
Хоч час, щоб плід воно вже дало,
Довго ще ждять пори тієї.

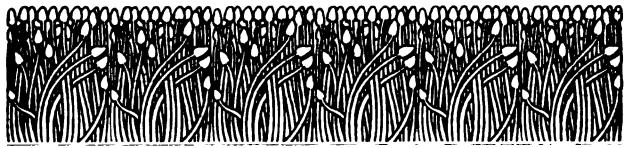
Богато ще води Дніпром
У Чорне море попливе —
Ще поки народ оживе,
Довго ходяти-мем з ярмом.

Та прийде час, великий час,
Коли ярмо те скинем ми
І вольними дихнем грудьми
І щастя луч озорить нас.

І знов зійдемо ся всі враз
Поклін та честь Тобі зложити,
Та вольні врешті станем жити —

Коли, колиж се буде в нас?!

бл.

Ернст Бергер.

Зачи ожениш ся!

Минає ранок, минає вечір і одної гарної днини приходиш до дому, кидаєш революційну краватку і робиш ся „вигідним“. Надягаєш шляфрок і купуєш крісло з поручем. Перестаєш поглядати з презирством на людей, що носять елегантні штани і думаєш про женитьбу. Зразу деколи, опісля частійше, звичайно, коли в ресторані пообідав ти нуждепно за дорогі гроші.

Студюєш книгу адресову і пишеш своїй любці пращальний лист.

Відтак замовляєш послугача, вручуєш йому лист і платиш за дорогу. Опісля закурюєш цигаро, поступаєш до найближчої кофейні і кажеш: „Я був молодий!“

* * *

Обое сиділи в прибранім червоно сальоні, двері стояли до половини отворені і з сусідньої комнатки доходив крізь тяжкі суконні заслони гомін розмови батька з книговодчиком.

Вона сперла ся у гойданковім кріслі. Вона закинула ногу на ногу і легко колибала ся. Мале її обличчя було дуже червоне.

„Бачите, я вихована по домашньому... мені найгарнійше дома, а приемности не стоять у мене нічого. Се цікаво, правда?... Одежу я сама шию собі... Я? — Пуста?!... Що ви думаете!... Фризуру я собі сама роблю... Перед полуднем я все є в кухні. Що я там роблю? — Варю!... Знаєте, вчера робила я тісточка з орхів!... Хотите знати рецепту на сі найсолодші тісточка? — Нічо простійшого: Змішай добре чотирнайцять деків ліскових орхів з чотирнайцять деками мілкого цукру, зсип на миску і з двома білками зроби з того тверде тісто. Потягни огріту бляху воском, витри, зроби з тіста малі кульочки, поклади їх на бляху аж доки не випечуть ся. Відтак здьими їх з бляхи! — Ви звертаєте у молодих па: ночок більше уваги на образование?... О, не думайте, що я виросла наче дика. Я мусіла навіть дуже багато вчити ся. Батько дуже уважав на се. Що я читаю?... Моїм улюбленим поетом є Геллерт. Геллерт розбудив в серці люду релі-

гійний наклін, йому нестает справді глибини, але сердечність, головно його духовних пісень, є правдива і зворушуюча. До роману не має він талану, що й бачимо на його „Шведській графині“ але в байках сполучують ся добросердні хитрощі з народним гумором... Професор Шайнлайн вчив мене літератури, історії і історії штуки... Ах, ви говорите, здаєть ся про Канову! Так, спосіб, в який Канова обробляє мармор, є стремлінем видобути з твердої матерії принаду мягкого болю. Я не знаю нічого гарнійшого, як його ангела на нагробнику папи Климентія XIII в церкві св. Петра в Римі, хотя сей ангел має більше лестної принади, як глибокого значія. Зате його Первей не має одноцільности і глибокого погляду. Магічна принада викінченя в осліпляючо білім марморі поневолює око і гадку, а обробленє одушевляє знатока... Pardon, се не є зівсім вірно! Культу героїв, подібно як Греки, Римляни не знали, хотя й находимо у них сліди почитаня Семонів, Індігетів, Лярів і Пенатів; однак все, що розказують про Геракля, Енея, Улісса і т. д., узято з грецьких мітів. Семони і Індігети, се національні боги, або ідеальні попечителі якогось краю, чи нації і вони є найближші грецьким героям. Ляри, се просьвітлені духи померших, а Пенати се взагалі душі. Пенати є домашніми богами, а їх почитанє звязано тісно з культом Вести... Чим займаю ся в вільних годинах? — Но, вам можу з тим звіритись! Я пишу малі новелі, оповіданя, шкіци, а головно настроєві образці і душевні нариси. Також написала я вже яких сто стихів, що небавом вийдуть друком. Рівнож komponю дещо і...

(Конець на 10-ій сторони).

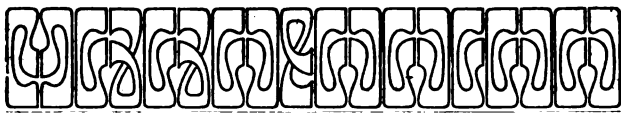
До кавярки:

Ходи до мене ти ясна біла,
Я тебе возьму на мої крила,
В вінець зелений чоло пристрою,
На твоє лоно скрань склоню свою.

Тай із тобою ураз полину
У засьвіт щастя... ходи діячино!

А вона срібним сьміхом заграла
І так м'ні заімпровізувала:
Щане поете! — От ляри фаря,
Тим не закрутиш мені гітари!

Орест.

Szuka barana szuka

czyli

Polska pod żydowskim dachym.

Patryotyczne kawałki od Parchnasy.

Dzwony szystke zadzwonił, szczelby wyszczelniło
 U w Lubicz nasze miasto. Cóż tam sze staniło?
 Czy może jake dzyke Tataru lub Turki
 Wpadnili, żeby Żydki wyrzinać jak kurki?
 Albo też może jaki Hajdamaka dzyki
 Iz nożym łązi? Albo inny basałyki
 Spokojny gród Lubicz robią napadnięcie,
 Że szczelby i dzwony tak głośzą zawzięcie?
 O, ni! bondzcze spokojni, minely te czasy
 Od napadnięcze; dziś szwięto take Parchnasy
 Robi dla braci szlachty i inny hołoty.
 Hejże szczelby, hej dzwony anu do roboty!

Już bendzi najmni roku, jak ja moji lasy
 Chciał troszku przeczyszczysz, w tym: stoj moj
 [ty Parchnasy

Powiedział pan starosta, i ja musiał stanic
 I pomyslić jakbi to becyrk ocyganić.
 Jak to wiecie, za radą moji połowicy
 Ja zaczął tu budować łacinski kaplicy.
 Coż miałem robić? tu polski twierdzy budował,
 A tam aż si kurzyło, lasy dewastował.
 Becyrk już nic nie mówił, chýba Hajdamaka
 Jaki mróczał, ja z cicha szmiał sze do kułaka
 I swoje robił; ale jak mówi przysłowie:
 Kto A. już powiedział, niech B. także powie.
 Zacznił budować twierdzy, skończyć czeba biło,
 Bo w lasu jeszcze kilke dzewek sze kręciło,
 A potym czeba twierdzy robić poszwienconi
 I jeszcze par guldeny wirzucić z kyszeni.
 Ha, coż robić! u w Polske taki dzisiaj czasy,
 Jak nie posmarujesz — nie pojedziesz Parchnasy.

Goszcziniec aż si częsi, błoto podskakuje
 Od powozy, rowery, a wszystko smaruje,
 I ksiondowie, panowie, w Lubicz na objady
 I popaczicz si jaki tam będą parady.
 Spieszty tam nasze szlachty od Jeruzalemu,
 Pan doktorze Verschtejtnisz i pan Sygalemu,
 Co si na swiatu paczi tylko jednym okiem
 A z goja skóry z kiszkiem wyczonguje bokiem.
 Spieszty tam Polske szlachte dziedzicy, dziedziczki,
 Cobi sze u Parchnasy nażerać durniczki.

Rozwarły sze Lubicke goszczinne podwoje,
 Rojało sie od Żydków panów, nawet goje

Iz Rawe, Jancze, Stach, Perła łązili tamke,
 (Tych paniczy za bramy wirzucić Abramke
 Chciał, lecz ja nie pozwolił. niech na boku stana
 Jak szlachty co nie zje to i oni dostana
 Późni.)

Podstuchał: *J. Kpin.*

(*Dali będą.*)

Аїда.

Сильний меццо-сопрановий голос і довгий
 непропорціональний ніс — відрізняв її від усіх
 товаришок.

Від чотирнайцятого року життя мріла ли-
 ше про артистичну кар'єру...

Артистична традиція переховувалась у її
 родині.

Від дитинства вмовлювали у неї:

„Люня буде вчитись співу... поїде за гра-
 ницю, буде велика, здобуде розголос — Люня
 буде артистка!“

Раз в-раз падали ті слова на дно душі дів-
 чини.

Сцена не давала їй жити.

Хотіла вчитись співу, але татунцьо каза-
 ли, що покищо не можуть її дати на науку...
 за рік, за два, як старша сестра Галя піде за
 муж.

А тут якось старшій сестрі нічо не тра-
 флялось...

Коби так Люня... о, вона була себе пев-
 на - коби лише схотіла...

Виділа все, як із появою її на пробі хо-
 ру — нетаений усміх та вдоволене перелітало
 по лицах тенорів та басів.

Оден навперед другого бігли, щоби їй по-
 мочи скинути пальто, або подати ноти...

Але вона була камінна, холодна; із вро-
 дженою байдужною штивністю подякувала і
 більш нічо...

Бо вона мріла про кар'єру сценічну...

Якуж вартість міг для неї мати скривле-
 ний урядник „Дністра“, чи якийсь там голий
 хоч веселий правник, або й суплент гімназіаль-
 ний у витертому англезі, із підсуненою до го-
 ри краваткою?...

Панна Люня з гори дивила на той світ...

І то природне.

Вона нераз в уяві виділа себе на переми-
 ну в ролі Аїди, Ельзи, Офелії, Сантуци — виді-
 ла лаврові вінці — чула бурю оплесків — і
 нераз уявляла собі, що співває українські пі-

сні на дворі япанського цісаря, або білого царя....

Минали дві, йшли літа, та не йшла старша сестра замуж.

Для Люїної родини наспіли тяжкі хвили — вмер старенький батько.

Люня відчувала глибоко ту втрату, відчувала, що захитались її рожеві мрії і великі надії.

Був осінний вечір. Дощ грубими краплями бив монотонно об шиби вікон...

В комнаті сиділи обі доньки і мати.

— „От знаєш що Люню — говорила стара тихим голосом — се безперечно булоб ліпше, щоби ти вчила ся сьпіати, але ти знаєш наше положенє, нема за що...“ Голос вдовиці заломив ся.

— Сама не заробиш — казала мати далше — бо по щирій правді, щож ти дитино вмієш?.. Я би твого лиха не хотіла, але трапляєть ся тобі... хто знає, чи то не більше щастє... Бож знаєш, він чоловік порядний, любить тебе і становиско має та ... сьпівати вміє... Табисьте собі у двоє присьпівували...“

12/4 904.

Орест.

Комарівський музей.

„Комар“ отвирає в недалекій будуччині музей, в яким можна буде оглядати ось-які „окази“ :

Ч. 1. „Gęba wszechpolska“. Можна в неї дупити, кільки хто хоче, вона на тім не терпить. (Даровано до музея редакцією „St. Pol.“)

Ч. 2. „Полиця, про котру москвофіли кажуть, що на ній уся українська література помістить ся“. (Даровано до музея редакцією „Галічаніна“).

Ч. 3. „Тепле слово, що дав пан намість кожуха“. (Даровано в музей руськими послами).

Спис дальших оказів півнійше.

Я. О.

— Чи ввіриш, що я зі Львова до Сокаля іхав лиш годину?!...

— Не вірю! тож як?

— Бо далше мусів йти пішки.

З Села.

Списав П. Грабарів.

Rada gminna w Jołupowie uchwała, by w tu-tejszej szkole zaprowadzono język wykładowy polski, gdyż my jako Rusiny już po rusku gadać umiemy.

Jołupów, dnia 1. polskiego sierpnia 1905.

Jaćko Kołtun wójt, podpisał Złodziejski, pisarz okręg.

Hryć Durneńki zastępca wójta, podpisał Złodziejski.

Stefan Kałamoniak radny, podp. Złodziejski.

Ks. Bazyli Piotrowicz Kacp, radny i miejscowy proboszcz obrz. greckiego. Jednak ja dodaję, żeby w tej szkole uczono także języka rosyjskiego, bez znania którego żaden człowiek ruski nie jest człowiekiem.

Колись був він радикалом,
Був соціялістом,
Всіх поривав вимовою,
Многим теє звісно.
Яке віче, які збори,
Він перший горлає:
— Не даймо ся, тримаймо ся,
Хай ворог конає.
Хай конає в нашім краю
Ляхва препогана —
Нуж до діла, а виженим
Із хати тирана! —
Тай не много води впилило
До синього моря,
Як радикал призабув вже
Свої давні слова.
Тих що вперед ненавидів
Так сильно, так дуже,
Тим він тепер поклоняєсь,
Тим він тепер служить.
А поспитай, яким робом
Так скоро змінив ся
Зараз скаже: чоловіче
Таж й оженив ся!
Тепер мені приходить ся
О чім ивншим мріти,
Даруй брате — я не один:
В мене жінка... діти..

Макогоненко.

До чарки.

(Жарт).

Присвячуєть ся українофілам —
хлібосолам!

Чарка єдина з недолі нас вирве,
Нумо до чарки, брати!
Годі лякатись! на діло святеє
Сьміло ми будемо йти.

* * *

Чарка єдина нам шлях уторує,
Довгий той шлях і важкий,
Що аж до щастя і долі прямує, —
Нумо до чарки мерщій.

* * *

Чарка не згине між людьми даремне:
Сонце засьвітить колись —
Дякою нас тоді люде згадають, —
Нум-же до чарки берись!

* * *

Хоч у недолі й нещасті звікуєм,
Чарку онукам дамо!
Бо ми для чарки й на сьвіт народились
Для неї ми і живемо.

* * *

Сьміливо-ж, браття, до чарки ставайте!
Час наступає — ходім!
Дяка і шана п'яницям всім щирим,
Сором неп'яним усім!

Аскело.

Зарозумілість.

— Прошу вас о руку вашої донечки, бо
вона не може без мене жити.

Самосуд.

Учитель: Скажіть мені хлопці, кілька імен-
ників зі свого окруженя.

1. *Ученик:* Книжка!

Учитель: Добре.

2. *Ученик:* Стїна!

Учитель: Добре.

3. *Ученик:* Пан професор!

Учитель: Ей! Ти все мусиш щось дурного
сказати.

Медведик.

Шляхи модерної творчости.

Glupi niedźwiedziu, gdybyś w mateczniku siedział
Nigdyby się o tobie „Komar“ nie dowiedział.

Коли учені, працюючи у ріжних обстави-
нах, не знаючи один одного, відділені часом
і просторонію, працюючи на однім поли, над
одним предметом приходять до цих самих ви-
снєвків, то кажемо, що методи їх дослїду
і сама наука суть на добрій дорозї. Таким
тріумфом астрономї і математики було від-
крите Нептуна в половинї XIX віку, коли
то французький астроном Leverrier і амери-
канський Adams обсервуючи Урана незалежно
один від другого відкрили згадану вже пла-
нету. Такий тріумф віднесе тепер д. Франц
Михайлів, котрий в дослїдах над модернізмом,
дійшов до цих самих виснєвків, що шість літ
тому назад польська літератка п. Гарфайнова.
Поки виповїмо свій погляд пригляньмо ся
фактам:

*Malwina Posner-Garfeinowa: Kilka słów o mo-
dernizmie: — Krytyka 1898. стор. 91—97 і 225—231.*

„Wszystkie zaś stwierdziłyby, że opinia społec-
zeństwa... trwa jeszcze w bezkrytycznym przywiązaniu
do przeżytych form twórczości, że teoretycznie tylko
te formy uznaje, że jednak, ulegając niedostrzeżonym
i nieuchwytnym wpływom chwili, nieświadomie zupeł-
nie poddaje się czarowi nowej sztuki, znajduje w niej
coś, co odpowiada jej niesformułowanym jeszcze
potrzebom i czego w produkcji dotychczasowej, nie zda-
jąc sobie z tego sprawy, daremnie może szukała.“

(стор. 225.)

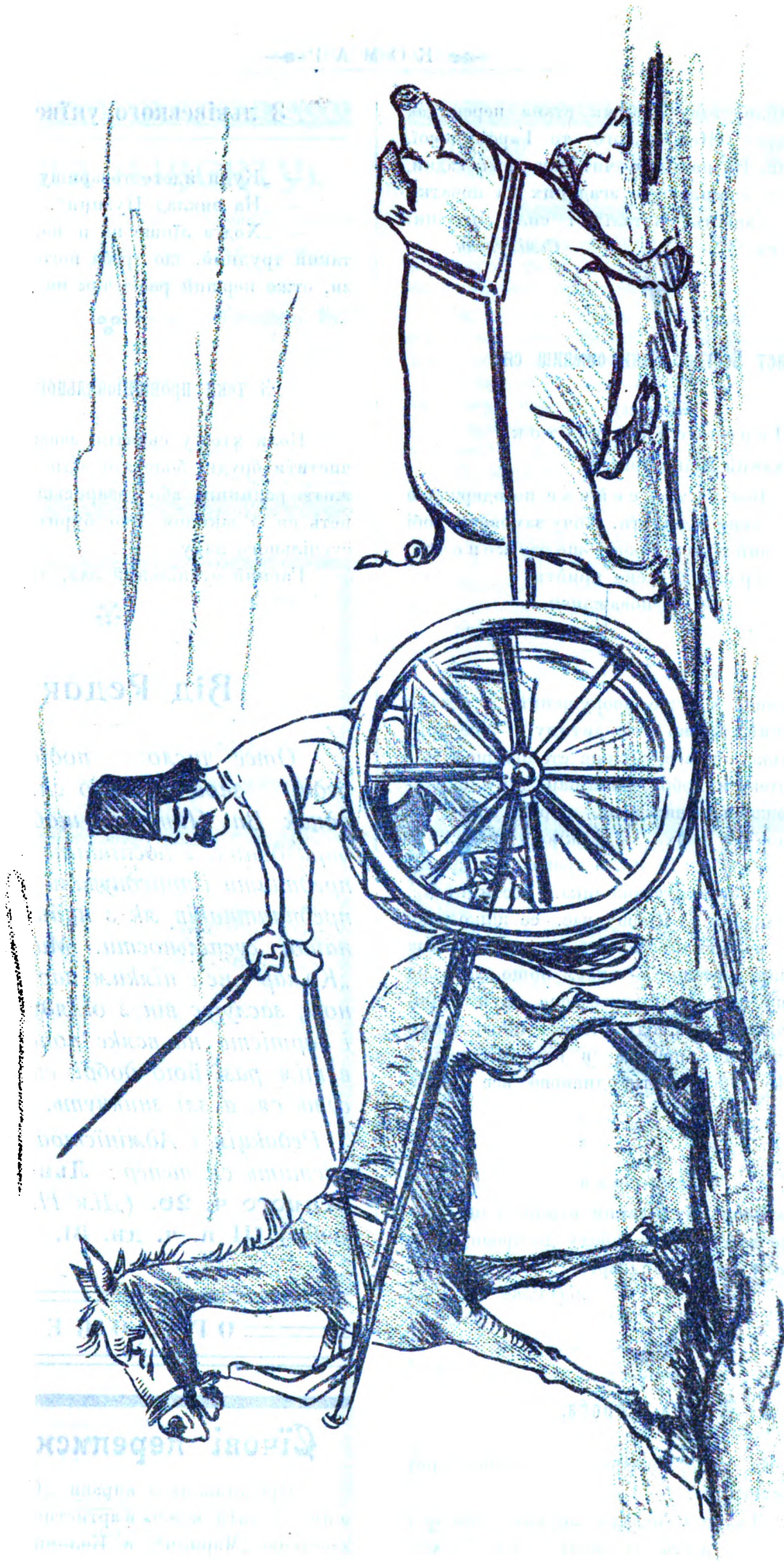
*Франц Михайлів: Шляхами сучасної думи. На-
рисы 1. Що таке модернізм? — Промінь 1905 ч. 7.
стор. 89—90.*

„Се все показує лише, що погляди таї опїнії на-
шого суспїяства все ще тривають в безкритичнім при-
вязаню до пережитих форм творчости, що воно лише
теоретично єї форми визнає, а в практиці улягає не-
похватним впливам хвилі, піддає ся чарови сучасної
штуки, анаходить щось в нїй, що відповідає його несфор-
мулованим потребам, а чого в дотеперїшній літературній
продукції дармо шукано.“

(стор. 89.)

Таку саму паралельну можна б повести
аж до кінця, але звязаний обємом „Комара“ не
можу сего вчинити. Досить що п. Михайлів
написав цілу статю майже дослївно так,
як п. Гарфайнова.

Але розсїджуючи і користаючись науко-
вою розвідкою д. Михайлова, а знаючи і его
давнїйші писевня, я зачисливби его разом
з иньшими его товаришами по перу (як д. Сте-
цишин etc.) до школи неомістиків, тому що
вірить, що руські читачі не знають що пишеть
ся в польських журналах, або неосатанїстів, що

**Поступ нашого народу
і
хрунівські стремління.**

Пауль Гарін.

Афоризми.

Коли між череду ослів ступиш без бича,
всі осли мати-муть тебе за осла і з рацією.

*

Кожда людина має стільки ідеалів, скільки
отверто і в желанем поправи признає собі власні
блуди, найліпша, найбільше. Чорт не має ідеа-
лів а його гаслом е: Eritis sicut Deus.

*

Жите помагає в тім, що куснями тратить
ся се, що люди дивним дивом називають: серце.

*

Кажемо, Бог володіє сьвігом, а кажемо се
тому, бо він не дає пізнати наслідків сего во-
лодіння.

*

Щасливі є дурні — вони не знають най-
більшої печалі сьвіта, сумніву о власних успіхах.

*

Жаждя панованя і рабство є нерозлучними
прикметами одної неволі, вони мешкають в од-
ній і тій самій груді і людина справді вільна
не хоче ані панувати, ані служити.

Пасквіль.

В однім мало знанім, ще менше читанім,
а зовсім не ціненім журналі появила ся но-
велька, звичайна новелька без літературної стій-
ности. Мимо тог над нею вивязала ся в однім
сьпівацькім товаристві жива дискусія, що сьвід-
чила дуже гарно про редакторські здібности п.
редактора:

— Знаменито! Знаєте товаришко, що я на-
сьміяла ся!

— А я! Певно ще більше. „Горда“, „не
дивила ся на податковця“ ха, ха!

— „Зиві очі“ — той письменник добре
і видко знає. Але як вірно представив.

— Я думаю, товаришко, що там чиста
правда.

— Так е, вона не має ніякого голосу. З тим
конкурентом... „Будете сьпівати дуети“...

— Ха, ха, ха!

От так розвеселяла себе тая божа худібка,
коли двері отворили ся і на саяу увійшов ре-
дактор сего мало знаного і т. д. журналу.

— Мое поважане паням.

Мовчанка.

— З чого пані так сьміють ся?

Мовчанка. Аж вкінці...

— Пане редактор, хто є автором „Офелії“
в посліднім числі вашої газети?

— Не вільно сказати, редакційна тайна.

— Знаєте, се дуже негарно містити такі
ображаючі річи. Компромітуюче.

— Я думаю, мої пані, що автор хотів дати
нічо більше, лиш образець гри чувств.

— То неправда.

— Справді, даю на се слово чести.

Однак мимо того всі відвернули ся з пре-
зирством від пасквілянта...

Які наші придбаня національні в Галичині.

(Статя надіслана).

Маємо поки-що:

1) Драгоманівський квас — заслуга ради-
кальної партії.

2) В каварні „Мопорол“ завоювали ми одну
кімнату — спеціально рутенську — а в буфеті
одно тістечко названо „Маковеем“ — заходом
почасті членів нац.-дем. партії, а більше тих,
що стоять понад партіями.

3) На церковнім полі — грецько-католицькі
сїрники, заходом цілого народу.

Братя Рутенці! Ті, в кого серце горить
любовю до своєї вітчизни, стараймо ся націона-
лізувати здобутки культури і предмети ужи-
ваня, що-б в недалекій будуччині могли ми
повеличати ся більшими успіхами!

Такийсам.

О Г О Л О Ш Е Н Я .

О О

Артистичний Вістник

місячник посвячений музиці і штуці виходить
у Львові під редакцію І. Труша, С. Людкевича
і В. Бережницького.

Адреса: Львів, ул. Вірменська ч. 1.

Предплата річно: 10 короп.

О О

В В

Любощі

Вальс на фортепян Я. Ярославенка. Накладом
Укр. Накладні. — Львів, ул. Вроновська ч. 8.

Ціна: 1.50 Кор.

В В

СВОБОДА (LIBERTY).

Часопись для руского народа в Америці і орган „Руско-Народного Союзу“ виходить кожного четверга в тижни.

А Д Р Е С: Redaction „Svoboda“, Scranton, Pa., North America. (Передплата річно 2 долари, т. е. 10 Корон.)

Хто интересує ся справами Заморської Руси, повинен записати собі сю часопись.

Що року горять хлопські мілioni неасекуровані!
Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Дністрі“!

„ДНІСТЕР“

Товариство взаїмних обезпечень
у Львові, ринок ч. 10, в домі „ПРОСВІТИ“.
Одиноке руске Товариство асекураційне
ОБЕЗПЕЧАЄ
БУДИНКИ, ДВИЖИМОСТИ, ЗБІЖЕ І ПАШУ
НА СЛУЧАЙ ПОЖАРУ.

ПО ПОЖАРІ виплачує „ДНІСТЕР“ зараз відшкодованя; одінку шкід переводить разом з місцевими членами: через 12 літ виплатив „ДНІСТЕР“ відшкодованя в сумі 5 мілiонів, 340 тисяч корон.

ФОНДИ „ДНІСТРА“ вносять з кінцем 1904 р. суму 1,183.874 кор. і уміщені суть в цінних паперах.

В „ДНІСТРИ“ єсть обезпечених більше як 300.000 будинків. На покриті хат черепом дістають члени „ДНІСТРА“ позичку в Товаристві кредитовім „ДНІСТЕР“.

ПОЛІСИ „ДНІСТРА“ приймає ся при всіляких позичках в Банку краєвим касах ощадности і касах сиротинських.

ЧИСТИЙ ЗИСК по скінченім році звертає ся членам, в літах 1901 — 1904 звернув „ДНІСТЕР“ членам 284.857 кор. (За літа 1900 до 1902 по 8%, за 1903 р. 5% премій).

АГЕНЦІЇ „ДНІСТРА“ находять ся в всіх містах, і більших селах і треба подавати обезпечене через агентів; господарі письменні повинні старати ся о агенції „ДНІСТРА“ в таких сторонах, где инші агенти „ДНІСТРА“ не роблять. Агенти „ДНІСТРА“ заробили вже провізіві 662.807 корон.

НА ЖИТЄ обезпечайте ся тільки через „ДНІСТЕР“ в Товаристві Крак.; свою провізю від сих обезпечень дає „ДНІСТЕР“ на рускі добродійні ціли.

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

„Дністер“ припоручили Преосв. Епископскі

Ординарияти.

FALCK et Comp., HAMBURG

Americahaus Rabelsen 30.

Не належить вибрати ся в подорож до Америки заким ся не читало нашого проспекту і розкладу їзди наших славних пароходів.

Всі ті, котрі мають намір виемігровати до Америки а вже мають пашпорти, повинні перечитати слідуєче оголошене, заким ся в дорогу пустять.

З Америки кождий доносить своїм країянам: Ідьте лише через Гамбург!

Пароходи нашого товариства осягнули під взглядом якості і досконалого урядження велику славу.

Ті пасажери, котрі їдуть через Гамбург, мають тоту велику користь, що вже в Мисловицях, на границі прускій, дістають ся під нашу опіку а від того місця виправляємо їх впрост до себе без пересіданя в возі 3-ої класи залізничі поспішно.

Подорож з Галичини до Гамбурга не треває довше як 24 годин, если ся підняло після наших вказівок.

Кошта дороги від прускої границі до Гамбурга вносять 9 зр. 80 вр.

Наше товариство посідає 130 пароходів в найбільших розмірах.

Також ціна переправи до Канади єсть дуже уміркована.

Докладні описи Канади і о подорожі до того краю посилаємо радо і безплатно. 15—24

Замість 40 корон

лише 10 корон

висилаємо

5 збрушорованих річників „Комара“ з рр. 1900, 1901, 1902, 1903 і 1904 аби подати в сей спосіб нагоду усім Русинам познакомити ся з напрямом нашого видавництва.

Кождий інтелігентний Русин і кожда читальня повинні скористати з сеї нагоди, котра другий раз не лучить ся.

Поодинокі річники по 2 кор. з перес.

Висилка тільки за готівку!

Календар „Комара“ з р. 1902, 1903
(по зниженій ціні) . . . 10 сот.
Новомодний Сьпіваник . . . 40 „
Календар з р. 1904 . . . 10 „

Передплата на двотижневник
„Комар“

річно 8 корон — піврічно 4 корон.

Адміністрация „Комара“,

Львів ул. Собіщини ч. 8.

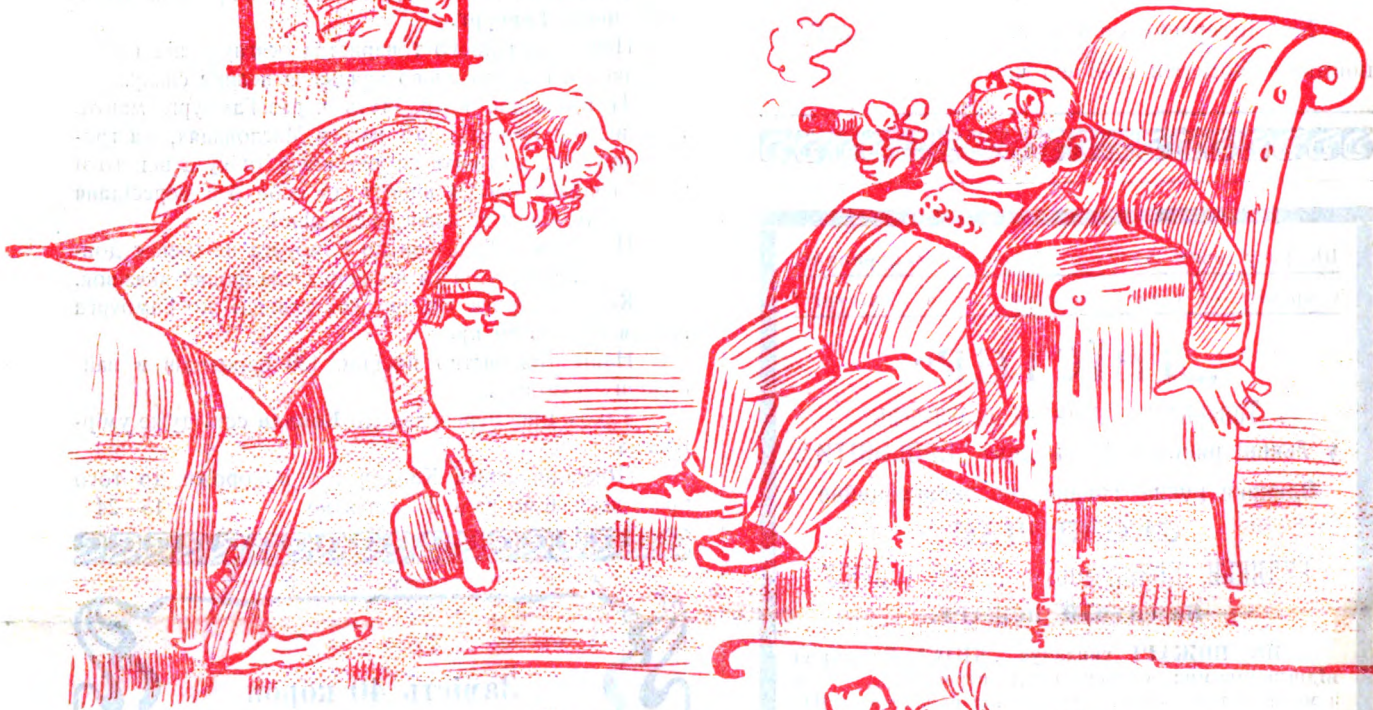
Наші образці представляють:

Як учитель заховує
ся зглядом свого дідича
з належним поважанем.

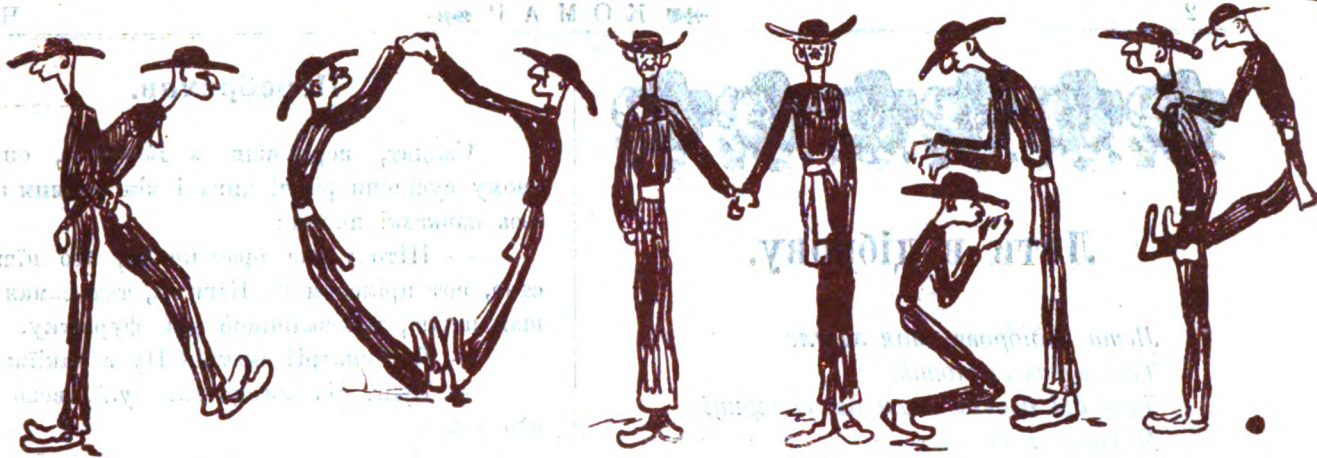

(В відносинах з ним (з дідичем) повинен учитель заховати належне ему пошановане, яко властители села та інтелігентній одиниці, не забуваючи однак ніколи о достоїнстві свого стану, не понижаючи ся ніякими двозначними прислугами).

(Руслан ч. 71.)

Як учитель не забуває на своє достоїнство і що з того виходить.

Виходить кожного 1. і 15. ст. ст. Предплата вносить річно 8 К., піврічно 4 К. Поодинокє число 35 сот.

Адреса Редакції і Адм.: Львів, ул. Чарнецького ч. 26 (Дім Н. Т. ім. Шевченка).

— Не знати, прошу егомосця, відай тепер ліпші нани стануть, коли Матір Божу Пренайсвентишу на свою крульову обібрали.

— Хто знає, але, бачите, вони все з своїми королями робили, що сами хотіли. Відай і тепер так буде.

Лети в діброву.

*Лети в діброву, моя зазуле
Там в'єть ся потік,
Там дві берези, там дві сестриці
Я кинув в торік.*

*Там дві берези шле схилили
Смутне до землі,
Нема в їх листя, життя нема
Всі нерви тулі.*

*Лети в діброву, сива зазуле
Спитай ти беріз,
За ким зітхають, за ким вони ронять
Дрібні перли сліз.*

*Закуй сивенька, закуй, березам
Придай мене,
Бо й я зівянув, спустив голову
И моє серце схне.*

Денис Унівець.

Зрадив.

*Гість: Запевняю вас, дорогі паньство, що
таку добру їду я не все дістаю.*

Синок родини: І ми ні!

Ужиток.

Одна дідичка веліла часто чистити двері,
бельки, шафи сьвіжою квасною капустою.

По певнім часі завважала, що се средство
чищення по вужитю викидають на обірник.

„Що скажеш на те, Стасю“, звертаєть ся
вона до свого чоловіка, „як тая служба роз-
пускає ся! Аджеж дівки моглиб сесю капусту
зівсім добре їсти на вечерю!“

Потіха.

Батько: Що, ти гримнув при матурі?

*Син: Так, але я в перший між тими, що
гримнули.*

Перебрехав.

Салдат, вернувши з Кавказу, оповідає
свому сусідови різні дива і між иншим вихва-
ляє кавказкі пчоли:

— Што у нас брат пчоли, ето ніштоже-
ство, вот примером на Кавказе, там самая мень-
шая пчола, так велічної маю фуражку.

— Вот сматрі! сматрі! Ну а какіж вулі?

— Вулі? Ну звесно как вулі, вьсо равно
что у нас.

— Ну а какже она лезет така большая?

— Ну как! Треснеп а лезет!

З зелізниці.

В купе III. кляси сидить двох старозакон-
них купців, балакають про „ранеш-гешефт і т. п.
речі. Вкінци питає оден другого, де їде? „До
Броди, відказує той, а де ви?“ — „До Кра-
кова“, каже другий.

„Герс-ді? Краків ту, Броди там, а ми оба
в еден поїзд?“

„Пане кондуктор, питають оба нараз вхо-
дячого кондуктора. Де ми з той поїзд заїдемо?
„Де ви заїдете не знаю, але поїзд їде лише до
Стрия“.

* * *

Адвокат М. з Львова мав термін в Ропчи-
цях. Веідаючи до купе II. кляси, просив кон-
дуктора, що-б його в Ропчицях збудив, а що
каже „маю твердий сон, тож прошу не робити
зі мною церемонії, лише по просту викиньте
мене на стації з поїзду. Ось вам з гори за фа-
тигу“ додав, всуваючи кондукторови „парішек“.

Рано будить ся пан меценас в Кракові.

„До сто чортів!“ закричав зловивши кон-
дуктора за ковнір.

— „Чи так мене в Ропчицях збудилесьте?
За що вам запдатив я?!“

Кондуктор глядять і очам не вірить, язика
забув в роті.

— Кого я до дідька в Ропчицях викинув
з поїзду?! Ото буде шопка!

Яким Крін.

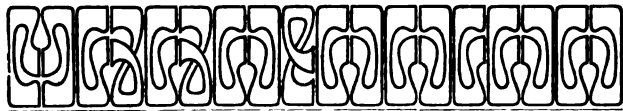

Давний біль.

Лікар: А коли боліли вас зуби у перве?

Пацієнт: Тоді, як виростали.

Макс Брод.

Штука.

„Я був пересвідчений, що ви проводите дні життя в тишині, самотно без шуму. Намість сего я бачу вас серед виру забав, в товариствах на балях, по театрах. Прямо нема веселого товариства в столиці, де вас не стрітив би, пане поет...“

„Очевидно. Всюди шукаю матерії. Аджеж мушу пережити щось, щоби писати поезії“.

Другий поет сказав раз своєму другови довірно — зівсім довірно: „Пощо я пишу вірші? Зараз тобі розкажу. Щоби щонебудь пережити. Ти може не припускаєш навіть, яке поважанє через те зискуєш, як в кождім сальоні шукають тебе для окраси. А головно дами, головно дами...“.

А третого питали: „Пощо пишете поезії?“
Він сказав на се: „До сего пізнаня не дійшов я за ціле своє життя“.

„А пощож ви живете?“

Він сказав на се: „До сего пізнаня не дійшов я за ціле своє віршованє“.

Він був генієм і мусів за се покутувати.

Н: Ти вже спиш?

І: Сплю.

Н: Що то так ходить? Я гадав, що то ти.

І: Ні, то миши цілу ніч так шкробають.

Н: А, то в тебе не скучно спати.

І: Зовсім ні, деколи так навіть і цілу ніч не спить ся.

Всюди не можна.

„Іринко“, каже мати, „коли не станеш зараз чемна, не підеш до неба!“

„Ах, певно що ні! Я була вже в парку, була на представленю. — Всюди не можна йти!“

Думки.

Коли йдеш просити, натягай на себе шкіру вола, а просьба твоя сповнить ся.

*

Неодин широкий патріот повинен ограничити ся до складаня датків.

*

Неодин політик так задивить ся на задні колеса, що аж передними заїде в болото.

*

Серед редакторів трапляють ся і порядні люди, але на жаль, буває і на відворот.

*

Чим правительство поборе легальну революцію? Ухвалить новий закон.

*

Зрадником не варт бути і з тої причини, що на нього накидаєть ся не тільки мудрий, але й дурень.

...ий син.

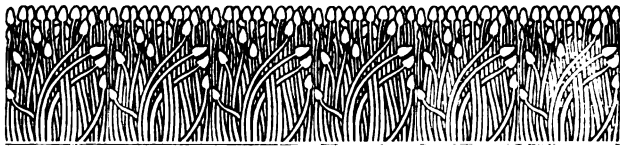

Даремна надія.

— „Намовив мене дідич їхати до Камінки на посвєщенє, що приїде кум тай ковбаса буде, а ту анї кума, анї ковбаси, анї дриглів! Геть пани на пси сходять!“

О. Жеребко.

Заздрість.

О заздрість, заздрість, скільки ти
Сил молодечих убила,
Які кроваві сліди
Усюди де була, лишила!

Покинь ти нас хоч на час,
Нехай обійме ся брат з братом,
Нехай любов царює в нас,
І мир живе у нашій хаті.

О заздрість, заздрість покинь нас,
Іди в безлюдні пустині,
Най братолюбє хоч раз
Скрізь запанує в родині.

Високоповажаний Пане Редакторе!

У відповідь на Ваше цінне письмо з д. 7. VI. в котрім Ви поручаєте мені написати сатиру на львівський університетський сенат, маю честь заявити, що задача переходить мої невеликі сили.

Дуже доброю сатирою була-би заява сенату, котра власне дала Вам притоку звертати ся до мене, але се твір самого таки сенату, отже він міг-би Вас потягнути но одвічальности за літературну крадіж. Коли-б я знов написав, що той сенат не є ніякий сенат, а банда ріжних індивідуів „z rod ciemnej gwiazdy“, то се не була би ніяка сатира, лише чиста правда і не могла би поміщена в „Комарі“, котрий же власне з брехні і всякого лайдацтва. Я вже рішав ся обернути kota до гори хвостом і написати, що буцім-то сенат мав рацію, бо проф. Студинський, як загорілий гайдамака і вічний революціонер лише буде компромітувати Русинів в радї шкільній, та ще готов покуматися з Петрицьким, але тимчасом наші академіки (звичайно, горяча нерозважна молодіж) захотіли на університеті віча і сенат, як пише „Діло“ намість мене сам обернув kota до гори хвостом. Такий пех! Я купив собі два шпорти (курю вже, як бачите, ліпший тютюн) поділив їх на шість частинок, викурих усі шість і не придумав нічого. Дармо стратив ся. Можна-б ще ужити якої алегорії, представляючої сенат, як вовка, крокодила, або щось подібного, але се вийшло-би за слабе.

Остаю з глибоким поважанем
Фтеодул.

П. С. Квоту, яку ви прислали мені на конто сатири, передам Вам при нагоді лично.

Практичний лікар.

Знаний зі своїх дотепів лікар Н. дістає одного разу з Відня посилку від одного торговщика вин. Здивований отвирєє пачку і видить, що в ній єсть пять фляшок „Токаю“, котрих він ніколи не заказував, а притім рахунок „до ласкавого вирівнаня“ на 30 короп з увагою що вино хоть не заказуване, однак мимо того знамените. Посилка розпечатана, відсилати не випадає, тратити гріш безпогрібно також до приємности не належить — щож ту робити?

Але Др. Н. не тратить голови, сідає до бюрка і пише слідуючий лист:

Ласкавий Добродію!

Нині одержав я від вас пять фляшок вина, котрих я цілком не заказував, а за котрі належить ся вам 30 корон. Для вирівнаня отже рахунку посилаю вам пять рецепт по 6 корон що отже творить разом 30 корон. Рецепти ті вправді не заказувані, але також дуже добрі.

З глибоким поважанем

Др. Н.

Помисловість.

— „Що кажете, Іване?! Двісті тисяч руських робітників їде до Прус? Чуєте Іване, можеби я поїхав, то я би там для наші люди заложив корму, аби не тужили за рідним краєм?“

В шкoлі

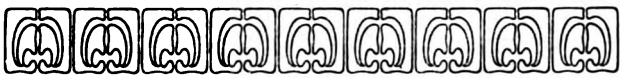
Учитель: Скажи мені яке племя семітів!

Ученик: Гебрейці.

Учитель: Ще одно.

Ученик: (по надумі): Антисеміти.

Szfką barana tuka

czyli

Polska pod zidowskim dachym.

Patryotyczne kawałki od Parchnasy.

(Kończeni.)

Ojczizna Kochana
 Puczebiwał budowe na kres zakazana;
 Czagnał dali marszałyk; Tu polak rodzony
 Po rusku w domu mówi do dziecki do żony,
 Ba, co gorsza, nawet nasze polske Izralici
 Mówili po rusku jak Rusiny zabici.
 O zgrozo! Lecz znalazł sze monż opacznościowy
 I ten wszystko wywrócił od nogi do głowy.
 On tu na kresu Polske twierdzy pobudował
 On ruske język z dworu całkiem wyrugował
 Ba nietylko ze dwora! Dziś w miasto całego
 Po rusku nie posłyszysz i słowa jednego.
 Teraz czy żyd czy Rusin mówi po polskiemu.
 A komu to zasługa — jak nie Parchnasemu?
 Dżenki, stokratne dżenki, rzekł Parchnas przy-
 [jaznie,
 Mnie sie robi w żołondek jakoś niewyraźnie
 Od taki gadanie; jakże tej polski żemi
 Co my ji zasłaniali plecami naszymi
 Od wrogi, — nie pokochać? Ja od naszymy wieszczy
 Nauczil sze ji kochać nu, i kocham jeszcze.
 A kocham tak gorąco ten lasy kochany
 Iz wysokiego sosny, pszeniczkowe łany.
 (Jak mówił o lasu na starosty popaczil
 Ale ten nie uważał bo sze winkem raczil)
 Szczególnie pokochałym nasze polski lasy,
 Bo każdy wie pewnoszczem jake teraz czasy,
 Niech ojczizne zażąda jakibądź ofiary,
 Choćby krwi (ale z nosa) a choć jezdy m stary
 Moje plecy nastawię! tak jak nastawiają
 Dżelni Zralici w Moskal, co do nas zmykają! . .
 Brawo, brawo Parchnasy, wsitke zakrzyczały
 I aż okna dzwoniły tak w ręki klaskały.
 Pan Drzwiman co cały czas szedżał, spijał winke
 Wstaje, nosa wyciera chrzonknał odrobinke,
 I mówi: Dzisiaj u nas święto pojednanie
 Szlachty jeruzalemske z naszymy moszce panie.
 Dzisz nasz brat Parchnasy dzielni patryota
 Co goszczinnie otworzył dla nas swoje wrota,
 Dał dowody że mogli tak pod jeden dachym
 Ojcziznę pobudować żyd-kłapciuch iz Lachym.
 Tu cosz sze staniło, co sze napisać nie da.
 Każdy ze szlachty zaczął cisnąć si do żyda
 Karmazynowe szlachty, kwiat polske narodu
 Ściskali całowali i z tyłu i z przodu

Parchnasa. Potym szystki ręki sy dawali.
 I tak sobie na kupe tam przyobiecali:
 Że ręka koło ręki noga koło nogi,
 Czy to żydziak czy szlachcic bogacz czy ubogi,
 Czy to Polak pan Drzwiman, czy żydek Sygala
 Czy dezertér co uczeł wczoraj od moskala,
 Czy ksiądz kanonik Czajke, czy jego wikary
 Czy to młody kobzdunio czy też Wicek stary,
 Wsistke pójdą na kupe, Polske zbudować
 Na Rusi muszą. — Potem trozsku hałasować
 Zaczynili; na koniec na nogi postawali,
 Patryotyczne kawałki sobi zaszpiwali
 W pięć głōsy. I takim polskim wiatrym powiało
 Że wsistko w całym dworze szlicznie si śpiwało
 Po polsku, nawet pastuch głupi Byglitere Moszke
 Szpiwał w stajni: Ojczizne wróc nam Panie trozске.
 I tak si skonczil ten całego interesu:
 Polske ma w Lubicz twierdzy, a żyd niszczy lasu!
Podstuchał Я. Kpin.

Пауль Гарин.

АФОРИЗМИ.

Нема неоправданих явищ, є лише неоправдані переконання.

*

Вимагай, але від себе!

*

Найліпше показує нам наші браки завдрість. Брак завдрости є досконалістю.

*

Як мало обходить будуча держава чоловіка, котрого болять зуби.

*

Ключ до штуки виховання одержує кожний через свої діти. Се й робить подружжє так важним в життю одиниці, і цілої суспільности.

*

Чим більше бажаєш для себе, тим більше мусиш вимагати від других, чим більше вимагаєш від других, тим більше мусиш знов для них вимагати від иньших і так воно тягне ся і заплутує тебе усе більше між справи і людий, намість, щоб ти від справ і людий усе більше звільняв ся.

*

Все роби з своєї мухи слона, щоб ти тоби люди з слона не робили мухи.

*

Законодавці, се люди, що хотять мати спокій, а революціонери, се ті, що не хотять їм сего спокою дати.

З пісень любови.

Із мого суму важкого
я тихі пісні співав —
і всякий, хто лиш читав їх,
той враз зі мною ридав.

А як пісні сі мила читала —
для ньої біль мій мов і не був —
усьмішка блудна на личку заграла
й спокійно сказала: „він се незле відчув..“

* * *

Я думав давнїйше: ти мусиш мою бути,
я думав давнїйше: наших сердець нути
муть вічно звенїти згідною піснею кохання.
я думав: не переживу ніколи розстання...

І ми розійшли ся... Живу-ж я до нинї,
Та ще й лицю ся другїй дївчинї;
Хоч радше розбив би те серце студене,
Та бачиш — здорові ще глузди є в мене...

* * *

Вогато про мене тобі говорили —
Була у тім правда, бували й брехні,
Лиш се розповісти тобі не умїли,
Що кровю кипїло в моїй душі.

Вони жалїбно хитали чолами —
Нераз робили із мухи вола...
І нас розлучили своїми словами,
Бо ти їм віру в усьому дала.

Одного одначе тобі не сказали —
Чи з згляду на тебе — не знаю вже я:
Що з всіх отих дурнів, що тебе кохали,
Таки вже найбільший був я.

Антїн Хрін.

Полїтиқи.

Сивенький: Як-би були знали, що їх чекає,
булиб не зачинали сеї війни перед півтора
роком.

Сизенький: І я так думаю. А тепер прий-
деть ся покутувати.

Сивенький: Справді що так. Як-би знав що
столець без ніжки, був-би й не сїдав на него.

Сизенький: Коби знатта! Але-ж трудно все
з гори предвидїти.

Сивенький: Сего не перечу. Але тепер буде
се Францію дорого коштувати.

Сизенький: Францію?! Та-ж ми говорили
про Росїю, нї?

Сивенький: Про Росїю? Ні, я мав на гадцї
Францію і Марокко.

Сизенький: А, так, так! Ви маєте рацію.

Ваня Батожеків.

Караул, караул! Матушка Росїя не
может уже видержать. Японци, сукїнісини сьвя-
тих ікон не боять ся, а революціонери і вся-
кая ліберальная сволоч констїтуції і собору з
виборамі требують. Послал я царю мой проєкт
выборов: Надо значить, избрать каждою ти-
сячнано і зделать его изборним, а із среди ви-
борнїх каждою сотяннано, етот будьот послом.

А із етїх значить послов каждою десятаво за-
проторить в петропавловскую крепость, а осталь-
нїх в Сїбір. Вот ето вам і будьот собор! Єслі
только цар не прїймьот моево проєкта констї-
туції, горе бедной матушкї будьот! Харашо
еще, што етї прокляті Українці пока однімі
только меморїялами удовлетворяют ся. Так і
Японци і революціонери должны билї зделать:
послалїби, дуракі, меморїяли і ождадїби свое-
во! А уж беда з етїмі галїцкїмі русскїмі! Какїя
онї русскїе? Разве только потому, що воруют
і своєю і чужое. Все онї вори, і такїі мерзавци,
што і нашї чїновнїкі пусть спрячут ся. А
всьо кричить: Рублей! рублей! Следовалоби їх
на Японцев послать, єслі уж так матушку лю-
блят. Но онї не матушку, а рублї люблят і я
только удївляює, почому только їх дают їм. Ну,
а наш батюшка, канешно, сердце добре їмеет, нї-
ксмусу не в чом не откажет.

Славославна пісня „пшияцюл почцівего людку“.

Боже любий, Боже милий,
Який той Руснак щасливий,
Чого лиш душа бажає
Все єсть в него, всьо він має.

Польске небо, польскі школи,
Польске військо і соколи,
Польскі суди і бецирки
І вімецкі еґзецирки
Польский воздух, польскі гори,
Польскі ліси, польске море,
Польскі дреглі і кобаси,
І подібні анаваси.
Польскі ксенжа і каплани
І спольщені Базиліяни,
І косцюлки і каплічки,
І матечки, законнічки
Один Бог хиба лиш знає,
Чого тота Русь не має.

Лиш ті руські гайдамаки,
Ті некресані ломаки,
Вовчу вказують натуру,
Тай гудять нашу культуру.
Але в нас на них в клітки
Батореґо і Бриґідки.
Там ми веіх їх запакуем
І таки Польщу збудуем.

Підслуґав Метислав Рус.

З қасарні.

Фельдфебель: Інфантерист Бувдур! знов задирааш очи аж до неба. І по що? Чи ти худобо гадаеш, що там може ліпше як при війску!

З дівочої шқоли.*)

— Вчера був професор історії такий чемний, що дав мені свій олівець, коли я стала свій острити. Тепер не знаю, чи він интересуєть ся мною, чи не може знести скреготу остреня.

*) не ім. Шевченка.

Зміна.

Коли Австрія окупувала Босну, що пердим належала до Турків, пустив ся один австрійський міністер в інспекційну подорож по ново придбанім краю. Ідучи спостеріг з краю бєдінського ліса стару женщину, що збирала ломачя. Зарав велів затримати повіз і цілий похід, бо все воно в добре зробити ся трохи популярним.

— „Щож там старенька — як іде?“

— „Та добре“, відповіла стара збираючи дальше гильки.

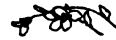
— „Добре? Тепер іде вам ліпше, як за турецьких часів!“

— „Е — та чого.., перше так само було.“

— „Але перше ви булиби бояли ся пускати ся самі до ліса, старенька — бо в лісі було повно всякої голоти.“

— „Гм, се правда, паночку. Голоти тепер в лісі нема. Вона вся служить тепер при фінансах і жандармах.“

P. P.

Кєпські часи.

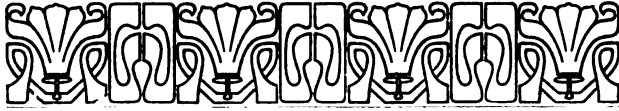
— „Robiom te Polaki, jedne szopke za drugom, a psiakrew żebraki cynta ci żadyn ni-ma. Na tej koronaci tom ci pietnaście pularesów buchnoł, a wszystko próżne, tylko ci w jednym beło 12 K, i to jak si potym pokazało ni był polskij, tylko u-kraińskij“.

Қатастрофа.

Молодий будівельний робітник упав в руштованя при будівлі і погіб на місци. Жаль нам його батька, чинного народного учителя, котрого погібший був матеріальною підпорою.

Як жити у світі, або правила доброго виховання.

(Передрук з „Молодіжи“).

В 6 числі „Молодіжи“ є під поданим в горі заголовком стаття про виховане, заховане і т. д. підростаючої молодіжи. Позаяк стаття заслугує своєю актуальністю на всякий респект, тому ми подаємо отсе деякі передруки з згаданої розвідки, що готова спричинити кольосальну еволюцію в життю молодіжи.

Про заховане в товаристві.

В товаристві повинен молодець заховувати ся прилично, то значить не сідати на землю, як нема крісел, не закладати рук до кишень, головню чужих, не сьміяти ся, як старші говорять дурниці, не їсти до сита, коли дають, не кусати нігтів і т. п. В розмові найліпше ніколи не перечити і уживати мало гестикуляції, а то не вибивати співбесідникам зубів, ані не ломити ребер.

Заховане підчас ходу.

Підчас ходу повинна постава молодця бути „Brust heraus, Bauch hinein“. Особливо груди мають бути випнені, щоби аж мамки завидували, коли побачать такі груди. Не треба підчас ходу оглядати ся взад, бо як би се було прилично, то чоловік мав би очі з заду. По друге можна упасти тай розбити голову, хто її має, а безголовля або й навіть півголовство — се також неприлична річ. Молодець повинен усе дивитись просто перед себе, а до того потрібний ідеал, що літав би перед ним в формі золотого ковчига.

Заховане підчас лежання.

Час — то гроші, а гроші — се привність, а позаяк лежанє є привність, то молодець повинен лежати однак не дуже довго, лиш від 11—12 (від 11 в вечір до 12 в полудне). Підчас лежання треба обертати ся на на 4 боки, на пятый неприлично. Найприличнійше підчас лежання 1) спати, 2) кидати громи на український нарід за його лїниство, нездарність і брак сьвідомости, присьпівуючи собі при тим: суета суетств і всяческа суета.

Та найважнійше зі всього, що молодця окрашє і робить його правдиво інтелігентним чоловіком. є — знати, коли де, як і кому сказати: цілую руці і цілую носі. Горє тому, хто

в тим змилить. Він не буде мати жадного вихованя. Щоб запобігти бракови вихованя у молодців. „Комар“ установляє таке savoir vivre: По словах цілую руці треба замужню даму безуслівно цілувати, старшого чоловіка тоді, як видно по нім, що йому то в смак; а дівчину цілувати тоді, як ніхто не видить.

Коханий Комаре!

На годині фізики в VII-ій класі викладає проф. Дротик про скорість сьвітла: „.. Щоби вам і оглядно представити скорість, з якою біжить сьвітло, треба скорости бігу сьвітла протиставити якусь иньшу скорість, так прим... скорість з якою почта залагоджує посылки...“

Службове сьвідоцтво.

Один господар написав своему слугі осьяке сьвідоцтво:

„Підписаний посьвідчає, що посідач сего письма був від 1. жовтня до 1. марта у мене на службі і був зі свого захованя і своєї пильности дуже задоволений“.

Політичний огляд.

„Комар„ мав вже не виходити, а його редактор мав їхати до Прусе, на Vorarbeiter a, яко уміючи троха (навчив ся у войску) по німецьки, але тимчасом, заки прийшло з Найберуну замовленє, на Руси стало ся тільки новинок, що перед виїздом конче ще хоче редактор видати один нумер (на кредит!) і у мене замовив політичний огляд (на кредит, ах!!).

Буря в склянці води... Вгадайте хто з ким?... бо я не скажу. Не треба справи розволікати, щоби часом не обірвати.

Припадково підслухав я слідоучу розмову:

„Не зачепай, братец Будзиновского, бо той сукіпсин зараз в морду бет. Мене сирси, знаю я розказать“.

Відповіді я недочув, але буря утихомирла ся і я не маю наміру її на ново викликати — на свою шкіру.

Коронація. Яка? Чия? Менше о те. Аджеж всі знаємо, що не о короновану особу

розходило ся, тільки о „коронацію“. А в небі сьвяті пускали собі „віци“ на адресу бідної королевої, що в доброті свого серця не спротивила ся шопці. Сьв. Андрій казав: „Щос Твої піддані чужу землю забирають. Файних, нівротку, підданих маєш“. Сьвятий Микола буцім-то боронив: „Цит, куме, ліпші такі, як ніякі. Аби податки платили. От, наших порозхапували суєди, тай й коло нас біда. Позичте ми тютюну до люльки, завтра віддам“. Мойсей теж боронив: „Ну, чому незаді піддані? Я кажу, що дуже файні, бо розуміють інтерес. Що зложать яку касу, або фабрику, то зараз банкрутують. А може зле на тім виходять, га? Таксамо як мої. Файни кепеле мають. Дай мені Боже такі піддані! — Так гуторили сьвяті, а бідна Королева головоньку понурила...“

В золочівськiм повіті будуть вибори. Шкода, що „Підгірська Спілка“ розлізла ся. Може бувби вийшов наш кандидат, кавалок якого Окуневського, або другого „фехтмайстра“. Окуневський зразу не хотів приймати кандидатури, говорячи, що вже забув псединковати ся, а Вавель вже ухвалений, отже шкода, але комітети обіцяли на свій кошт прислати йому учителя від „шабла“ і Окуневський згодив ся. Якби так, недай Боже, вийшов, то „Śmigus“ буде мати фрайду. І „Комар“ трошка.

— Не знати куме, ци голосувати на пана меціяша Окунівського?

— Ая, відай варт голосувати, бо як був послом, то єдного пана чисто порубав, а тепер може ще підучив ся, то ще їх більше справит.

-- Гей, гей, коби то...

Отвертий лист до ширшого круга станицлавівських Русинів. Граф Потоцький, президент краювої ради шкільної надіслав нам отсе письмо: На Ваш лист, що був в „Ділі“ ч. 116. з б. VI. 1905 мушу Вам зараз відповісти, щобиьсте не говорили, що Вас Поляки утискають. Гiмназию маєте ухвалену, а гроший нема, бо треба на Вавель. Вавель скорше ухвалений, то можете почекати. Чекалисьте на гiмназию шість літ, почекайте і на будинок. На другий рік будуть в Станиславові будувати нову касарню для ляндверів, то в старій аж забогато буде для Ваших вишкробків місця. А як ні, то будьте вдоволені, що маєте гiмназию на папері. І то багато значить. Кланяйте ся Хомишинови і запитайте, чи моя четверня з каритою добре тримає ся, та скажіть, що незадовго дарую йому автомобіль.

„Діло“ з 10. червня упоминає ся в передовій статі за Русинами, що дістали за мало а властиво ніяких субвенцій на будову шкiл. Статя кінчить ся зазивом до руских послів, щоби „пригадали панам з ради шк. кр. і з виділу краювого, що є в краю півчетверта міліона... і т. д., як звичайно в таких случаях пише ся. Отже рускі послы зараз другого дня пішли до гр. Баденього.

Граф Бадені вислухав і каже: „Мої панове! Будьте певні, що край робить все, що в его силі, щоби вдоволити ваші оправдані бажаня. Колиж трафить ся щонебудь, де Русини дістають меньше, як сподівали ся, то тут є технічні і фізичні причини, які по зможі усуває ся. Будьте певні, що й в теперішнім случаяу край зробить все, що в его зможі. Запевняю о нашій прихильности до вас“. Послы уклонили ся і пішли до графа Потоцького. Граф Потоцький вислухав і каже: „Мої панове! Будьте певні, що держава робить все, що в єї силі, щоби вдоволити ваші оправдані бажаня. Колиж трафить ся щонебудь, де Русини дістають меньше, як сподівали ся, то тут є технічні і фізичні причини, які по зможі усуває ся. Будьте певні, що й в теперішнім случаяу держава зробить все що в єї зможі. Запевняю о нашій прихильности до вас“. Послы уклонили ся і пішли, а графи получили ся телефоном:

— Byli u mnie Rusini.

— No i co?

— Coś tam z zapomogami, obiecałem im wszystko.

— Doskonale, i ja także.

— Znakomicie! Będziecie dzisiaj w końskim kasynie?

— Będę, proszę do partyi skata.

— Dobrze, do widzenia.

— Sługa.

...iii сии.

Очевидно.

Між дітьми ріжних років веде ся про сотворене чоловіка спір, що не веде до розвязаня kwestії,

— „Ми всі є зроблені з землі!“ рішає вкінци уч. VI. кл. Влодзьо.

В тім малий г р у б и й Геньо кричить:

— „Коли ви сотворені з землі, то я напевно з солонини.“

Як посол Барвіньський вийшов на угоді з Поляками.

Після коронаційного торжества донесло «Słowo polskie», що п. Барвіньському у Бауїтві украли карманні злочинні коштовки з 12 кор. Бачимо, як вийшов п. Барвіньський на угоді з Поляками: Стратив в Брідциві мандат, а коли і се не переконало його о їх етичній світогляді, пішов на коронацію — і стратив коштовки.

Кандидат учит. семін. у ворожки.

- Якаж судьба чекає мене в будучности?
— Будеш терпіти нужду до 30 літ.
— Ну а потім?
— Потім то вже до того привикнеш.

Від Редакції.

Довга перерва в видавництві „Комара“ могла всякому підсунути припущення, що „Комар“ перестав вже виходити. І справді справа стримання видавництва була предметом поважних нарад. Народи сі закінчилися тим, що „Комар“, виславши підмогу людям, що їм лежить на серці народний інтерес, виходити не й далше.

Здається, нема двох гадок, що часопис сатирично-гумористична для нас потрібна. Сам примірник інших культурних націй потверджує се. Розходить ся лише о те, яка саме має бути ся часопис і який елемент, чи сатиричний чи чисто гумористичний має в ній переважити. На нашу думку перше місце рішучо належить віддати сатирі в приміненню так до наших ворогів, як до нас самих. Наша нація переживає тепер таку історичну хвилю, що письмо в роді «Fliegende Blätter», яке має на меті лише те, щоби публіці давати лектуру, як антідотом на скучане, а редакторам набивати кишені, не має ніякої рації істнованя, і тепер було-би прямо суспільним гріхом таке письмо видавати. „Комар“ буде тому письмом наскрізь тенденційним. А тенденція, програма його ось-яка: Будити і кріпити народного духа, мостити дорогу здоровій думці, не зіпсованій партійними, а ча-

сто й личними зглядами. І тому „Комар“ не може стати на становищі одної лише партії, а протинно, мусить відносити ся до всіх (очевидно лиш народних) однаково, всюди шукати прихильників, не як членів даної партії, а як членів одної суспільности, звязаних одним народним ідеалом. Ми думаємо, що лише такий „Комар“ заслуговує на поперте як пайширшої суспільности і ми переконані, що, коли „Комар“ остане своїй програмі вірний, суспільність дасть йому можливість тим гарнійше її переводити.

В кнці звертаємо ся до Вп. Предплатників з зазивом надсилати предплату — залеглу. Се навіть немило написати, що майже двіста Вп. Предплатників побирає „Комара“ від початку року, не приславши ані сотики на 1905 р. Колиб вони, не маючи наміру читати „Комара“ звернули зараз перше сегорічне число, були-б не наражали редакції на кошти, а так — ми просимо бодай звернути залеглість, тих, що не мають наміру „Комара“ предплатувати, а прочих просимо і о предплату, бо кредит став тепер у нас рішучо виключений. Ми платимо за все готівкою і то готівкою заробленою тяжко поза „Комаром“, тому і від других вимагати мусимо готівки, а наражуване нас „кредитом“ на кошти вважаємо за річ — прямо несовістну. На се не повинен собі позваляти навіть наш противник, не то прихильник.

О Г О Л О Ш Е Н Я .

Артистичний Вістник

Артистичний Вістник

місячник посвячений музиці і штуці виходить у Львові під редакцією І. Труша, С. Людкевича і В. Бережницького.

Адреса: Львів, ул. Вірменська ч. 1.

Предплата річно: 10 корон.

Артистичний Вістник

Любощі

Любощі

Вальс на фортеп'яні Я. Ярославенка. Накладом Укр. Накладні. — Львів, ул. Вроновська ч. 8.

Ціна: 1.50 Кор.

Любощі

ТОВАРИСТВО ВЗАІМН. КРЕДИТУ

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою
у Львові, ринок ч. 10, дім Просьвіти.

Приймає вкладки до опроцентованя на 4%
оплачує за вкладчиків податок рентовий від про-
центів; для ошадженя коштів посяжки можна при-
сылати гроші чеками Щадницької поштової; вкладати
може кождий, навіть і не член; на жадане звертає
ся вкладку кожного часу, навіть без виповідженя
(за есконтом).

Позички уділяє „Дністер“ своїм членам на
6%; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15
літ; при 30 ратах 1/2 річних виносить рата аморти-
заційна на капітал і відсотки) 5%; до позичок ви-
магає ся першої гіпотечки або доброї поруки.

На парцеляцію і кушно більших обшарів
треба звертати ся за позичками до „Дністра“.

Членами можуть бути тільки члени обезне-
чені в „Дністрі“.

Чистий зиск розділяє межч членів яко диві-
денди від уділів і на добродійні цілі. Дотепер уді-
лив „Дністер“ на церкви, бурси, школи і т. д.
31.738 кор.

Стан фондів Товариства кредитового „Дністер“
31 грудня 1904.

Вкладки 1,783.673 К.	Позички 1,616.402 К.
Уділи 133.117 К.	Цінні папери 123.627
Фонди ре- зервові 26.576 К.	Льоканції 169.456
	і нарах.біж 81.968 К.

Замість 40 корон

лише 10 корон

висилаємо

5 збушорованих річників „Комара“ з рр.
1900, 1901, 1902, 1903 і 1904 аби подати в
сей спосіб нагоду усім Русинам познако-
мити ся з напрямом нашого видавництва.

Кождий інтелігентний Русин і кожда
читальня повинні скористати з сеї на-
годи, котра другий раз не лучить ся.

Поодинокі річники по 2 кор. з перес.

Висилка тільки за готівку!

Календар „Комара“ з р. 1902, 1903
(по зниженій ціні) . . . 10 сот.
Новомодний Сьпіваник . . . 40 „
Календар з р. 1904 . . . 10 „

Передплата на двотижневник
„Комар“

річно 8 корон — піврічно 4 корон.

Адміністрация „Комара“,
Львів ул. Собіщини ч. 8.

СВОБОДА (LIBERTY).

Часопись для руского народа в Америці і орган
„Руско-Народного Союзу“ виходить кожного
четверга в тиждни.

А Д Р Е С: Redaction „Svoboda“, Scranton, Pa.,
North America. (Передплата річно 2 долари,
т. е. 10 Корон.)

Хто интересує ся справами Заморської Руси,
повинен записати собі сю часопись.

Січові перелікскі листки.

Представляючі вправи „Січи“ в Печені-
жині, дістати можна в артистично-фотографічним
заведеню „Мариля“ в Коломиї по 66 сотиків
за серию (6 штук) з пересилкою.

Видає і за редакцію одвічає: Вруно Гішовский.

FALCK et Comp., HAMBURG

Americahaus Raboisen 30.

Не належить вибрати ся в подорож до Америки
заким ся не читало нашого проспекту і розкладу їзди
наших славних пароходів.

Всі ті, котрі мають намір виемігровати до Аме-
рики а вже мають пашпорти, повинні перечитати слі-
дуюче оголошене, заким ся в дорогу пустять.

З Америки кождий доносить своїм країнам: Ідьте
лише через Гамбург!

Пароходи нашого товариства осягнули під взгяє
дом якости і досконалого урядженя велику славу.

Ті пасажери, котрі їдуть через Гамбург, мають
тоту велику користь, що вже в Мисловицях, на гра-
ниці прускій, дістають ся під нашу опіку а від того
місця виправляємо їх впрост до себе без пересіданя
в возі 3-ої класи залізничі поспішної.

Подорож з Галичини до Гамбурга не треває дов-
ше як 24 годин, если ся підняло після наших вказівок.

Кошта дороги від прускої границі до Гамбурга
виносять 9 зр. 80 зр.

Наше товариство посідає 130 пароходів в най-
більших розмірах.

Також ціна переправи до Канади єсть дуже умір-
кована.

Докладні описи Канади і о подорожи до того
краю посилаємо радо і безплатно. 26—26

Друкарня Уділова, ул. Коперника ч. 20

Українські вимоги.

Генерал: Што это везете, сукінінни?

Мужики: Українські вимоги, ваше превосходительство.

Генерал: Пашиї вои, дуракі! Тепер не до вас! Тепер з японськї вимогами, матъ, їх бабушка породила, не управіли си!

Двотижневник гумористично-сатиричний, ілюстрований

виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Передплата: річно 4 зр. (8 кор.), піврічно 2 зр. (4 кор.), чвертьрічно 1 зр. (2 кор.). -- Оголошення приймає ся по 10 кр. від стрічки петігової. -- Поодинокє число 35 сот. -- Рекламациї незапечатан вільні від оплати почтової. -- Рукописи не звертає ся.

Адреса Редакції і Адм.: Львів, ул. Чарneckого ч. 26 (Дім Н. Т. ім. Шевченка).

Мирова файка.

Трудність мирових переговорів полягає в тому, що обі сторони мають мирову файку курити рівночасно.

З нагоди свв. Преображенія.

На горі преобразившись
Наш Цар і Владика
Показав світові славу
Богочоловіка.

Святи мужі, свідки слави
Свягом сповиті
До Ісуса відозвались:
„Добро нам зді бити“.

Так, в гараздї добре бути,
Ніде правди діти,
І Христос хотїв завести
Рай на сїм вже свїті.

А щоб сего довершити
Він учив любови,
Бо любов де водворить ся,
Там вже рай готовий!

Так щож? Божими словами
Ті ся соблавили,
Другі в злобі діявольській
З Христа собі кпили.

Тож пороки, брак любови,
Злоба, вражда встекла
Свїт сей переобразила
В поворище пекла.

II.

Україно, славо наша!
Як же ти сіяла,
Як голосна, та велика
Ти на свїт весь стала!

Як матїнка доглядалась
Рідні свої діти,
В серцях діточок читалась:
„Добро нам зді бити“.

Добре було, бо гаразд був,
Була своя хата,
Була Ненька у пошанї,
Та любив брат брата.

Та прийшла вражда, захланність...
І що наробила?!
Неньці хату зрабувала,
Долю загирила!...

Днесь Русь в себе, а в комірїім...
Покривджена, бідна;
Гнете ворог, часом скривдить
І дитина рідна.

Та не довго! бо воріг вже
Занадто казить ся...
Слава руска знов засяє,
Русь преобразить ся!

Останів.

Сїлській дївчинї.

Гей дївчино кароока
Не ходи все до потока;
Як потїк пливе між лози,
Так колїсь муть плисти сльози.

Бо коханна, чорнобрива,
Робить в свїті страшні дива;
Муть цуратись тебе люди,
А павич сьміятись буде.

Тодї свїй не покохає,
І павич тя понехає,
Будеш в свїті сиротою
По вік жити із журбою.

Будеш плакати й ридати,
Свою долю проклинати,
І нерівне се кохання,
Що скарало тя зарання.

Гей дївчино кароока
Не ходи все до потока;
Як потїк пливе між лози
Так колїсь муть плисти сльози...

Макогоненко.

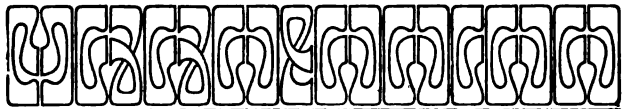
Скупа.

— Тетяно! ти знов багато положила соли
в борщ!

— Вибачайте. Винна. (Сама до себе). От,
скупа! і соли їй шкода!...

Аскело.

Святоюрська „Нива“

або

**Швець, знай своє шевство, а в краєцтво
не мішай ся!**

„Як приміром наші назвім їх, ліберали, дивлять ся на всяку річ з точки виключно національної, так ми...“

„Як потрібний і пожиточний єсть в тілі чоловіка кожний его член, так і в суспільности потрібні люди всякого стану і звана: учені, богати, купці, хлібороби, ремісники, урядники, робітники і т. д.“

„Як капіталіст має повне право жити з відсотків від свого капіталу, так само робітник має повне право до життя з своєї праці і до утримання відповідного своєї людської гідности і то право треба ему лишити“.

Такого веселого дрантя ми набирали би ще богацько в двох-трех послідних випусках висше названої „Ниви“. Натурально — не числячи „пунтів“ в котрих є „гузя!“ на „Діло“, „Товариство Т. Шевченка“, „Видавничу Спілку“, а навіть, навіть на „Комаря“, котрий провинив ся в тім, що малює Єзуїтів. А з Єзуїтами є так: Єзуїти, се католицькі монахи, хто отже висьміває Єзуїтів, висьміває католицьких монахів, „а чи часописи як „Комар“ глузуючи з Єзуїтів мають на гадці виключно Єзуїтів, чи взагалі католицький клир, се питанє, якого розвязка не дуже трудна“. „Нива“ тут трошечки перехопила ся: Католицький клир має, особливо по зверхньому вигляду, досить мало спільного з Єзуїтами... Ви розумієте, пане редакторе від „Ниви“, га? Отже...

Закінчимо, повторяючи раду: „Шевче, пильнуй свого шевства!“ Пишіть собі, от: про „сотворенє сьвіта“, про „пістолети для забитя гріху смертельного“, видавайте „білети до неба“ на всі три класи з пакунками, про мене хоч би й туристичні, займайте ся квестією, кільки ангелів помістить ся на головці від шпильки, але що вже з безбожними науками в роді соціології і ріжних „...ізмів“, які вишукує собі чоловік при дьявольській допомозі — дайте собі спокій.

У Райха.

Кельнер: „Чи пан добродій хотять печеню зараз, чи почекають аж буде готова?“

Мультиплі.

Купецька мораль.

Старому пану Шепсови прийшла охота філософувати і він почав так:

— Мій сину, зважай на твою бесіду більше, як на твої вчинки, а тобі буде добре йти в склепі, що я тобі дам його побіч кімнати, де ти прийшов на сьвіт.

Мало розходить ся о се, чи є сливки, що ти продаєш їх, є добрі; говори і повторяй: Які надзвичайно добрі є сливки!

Про пастора Теократа думай як хочеш, мій сину. Відмов йому кредиту, коли знов забажає цукру на річний рахунок. Викинь його за двері, коли в пору, як інтерес йде тобі добре, буде налазити тебе за сьвіжими розинками, але, мій сину, уважай, не говори ніколи, що сей пастор є дурень, або: властиво є се розинки з минушого року.

Доскулой і знущай ся над своєю жінкою, мій сину, коли маєш певність, що ти сильніше знущав ся, як вона. За те, мій сину, не говори ніколи: я радий, щоби вона не жила, або: вона має веснянки.

Викколи комунебудь око, як сего треба, мій сину, та не говори: сей чоловік глядить зизом.

Горди людьми, що заховують ся але і йди одну улицю дальше, мій сину, щоби перед ними сховати ся, але кажи: я йду на довшу дорогу, щоби подивити ся за здоровлем сеї жінки, що саме мала дитину. А коли ні одна жінка в сусідстві не мала саме дитини, то кажи тоді, що ти йдеш поглянути, чи, бува, немає таких, що можуть мати.

А коли бачиш когось, що п'яний паде серед дороги, тоді кажи: сей чоловік спочиває.

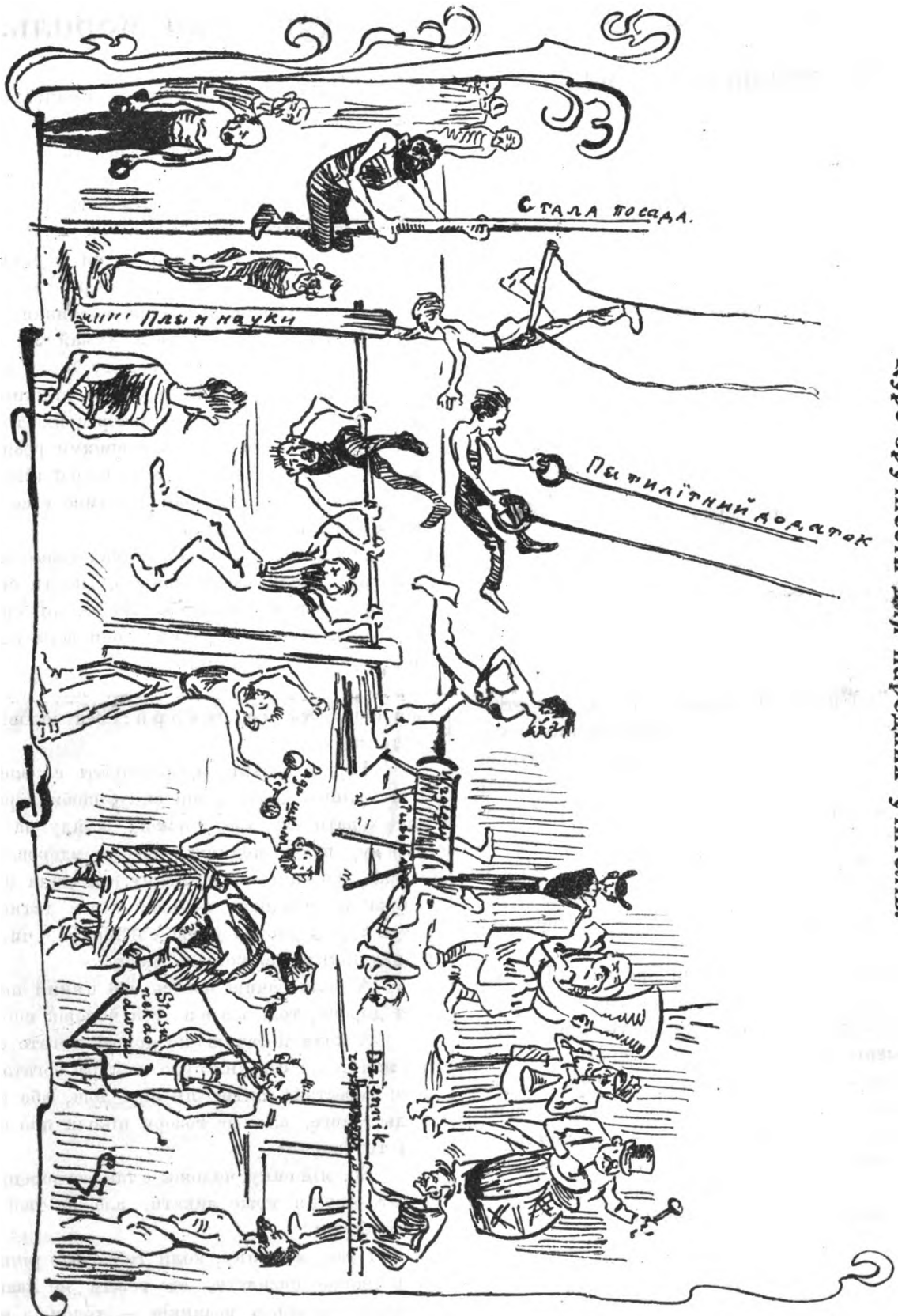
А коли побачиш по дорозі багато бруду, кажи тоді: сегодня було на торзі багато риби, або: перестане віяти, як піде дощ, або що небудь такого, але не говори ніколи про бруди, які ти бачив.

Бо, мій сину, чоловік є так сотворений, що багато брудів може лизати, але не твої слова про бруди.

І так, мій сину, коли ти багато річий станеш інакше називати, або зовсім не називати, продаєш богацько розинків — хочби з минулих років — і піде тобі добре в твоїм інтересі, так як я сказав тобі, маючи охоту до філософованя.

Переклав Б.

Курс зручності для народних учителів.

Галицька краєва рада шкільна уряджує у Львові що року підчас шкільних ферій курс зручності для народних учителів, а участь в ньому беруть лише неможливі учителі. Для загалу учителів уряджуєть ся курс зручності, що триває від 1. січня до 31. грудня кожного року.

Той третій.

Ночи дух
 Все в окрух
 Оповив в зористі шати,
 Білолиций став на чати.
 В сріблї рам
 Сьвіт, як храм,
 В низ спустив в задумі вії,
 Сон крилатий цьвіти сїв.
 Спить садок,
 Ні листок
 Не ворухнесь з деревини,
 Мерехтять лиш рос перлини.
 І серць двох
 Чути тьох,
 Там під бозом грудь при груди,
 Потонули в чарах алуди.
 Мить одна —
 І устá
 Вже клонились к' собі тихо,
 Як той третій спав на лихо.
 Мов дихнув,
 Чар минув —
 Цьвіт се бозу в росах митий
 Поцілуй не дав зложити.
 Та за час
 Знов ураз
 Губи зводить жар любови,
 Тихе щастя глушить мови.
 Та нім встиг
 Звести їх,
 Вже листками молодими
 Сьвіжий інтруз стряс над ними.
 Третий сей
 Соловей.
 Серць німі зачув сонати
 І почав їм вторувати.
 А той сьпв
 Тугу звів,
 І опять любови сила
 Їх до себе наклонила.
 Та в сю мить
 Легот мчить
 Розхиляє лист трепети
 І між них краде ся третій.
 Луч се був,
 Їх торкнув,
 На доріжці золотистій
 Перемежив губи чисті.
 І по ній
 В царство мрій,
 В блакить неба, в сьвітів глуші
 Полинули їхні душі.

Vanellus.

Борба горіля з вужем боа.

(Передрук з „Дзвона“ ч. 30).

Один з французких офіцирів, стаціонованих в Гвінеї (французка посїлість в Африці) оповідає ось про який случай в своїх споминах :

Раз йшов я лісом і найшов там горіля, що перебув тяжку, але побідну борбу з лямпартом. (Лямпарт, то дуже великий кіт). Горіль побачивши мене, упав на колїна і виючи страшенно, став просити у мене помочи. Я змилосердив ся над ним, приказав занести его до дому і почав лічити. Коли горіль поздоровів, став він моїм сердечним приятелем. Ми говорили собі через „ти“ і ходили все разом на польоване. Горіль носив все здоровенний костур, з котрого мій вахмайстер научив его стріляти. Я назвав его (горіля, не костур) Голїятом. Одного разу я задрімав ся коло своєї хати, а Голїят стеріг мене, та зганяв з мене своїм костуром мухи. Нагло почув я якийсь аловіший шум, подивив ся на дерево, під котрим спав і побачив над собою блищучі очи страшного великана-вужа, боа. Вуж крутив головою на обі сторони, начеб надумував ся, котрого з нас задушити і кров виссати. Я скрикнув на Голїята, щоби чим скерше винїс мій карабін, а коли він (Голїят, не карабін) пустился бічи, боа подумав, що він певно слабший і втіче, та пустив ся за ним. Зачала ся страшна боротьба. Боа окрутив ся кількадесять разів коло горіля, але той не був дурний і тому виграв. Коли вже боа лежав на землі поторощений на дрібні кусні, я стямив ся і побіг до хати по карабін. Я прийшов саме в пору з помочію і вже хотїв стрілити до голови боа, що лежала на боці, коли горіль вирвав мені карабін і з обох цївок вистрілив в голову вужа. Той ані не рухнув ся.

Забитий Голїятом вуж належав до найстрашнїйших їдовитих вужів, які нераз львів і тигрів дусять. Був се оригінальний боа, так званий : boa constrictor (боа констриктор). Боа він називає ся тому, що его всі боять ся.

В кухні.

Кухарка: Прошу пані чи можна вже зарізати того шупака?

Молода господиня: Зачекай Мариню аж вийду. Я дуже нервова і не моглабим знести его крику.

Підслухані таємні гадки українських знаменитостей.

Підслухав *Всезнайко*.

Найлюбійший, найсимпатичніший, найскромніший поет — се я.

В. Самійленко.

Гордість і слава України — я.

І. Франко.

Батько і творець української пісні і музики — я.

М. Лисенко.

Доки я живу, нема і не буде кращої актриси і жінки.

М. Заньковецька.

Стовп і підвалини історії України сотворив я — а якже.

М. Грушевський.

Самий великий на Україні „Übermensch“ — я.

В. Пачовський.

Найлютійший критик і гроза для малих і слабих, і слуга покірний у „значних“ — се я.

С. Єфремов

Що не кажіть, а я всетаки великий поет, як каже моя родичка Старицька-Черняхівська і учений теж, хоч ще нема тієї родички, щоб це говорила.

И. Стешенко.

Українська ластівка — се я. (Хоч мало по українськи шебече — *Ред*).

С. Крушельницька.

Найславніший і більший пан і магнат на Україні — се я.

Є. Чикаленко.

Колиб не я, не булоб української сатири.

О. Маковей.

Нема і не було кращого в ролі „Любовника“ від мене.

М. Садовський.

Мене всі знають. Чогож мені більше треба, га?

О. Саксаганський.

Самий „плодючий“ поет — я.

С. Яричевський.

Поки зістав я професором університета, не працював науково, бо у нас не за те іменують професорами — тепер, коли я вже професор, пощо мені працювати? Богу дякувати, що десятилітний ювілей моєї пісні „Шалійте, шалійте“ пройшов безслідно, а то прийшлося би, звиняти ся перед властями за гріхи юности.

проф. др. О. Колесса.

Через рік вибори до парламенту. Се був би скандал, якби так вийшов послом мій кандидат Микола Ганкевич, — а я знов ні!

др. Кость Левицький.

Не все й на ділі, що в „Ділі“.

др. Євген Левицький

редактор „Діла“.

Перший український астроном — я.

М. Чернявський.

Гетьман і батько „Січій“ — я, а хто більше мене говорить і „разтекаєть ся мислю по древу“, як не — я.

др. Кирило Трильовський.

Першим репрезентантом в будучому російському парламенті від України — буду я.

В. Науменко.

Найвищий посол і представитель „галицьких Русинів“ — се я.

Ю. Романчук.

Соціална демокрація не переверне світа — се я кажу і цією думкою верчу цілому світові діру в животі.

М. Лозинський.

Український Петрарка — се я (—!! *Ред*).

О. Коваленко.

Через рік вибори до парламенту. Се булоб цікаво, як би так я вийшов послом, а мій принципал — знов ні!

Микола Ганкевич.

Всі громади, окрім нашої — дурниці, хоч останніми часами і наша сходє на пси.

„Радикали“.

Слава моя забезпечена, тепер вже можу нічого не писати.

В. Стефаник.

Далеко легше писати про тих людей, яких ніхто не знає.

М. Коцюбинський.

Східні мови і поезія — одно і теж.

А. Кримський.

Бажуть люди, і то представителі науки, що я в моїй науковій діяльності займаю ся дурницями. Хибаж можна сказати, що н. пр. студіюване над причинками до віднайденя гудзиків від жилетки Маркяна Шашкевича — дурниця?

др. К. Студинський.

Я багато працював для України. Тоді коли ніхто не писав по українськи, я писав за всіх і про все. Очевидно, що через те (ми ставимо питання трохи ширше — *Ред. „Комаря“*) деякі (*idem* — *Ред. „Комаря“*) мої твори вийшли слабше, але се не моя вина.

Б. Грінченко.

І я теж письменник.

І. Ліпа.

Українська наука і ентографія без мене
тужили-би.

В. Гнатюк.

Коби вже сей Гнатюк забрав ся д бісу,
тоді я надавби правдивий тон українській
етнографії.

І. Верхратський.

Українська Сафо — се я, і про рідних
не забуваю.

Л. Старицька-Черняхівська.

Кожний поет повинен елегантно одягатись
і носити обовязково циліндер.

Б. Лепкий.

Ніхто так не вмів писати про бурі і бу-
руни, як я.

Дніпрова Чайка.

Куди вітер віє, туди й хилюсь, а вже
найбільше до чорножовтих стовпів.

„Буковина“.

Консерватизм і „мракобісія“ не вмере, доки
живі Піхно, Суворін, Мещерський, „Галича-
нин“ і я.

„Руслан“.

Без мене піде вода не одсвятить ся.

Я. Гулак-Артемовський.

Докажу свого і я.

В. Шухевич.

Петрицький каже що я дурень. І такий
дурень каже, що я дурень!

Вацьо Будзинівський.

Таки добре, що я не вийшов послом, бо
про Рудольфа всі вже забули, а про що иншого
вносив-би я інтерпеляцію?...

др. Т. Окуневський.

„Діло“ пише, що кандидат на посла до
парляменту мусить уміти по німецьки. Я тому
рішучо противлю ся.

Михайло І. Петрицький.

Мої молочарські спілки в Стрийщині роз-
вивають ся чудово і небавом ровширять ся на
всю Русь-Україну, а моя діяльність, ще при
становиши посла, доведе їх так високо, що Ру-
сини навіть в жилах мати-муть стерилізоване
молоко, намість крови...

др. Евген Олесницький.

Я пишу про все. (І ми також! — Ред.
„Комар“).

др. Іван Копач
ц. к. професор.

В альбом

ц. к. старості Миколі Перекинському за его архихру-
нівський виступ на учительській конференції в Р.

Забув Микола в Бережниці
На руский книш і паляниці,
Забув на свій попівський рід —
Забув, як батько жрець ідеї
На Шпільбергу терпів за неї,
А мужиком був діда дід..

А ти, здавивши честь у груди,
Плюгаве, підле кодро Юди
Плювш на Русь й єї синів,
Втягнувши старостинську лянку,
В „впливового“ бавиш ся панку,
Ставш в рядах Ляхів-катів!

За виступ твій на конференції
Шлем поки-що лиш кондоленції,
Бо в морду бити шкода рук,
Хиба мотуз ціпко скручений,
Щоб не урвав ся хрунь зляшений,
Ось для таких як ти падлюк!

Своячка.

Рість.

Вже сонце сідало за гору
Із поля пастух вже вертавсь,
А дідич стояв біля двору, —
З своїх коровок любовавсь.

Дзвінок десь за ставом почув ся.
Аж гульк — коли іде суєд,
На бідці дорожній зігнув ся,
І вже доїздить до воріт.

„Чи бач! — став господарь казати:
„Ярема Хомич! От не ждав.
„Я вийшов скотинку стрічати,
„І Бог мені вас тут послав...“

О. Коваленко.

По п'яному.

П'як (шо добув годинника і хоче його назад
сховати, не можуть потрапити на кишень): Ігі,
чи бува не загубив я кишені!

„Малфа“.*)

Ігнат Ферфелуда і Мирін Джоґало прийшли цвітної неділі до Чернівців. Ідучи на улиці Семигородській, побачили низенький балкон таї стали коло него. Ігнат задивив ся на машеруюче військо, — а Мирін забігає з усіх боків балкона й зазирає до середини. На балконі повно зацвилых олеандрів а між ними сидить товстенький ксьондз**) — голений в околярах з турецьким фесом на голові, з люлькою у зубах і читає „Dziennik“.

— Ігна — кличе Мирін.

— Ге?

— Адьє хло малфа!

— Де?

— Тере геаде.

— Баца малфа?

— Бігме малфа!

Ігнат пристуає близше, ловить ся за крати, зазирає до середини й каже:

— Ей шлях би та трафив — бігме малфа.

Ксьондз дивить ся через околяри й гримить: „Rójdziesz!“

Ігнат: — Адьє хло як пирскат.

Мирін регочеть ся, хитає головою, спльовує й каже:

Ей... ти маму, таж ти...!

Ігнат кладе свою палицю межи крати, шуляє у очи ксьондаєви й дровичь ся: „грж!“

Ксьондз зіскакує з стільця й кричить дрозжачим, та захриплим голосом: „Baciąże!“

Мирін пхає й свою палицю, та до ксьондза: „грж!“

Ксьондз прискакує до Ігната а Мирін дугає його тоді, оберне ся ксьондз до Мирона, дугає його Ігнат. Видить ксьондз, що біда, обертає ся скоро та драда до кімнати.

Гуцули сьміють ся і йдуть далі.

Мирін: Е, шо це братьє — як я був у тальянці войні, льогрували ми раз коло одного міста — адьє забув сми, як си зве — та я раз пішов до міста купувати „грінцеху“.*) Я накупував чіснику, цибулі, моркви, петрушки таї вертаю до льогру. Коли це я вихожу з міста, адибаю малфу отаку як це — а Таліяни — мой шо то дурний раз нарід, коли дурний — цулюют малфі лапи, ади оці, то отьек руки у нас. Вони їда коти, шури, жьйби та всьилеку погань — такі то люди мой. Але я прийшов трохи на пере**) таї став та дивляю си. Аж постили лю-

*) Малфа — Малпа.

**) Буковинські Гуцули не знають вигляду католицьких голених ксьондзів.

*) Grünzeug.

**) Пере — перед.

ди малфу ту одьики а вона їде правіцько д міні. Убрана так само як ця, лиш мала на голові чорний каманак таї клябуку*) у руках. Вона підходить д міні, та так кліпат, знай, очима. Але я гадаю собі: чикай я тебе поцулюю. Ек не прискочу до ній, ек не вхоплю за шию, та бех з нев д дземлі. Малфа лиш харчіт. Я витягаю з „гринциху“ чісник та товчу „гопцасом“ до каміня та пакую малфі у рот. Ей Госпідку — напхав, напхав а вітак вітег пачку тітвію та то у рот забив знаш поредно — та як пустив, то так тікала як куля.

Ігнат: — Не знаєш братьє, на шо пани вере їх тримають?

Мирін: — Аби їх обіскали!

М. Д.

Tempora mutantur.

Перед 50 роками:

До

Дувида Файльхенштока
арендара у Ясневельможного Пана Стомордовского в Шкіролупові.

Трохи піанійше:

До

Пана Давида Файльхенштока пленіпотента пана
Стомордовского в Шкіролупові.

Тепер:

До

Ясневельможного Пана
Давида Файльхеншток Фіалковского
властителя дібр
в Шкіролупові.

„Перпетуум мобіле“

(з польского)

За жінку взяв шляхтич жидівку богату,
Та майном жидівским герб озолочає.
Ликувала шляхта і пила богато,
Що майно шляхоцке до шляхти вертає.

Шляхтич той мав сина, панської натури,
Той майно батьківске в карти продуває,
А жидки ликують, аж трясуть ся мури
Що майно жидівске до жидів вертає.
За жінку і т. д.

*) Клябука — палиця.

Поворот з поля війни.

Ліневич на чолі останків манджурської армії повертає з Далекого Сходу.

Перший медвідь.

(На вір Стефаника).

Старий Гуцул Сімейон оповідав в корчмі звідки взяв ся перший медвідь.

Було-сми то на самого світого зімного Ніколи. Святий Нікола війшов на світ подивити си на люди, шо вони сарачьета роблет у таке зімно. Іде він коло млинівки, аж ту дивиси, шсе лази, таке страшне і кудлате, шо аж хрестенина страх збірає. Святий Ніколай злекавси і крикнув „гвалту“. Аж ту дивиси, а тоте кудлате лізи тай пулує світого Ніколу в руки. А то бувси, вібачти, мельник, шо вбраз кожух на виворіт і заставлев воду. Але святий Нікола влютив на него, шо го так напудив тай кажи:

„А шобис за той шпас відмедем став“. І від тогді став на світі перший ведмідь.

— Ну дедю! А звідки-ж си везла перша відмедица — питає якийсь молодий легінь.

— Ах мой! Тожтосмі сину, вібачий, дурний, хоч великий — відповідає гуцул — а ма-ло-ж то відмедиц по наших горах ходи!

Мстислав Р.

В суді.

Судія: А ти шо хочеш з тим дручком?
Обжалований: Та-ж пан судія самі мені казали, щоби я привіє з собою мої средства оборони.

Наслідки виучуваня.

Служниця (Русинка, вбігає хутко до кімнати): „Прошу пана, прошу пана!“ — Пан: „Nie proszu, a proszę!“ — Служниця: „Прощен пана, там в сінях...“ — Пан: „Nie w sieniach, a w sieniach!“ — Служниця: „Там в сінях був якийсь...“ — Пан: „Nie był jakijś, a był jakiś!“ — Служниця: „Бил якийсь злодюга.“ — Пан: „Nie złodzieja, a złodziej!“ — Служниця: „Злодаєй і вхопив...“ — Пан: „Nie wcho-ruw, tylko złapał!“ — Служниця: „Злапал новий кожух пана і...“ — Пан: „Nie nowuj ko-żuch, lecz nowe futro!“ — Служниця: „Нове футро і вкрав!“ — Пан: „Co! Ukradł nowe fu-tro? Łapał, trzymaj!“ — Служниця: Ая, та він вже геть втік!“

Військова дисципліна.

...Отже, хлопці спамятайте собі: Військова дисципліна, то є: Всього, шо приказано, треба сповнити. Вимівок нема жадних! І якби прийшов до мене пан капітан і сказав: „Фельдфебель Рептюх, зробити мені дзигарок!“ — зараз роблю. Чи дзигарок буде потому ходити чи ні, то мене не обходить. Я роблю дзигарок!“

Хиба.

— Були ви вже коли в львиній клітці?

— Був.

— Ну, і бояли ся?

— Ні!

— Адіть, ну а льви вам нічого не зробили?

— Ні, бо їх не було в клітці.

В церкві на селі.

Син (будить батька, шо заснув підчас проповіді). Татуню вставайте, вже по всім.

Батько (будить ся розіспаний): Га! По всім? Ну то кажи дати сввіжий півкватирок.

Важна причина.

— Ви не граєте в карти?

— Ні, я маю на то аж сім причин.

— Гм? Якіж-то?

— Невеличка пенсія, жінка і пятеро дітей.

При роботі.

„Ти дивино там — бачиш там ті зелені хрущики?!“ — „Ні, не бачу нічого“ — „Тай я не бачу!“ — „Ба, як ви нічого не бачите, то як жеж ми можем робити!“

Народна Гостинниця.

I. Рутенець (оптиміст): Думаю, шо ко-ли „Народна Гостинниця“ збудує готель, то перський шах буде міг приїхати ще раз до Львова і загостити у нас — ми певно його так не обідremo.

II. Рутенець (пессиміст): Правда, але не допустять до сего. Русинів всюди кривдять.

Зла прикмета.

— „Вчера бачив я автомати, що видають страву і напої.“

— „Ну, гарне урядженє, правда?“

— „Гарне, але не практичне, бо не можна брати у них на кредит.“

Співчутє.

— „Чому властиво видав ти свої поезії під псевдонімом „Чайківський“? Подумай на кілько невинних людей впаде підозріве.“

В қорчмі.

— Як не стулиш зараз ящик, то тобі гальбою у голову киву!

— Кидай, кидай, але я не буду потому платити як трісне.

Мати: Степанку, що там шукаєш в книжці „Вихованє дїтий“?

Синок: Дивлю ся, чи мене добре виховують.

Нещаслива чємність.

Профєсор: „... о, я часто завважав, що люди бридкі на лиці не рідко суть талановиті — присутних виключаючи“.

Або — або.

Властитель дому: Однак, заки ще спровадите ся до мене, мушу вам замїтити, що я люблю, аби чинш плачено точно.

— *Студент:* Се й моя засада! Ліпше нічого, як неточно.

Пєх.

„... О мої панї, я любив ся три рази і все нещасливо!“

„Що кажете, пане меценас! Як же-ж се було?“

„Зівсїм просто! Моя перша любов пішла до монастиря, друга вийшла за иньшого — а з трєгою я оженив ся.“

Видає і за редакцію одвічає: Бруно Гїзовский.

Судя: Обжалований, маєте що сказати на свою оборону?

Обжалований: Так, пане судя, я був вже двацять разів караний і се нічого не помогло.

— Чи то правда, що панї майстрова по всьо послала до реставрації?

— О, так, навіть по свого чоловіка.

Критик: Я завдаю собі труду, щоб відгадати вашу картину, але дарма, я її не розумію.

Маляр (символїст): Богу дякувати. Таки найшов ся один, що мене розуміє.

Від Видавництва.

Через те, що „Комар“ в сїм році виходить в безнастанними опізненнями, Видавництво повідомляє отсим Вп. Предплатників, що обнижить відповідно висоту предплати, так щоби ті Вп. Предплатники, що зложили повну предплату не поносили шкоди, через тих, що в більшій або меньшій мірі остають довжницями Видавництва. Так винесе предплата на 1905 рік не 8 К. а 5.50 К. До кінця року виносить предплата 2.50 К.

Звертаємо ся також сею дорогою до Вп. Співробітників і Кореспондентів, щоби своїми творами наново наповнили редакційну теку. Малий гурток членів редакції не в силі заповнити кожде число добірним матеріалом, що бувби інтересний для широких верств нашої тутешної і закордонної суспільности.

Наших прихильників просимо популяризувати „Комаря“ серед свого окруженя, а головно звертаємо ся з сим покликком до представників учительства і вільних станів. „Комар“ є речником свободи і рівности на всякім полі, національним, політичним і суспільним і всі, що поклоняють ся тимсамим ідеям, повинні стати нам до помочі.

Редакція „Комаря“.

Любощі

Вальє на фортепян Я. Ярославенка. Накладом Укр. Накладні. — Львів, ул. Вроновска ч. 8.

Цїна: 1.50 Кор.

Друкарня Удїлова, ул. Коперника ч. 20

— Тепер можемо заграти собі віста, каже
Алексеев до Штесля і Куропаткіна.
— Хиба зачекаймо ще на Ліневича, каже
Куропаткін.

Патріот (начитавши ся зазивів і покликів
в „Ділі“): Тепер не знаю, чи записувати ся до
Елевтерії, чи до Народної Гостиниці!...

Амович: Вступимо на бомбу пільзнера, що?
Бемович: Ні, мушу їхати на антиалкого-
лічний з'їзд, та треба щадити. Хиба по з'їзді,
то дуже радо.

Мадарська команда.

Рекрут (урадований): Знаєте вуйку, пан капітан ска-
зав мені сьогодні: ти худобо!
Мадяр: Ну, і се так тебе тішить?
Рекрут: Ба, але він сказав по мадярськи!

Двотижневник гумористично-сатиричний, ілюстрований

Галицька педагогія.

Управитель школи: Прошу вас пані, діти у вашім відділі нічогосінько не вміють, а ви вічно вчите їх польських патріотичних пісень, намість читаня й писаня. Ваше заховане також... Взагалі, прошу звернути на себе увагу, бо я буду змушений зробити донесене. Я-ж одвічальний...

„Польчощкова“ панна (учителька): Owwa, niech mi kierownik nie zakreca gitary, bo ja tego nie lubię. Książd proboszcz mi nie da zrobić krzywdy, a pan inspektor mój krewny. Zresztą tu jest polska szkoła, tylko ruski język wykładowy i ja jestem Polka, to mam większe prawo jak kierownik. I niech kierownik dużo nie gada, bo zaraz pojedzie na Mazury!

Тихе щастє...

Тихе щастє — де ти пробуваєш?
 Чи на горах, на верхах високих?
 Чи на зорях, на сьвітáх далеких,
 Чи у морях, в глибинах глибоких?

Де ти бавиш, де ночуєш, любо?
 Чи в палатах, чи в хижинах чорних?
 Чи на лоні цьвітів запашистих?
 Чи в дитини на повіках сонних?

За тобою день і ніч шукаю
 В людських думах і у мріях власних
 Тихе щастє, де ти пробуваєш
 Чи у мори, чи на зорях яєних?

Смерека.

Пропінація капут.

Дневникарська звістка: Бар.
 Гавч рішучо противить ся продов-
 женю права пропінації.

Мужик:

На ліси, на гори, на дебри
 Іди, пропадай, не вертай ся,
 З віку ведеш нас на жебри.

Щезай!

Шляхтич:

Psiakrew, Niemcy łajdaki
 Galicyę krzywdzą bez przerwy,
 Niebawem z nas będą żebraki!

Най, haj!

Жид арендар:

А фрас на ті гої смердячі!
 Чим буду тепер їх труїти?
 Не дасть вже хлоп вексель і драчі!

Ай вай!

Шляхтич:

Bieda, Abramku kochany!
 Już karczmę nam Niemcy kasują
 Pójdziesz mi robić na łany!

Так, так.

Жид арендар:

Ни, „лани“ то легко сказати,
 Коли я не вмю робити!
 Ну? — і звідки ланів тих набрати?

Вай мір!

Мужик:

Не плачте пани й жидиська,
 Холера не візьме вас з разу,
 Хоч близька до вас вже, ой близька,
 Що раз!

Федько Запрутик.

Страшне нещастє

навістило нашу редакцію. Від кількох днів за-
 сипує нас почта такими масами лист в звичай-
 них, поручених, оплатних, неоплатних, що наш
 редакційний льокаль повний їх під стелю. Се-
 кретар редакції збожеволів від читаня і редактор
 буде мати карний процес за знущанє, заряд ка-
 мениці підніс чинш за хату, кажучи, що така
 маса паперу стрясає мури. Дирекція почт боїть
 ся страйку листоношів, а скарбові власти вимі-
 рили нам податок від непередвиджених доходів,
 мотивуючи тим, що „така маса паперу з skutком
 на опалене льокалю ужита бути може“. З стра-
 хом і резигнацією взяв ся редактор за читанє
 писем. „Я думаю...“ стоїть в однім, „Я думаю...“
 стоїть в другім, третім, десятім, сотнім, тисяч-
 нім і т. д. Поволи стала йому роз'яснювати ся
 страшна загадка: Як широка і далека наша
 славна Україна, в усіх її закутків надсилають
 отсе свої гадки „українські знаменито-
 сти“. З розпукою в серці взяв ся редактор до
 порядкованя, щоб бодай знати хто пише. І ось:
 редактори, організатори, тенори (ой ой ой! тенори,
 тенори!!!), моралізатори, професори, директори,
 агітатори, доктори, автори, композитори, народні
 прокуратори, соліцитатори, гр. кат. адміністра-
 тори, матадори, актори, кореспонденти, дірігенти,
 рецензенти, суплянти, конціпіенти, референти,
 солісти, спеціалісти, органісти, артисти, нове-
 лісти, політики, критики, кандидати, меценати,
 маґнати, патріоти, діячі, чесні Русини. І з кож-
 дої категорії нечислені маси листів, а в кож-
 дім листі одна з українських знаменитостей
 пише свою таямну думку.

Стоячи ще під вражієм сеї катастрофи,
 що постигла нашу незаможну редакцію ділимо
 ся отсею звісткою з Вп. Читачами, та просимо
 якийсь час звинити нас, коли „Комар“ може
 лишити дещо до бажаня. Мусимо трохи успо-
 коїти наше зболіле серце. Обставина, що ми
 мали до діла з всіми українськими знамени-
 тостями повинна нас оправдати.

„Комар“.

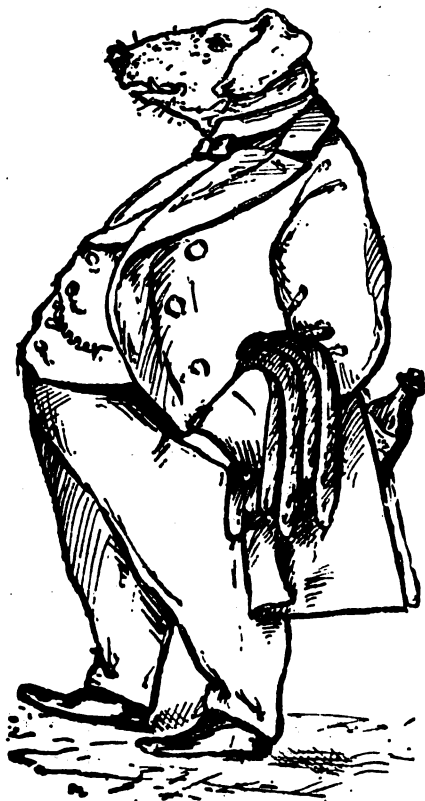
Похибқи друкарські.

З промови: „...єднаймо ся, всі жінки,
 ставаймо в гурт і зачинаймо велике діло обмови“.

З статі: „...по Україні повіяло свободою
 і розпочав ся сильний рух резолюційний“.

Микита Хрунь має голос.

Ратуйте, хто в Бога вірить! Вже мало їм лайки, вже мордують і ріжуть нас, як свиний. І то ще перед виборами! Ой, Боже, не можу дихати! М'ясо подорожило і хрунів тепер ріжуть. Ще таке прийде, що з одного хруня будуть для других дреглі робити! Але чи то так можна, аби тим способом обнижати ціну м'яса?! То така цивілізація має бути!! Навіть до сповіди не дадуть піти, а так ріжуть як-би нічого. І що на то наші послы? Повинні внести інтерпеляцію, а ми хруні, скликуймо віче, організуймо ся, бо буде за пізно. Та бо то, прошу я вас, таких кавалків ніде не бувало, навіть в Росії ні! Там як ті сицилісти кого спрятати хотять, то мостердзю, насамперід красно-ладно пішлють лист, упомнене, аби християнька душа мала час на покуту, а ту — сохрани Господи! Аби бодай стрілив або бомбу кинув, то бодай якийсь гонір бувби, що мовляв в Росії стріляють міністрів і князів, а у нас хрунів, але де там! Камінюкою валить у голову без ніякого гонору. Чесний був наш колеґа Іван з Низколизів, але ми на его гробі присягаймо, що: хрунь, кацап і всякий скот ніде не зрадить свій народ і радше піде землю їсти, як від шнапсів, дриглів відсісти! Так, панове виборці!

До Польщі.

Ой, Польще небіжко, коби то ти встала,
Встала, подивилась на свій ляцкій край,
Де ти панувала, де ти уряджала
Для себе і шляхти на землі тут рай!
Сплакалаб ти гірко, важко заридала,
Пуклоб ти серденько, бо ти-б не пізнала
Своїх дітей рідних, свій питомий край.
В аичених контушах, в несвоїх вильотах
Ходять днесь маґнати, що краєм трясли,
А браця шляхціци в подертих капотах,
Що перед секвестра рукою спасли.

Колись они панували,
Русь — Вкраїну руйнували,
З шкіри дерли рускі кости,
Городили ними мости.
Руским трупом шлях значили
Гайвороня ним кормили
Кровю нашов степ росили
А сѣлами в день сьвітили.

* * *

Минуло ся, забуло ся на давну недолю,
Минуло ся, остали ся могили у полю.
Ті могили начинені рускими кістками,
Кровю хлопскою политі, зрошені слезами.
Ті могили лиш говорять про давну давнину
Коли „браця“ замучили сестру Україну.

* * *

Та недовго потревало; над трупом сестриці
Розпала ся стара Польща аж на три частиці.
Одну тисне вражий Москаль, другу Прусак
[цупить
А третю ту „свобідну“ жид зі шкіри лупить.
Мстислав Рус.

Просимо близше.

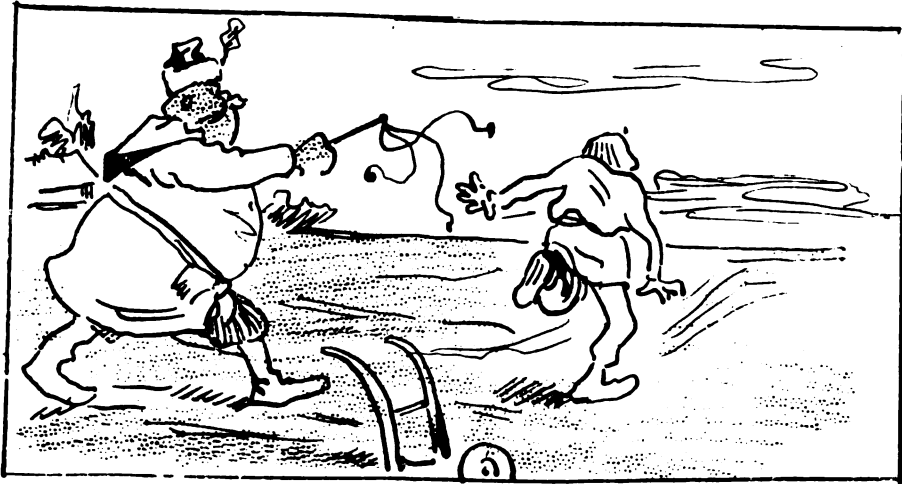
В відозві польських католиків до уніятів Холмщини находили ся ось які слова: „...wy wszyscy jesteście Polakami, macie chodzić do kościołów i macie się starać, aby było królestwo polskie, bo tak chciał Pan Jezus“. Чи там справді Христос так „chciał“, або ні, нас се меньше інтересує, але можеби так редакція „Ниви“, що однаково всюди нюхає атеїзм — заняла ся тою справою? Просимо!..

Історія одного народу і ще двох.

(Оповіданє для дітей).

Давно колись, не за наших часів, в країні, що текла молоком і медом жив один народ. Богата була країна і народ що замешкував її був славний, хоробрый і доброго серця. Нікому не жалів землі, котрої у него були непроглядні простори, а земля тая була урожайна, її покривали густі ліси, в котрих проживала всяка звірина, перекроювали широкі ріки,

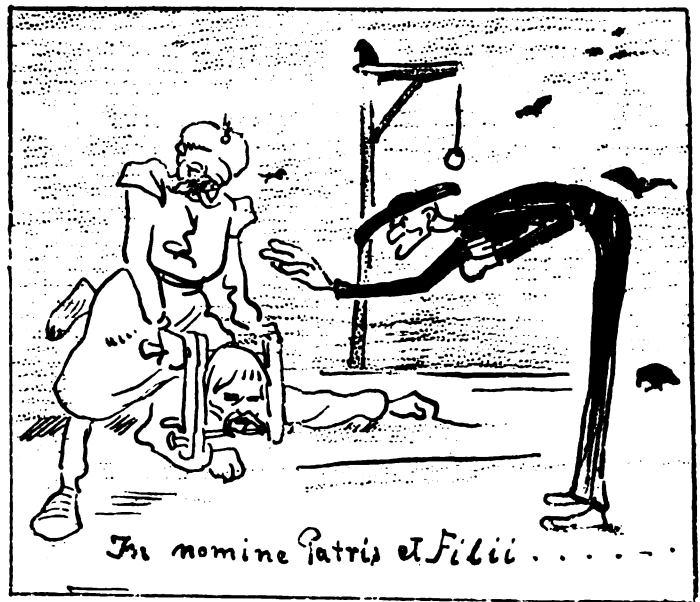
а урожаї що року давали такий збір, що і своїм ставало і чужинці, торгуючи на тій країні, багатіли. Брав її, тую землю, хто й кілька хотів. Ото-ж заходили в сесю країну чужинці і загортали собі її землю, відмірюючи собі величезні полаті, а ніхто не збороняв, бо всі мали, скільки хотіли. Так зайшло багато люду з Заходу та поселяло ся серед того славного народу, приносячи йому з Заходу висшу культуру, та навчаючи, як можна з землі більше добувати, менше в неї вкладаючи.

Але прийшли тяжкі часи. Земля, як сказано богата і хороша, принадила хижих Турків і Татар, та стали вони нападати, села й міста руйнувати, а люд хрещений в ясир гнати. Та не довго їм се удавало ся: Наш народ видячи, що сам не одоліє Турка, зробив союз з своїм західним сусідом, та назвав сей союз унією. Через унію стали оба народи сильні й могучі і не було на світі сили, що могла-б їм оперти ся. А зробила се згода і братня любов, яка оба народи звязала в одно. Правда, бувало деколи, що частина люду бунтувала ся проти сеї унії, але тоді мудрі голови обох народів сходили ся до гурту, радили, кому і через що стала ся кривда, бідних захищали, провинивших карали і знов панував лад, прямо земський рай. Так прожили оба народи багато багато років разом під одними королями, що всім однакову справедливість давали, нікому не дали заповідати кривди, а всіх держали в своїх опіці. І віру одні других шанували, перед

нехристами церквей божих боронили і ворожнечі релігійної там не було, хоч була вона скрізь. Що й говорити: Не було на світі двох других народів, щоб жили так гарно з собою, і всі подивляля, як-то два народи під одним дахом мирно й люблячись живуть. І хто знає, як довго воно-б так в купі жило ся, як-би не сусід з Півночп. А треба знати, що й на півночи жив иньший народ, та тяжко стогнав під татарською неволею. По троха-троха скидав він з себе ярмо поганців, але дуже тяжко приходилось. Але вкінці скинув його зівсім, а ставши могучим, почав війну в західним сусідом нашого народу. А стара се по словиця, що де два бють ся третій користає. Хоч добре жило ся нашому народови під одним дахом з західним сусідом, став він по стороні північного, думаючи тим помирити оба народи, а собі придбати славу і честь в обох, та намість одного приятеля мати двох. І так воно стало ся.

А гарні се приятелі були! Вони так любили свого сусіда, що бувало самі поперечали ся, хочачи зробити йому якенебудь добро. Найбільше-ж піклував ся тепер ним таки північний

сусід, бо був могучійший і ліпше знав, чоґо треба його товаришеви побратимови: Він охороняв мужиків перед сваволями вельможних панів, закладав школи, будував церкви, давав своє військо, щоб місцеве населенє не мусіло саме гинути на війні, а його військо заставив вчити ся хосенного діла, як будувати великі міста на морських, багнєстих берегах. Се й ліпше було, бо при такій будові люди

учили ся осушувати бездонні багна та городити їх ріжним твердим матеріалом, кістьми, то чим.

„Та не має лучше, та не має краще,
„Як у нас та Україні!...“

сълвали в народних піснях нащадки сього вольного народа, величаючи лад, який тепер настав. Зразу видавало ся, що новий опікун-приятель буде гірший від старого. Але ні! Показало ся, що він такій же самий був, як перший і в нічим йому не уступав. Що-раз нові благодати спливали на край, нові ласки, нові добродійства. Бувало: Брачне до управи краю тямущих людей. Тоді в короткій дорозі сусід дасть своїх людей, своїх чиновників, з шкодою для себе самого. По всіх закутках сеї країни порозходили ся в той спосіб сини сусідські. А поспішали вони, навіть мови сего краю не знаючи, бо не

було коли навчити ся, а тут тяжко було лишати сусіда без помочи. Бідували вони там! Нарід показував ся часто дуже невдячний і не щадив їм привростий. Але вони не зважали на се! З самовідреченем, часто в небезпеці повнили свою культурну місію, несучи сьвітло правди і науки, навчаючи всякого промислу.

Сеся праця небавом почала видавати плоди. Під благодійним впливом сего невсипущого труду нарід, що доси (через брак просьвітителів) був темпий, почав горнути ся до просьвіти і знаня. Школи, що давнійше стояли пусті, тепер не могли помістити всіх жаждущих просьвіти, а учителів завсїгди бракувало і тому не тільки урядників, але навіть учителів своїх мусів давати сусід.

За визначні одиниці теж дбав сусід: Коли трафив

ся серед того народа деякий чоловік з великим умом тоді сусід брав його в свою опіку, дававав все, що до життя потрібне, та посилав в далекі, нікому ще не знані

краї, бо звісно, що далекі подорожі більш книжок навчають всякого розуму. А бувало таких розумних і благородних людей чимало і всі вони коштом свого сусіда відбували далекі подорожі, та опісля коли довелось повернути, вчили свій народ, як шанувати такого гарного сусіда-опікуна.

Таке спільне життя було для всіх найліпше. „На всіх явках все мовчить“ — сказав один в розумних людей сего народа. І справді, всі мовчали, бо не було чого кричати. Всьо було вдоволене, забезпечене і спокійне о свою судьбу. Коли кому лише дечого бракло і він сказав се денебудь, в ту-ж мить одержував навіть більше, як бажав і хотів. Діставав харч і хату і занятя, щоб не скучати без роботи. Одні вчили ся воєнного ремесла, другі гірництва, а лиш деякі, що менше упоминали ся, жили так собі, без ніякого діла, маючи все, що до життя потрібне. Через те всі завидували їм і тому, щоби яка заздрісна рука не заподіяла їм що злого, їх стерегли безнастанно на кождім кроці, не передаючи листів, в котрих могла бути отруя, аві не допускаючи до них осіб, що могли мати злі наміри.

безжурний, як у Бога за дверми...

„Нехай своя буде!“

(Казка-балиця з недавніх часів).

Прийшов циган до попа:

„Що там скажеш, сину?“

„Ой, нищівте, паночуку, —

„Вмерла ми дитина!“

„То вже, бачиш, Бог так дав,

„Що мало вмирати;

„Принесеш мині ягничку,

„То будем ховати!“

Та чи видів хто коли

В цигана маржинку?)

Дмухнув циган від попа

Просто в полонину.

Тай таки з піських ягнят

Піймав, що найтовще

Приніс його до попа:

„Хороніть, Панотче!“

Здивував ся пан-отець,

Дарунок любує,

Циганетю що найкращий

Похорон рихтує.

Але вийшов другий день,

Ватага²⁾ питає:

„Мой, а тото від цигана,

Де воно брикає?“

„Он — говьдечки, пап-очуку!

„Та чо с не вакує?“³⁾

„Подиви-но лиш на знак!“

Той ему толкує.

Подивив ватаг на знак:

„Та це наше, каже!“

Розлютив ся пан-отець,

„Почекайже, враже!“

Посилає по цигана:

„Гей, чорте кудлатий,

„То ти за мою маржинку

„Меш діти ховати?“

„Пан-очуку — не сваріть

„Мене за марницю!

„Чи-ж Ви мині не казали

„Принести ягницю?“

¹⁾ худоба, товар.

²⁾ ватаг — пастух від овець.

³⁾ чогось не сторонить від других овець.

„Але „чия“ має бути.

„Того не казали,

„За що-ж тепер ви цигана

Щей ганьбити стали?“

„Я ще з нею клопіт мав,

„Ходив межі люде,

„Але потім погадав:

„Ет! ний своя буде!“

Тр. Дрім.

Право вибору.

Право вибору до державної думи мають всі горожане Росії. Винятки становлять:

1) Особи карані

а) за звичайний злочин, або

б) за злочин політичний, або

в) за провину, або

г) за перекрочене, а врешті

д) всі особи, що суть в слідстві за делікти наведені під а, б, в і г.

2) Особи з заразливими хворобами, а то терплячі на: дрімливість, зівачку, жолудкові корчі, нагнітки, жадобу читання, різане в животі, запір, корчі в лядках, кольки в ушах, біль зубів, „гексеншус“ і т. д.

3) Каліки і особи о відріжжючій вигляді, як лисі, кривоносі, простоносі, перконосі, остроносі, довгоносі, коротконосі, безносі, сьліпі, видючі, глухі, чуючі, беззубі, голені, зарослі, бородаті, чорноволосі, біловолосі, темно-, ясно- і сивоволосі, криві, прості, товсті, грубі, худі і т. п.

4) Діти обов'язані ходити до школи і аналь-фабету.

5) Особи нижче 24 літ.

6) Особи вище 24 літ.

Вибори можуть відбуватися ся кожної пори а винятком часу від 8 год. рано до 7 год. вечером і від 7 год. вечером до 8 год. рано.

З қасарняного гофу.

Фельдфебель (до рекрута): Отже твій батько єсть справді властителем реставрації? Ги! если так, то скажи йому, що мігби мене прийняти на тихого спільника.

Нещаслива стилізація.

В „Гайдамаках“ ч. 147 на 2-ій сторони читаємо: „Най Русини покажуть, що вміють вибороти свої мандати і готовий вже мандат дають, то певно, що жаден в наших передових людий...“

Факти говорять, що анї д. Петрицький, анї др. Окуневський (про котрого в статейці мова) не належать до тої сорти передових людий, що беруть „вже готове“, бо й таких, як д. Петрицький зі мною згодить ся — не мало у нас, але... що ми маємо думати про наведений цитат? Може новий зворот в політиці? Може один акт легальної революції? А може се — польська інтрига, що вже тільки лиха накоїла д. Петрицькому, себто українському народови? *беге.*

Цар і міністер.

Міністер: Царю, приношу тобі гібові вісти!

Цар: Іди, не псуй мені апетиту.

Міністер: Царю, мушу сказати тобі що діється на Кавказі.

Цар: Ну, щож такого?

Міністер: Татари збунтували ся, мордують, насилують дівчат..

Цар: Ну, щож великого, трохи перебудуть ся буде спокій. Післати військо.

Міністер: Висламо, але не помагає. Десятки тисяч труців і ранених.

Цар: Ну, се дурниця!

Міністер: Вірмени і Татари получили ся і рабують села й міста.

Цар: Козаків на них.

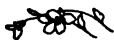
Міністер: Цілий край, як по пожежі.

Цар: Добре їм так! Нехай не бунтують ся.

Міністер: Величезні копальні нафти попалені і поруйновані (*лице царя блідне*) і Ваше Величество з родиною понесли великанські страти.

Цар (*змінений*): Що? я страти?... (*мліє і паде на поміст. Міністер піддержує його*).

п.

Телеграми „Комара“

(*на власнім шкурку*).

Вуськ. Цар запросив гр. К. Баденього до переведення перших виборів до Думи в Росії. Запрошене наступило за порученем австрійських властей.

Відень. Тут почне з 1. жовтня виходити двотижневник: „Japanische Revue“. Японці за думують тим способом японську квестію видвинути перед форум Европи.

Станиславів. Тутешні Польки, жінки Українців, зібрані на вічу, ухвалили передати дир. Терліковському букет з георгіній за хоробру оборону перед „hajdamackimi zapędami“ їх мужів. Букет і гоноровий динльом вручить дир. Терліковському п. Балкова.

О Г О Л О Ш Е Н Я .

Артистичний Вістник

місячник посвячений музиці і штуці виходить у Львові під редакцією І. Труша, С. Людкевича і В. Бережницького.

Адреса: Львів, ул. Вірменська ч. 1.

Предплата річно: 10 корон.

ТОВАРИСТВО ВЗАІМН. КРЕДИТУ

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою

у Львові, ринок ч. 10, дім Просвіти.

Приймає вкладки до опроцентования на 4% оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ошадження коптів послжки можна прислати гроші чеками Щадниці поштової; вкладати може кожний, навіть і не член; на жадане звертає ся владку кожного часу, навіть без виповідження (за есконтом).

Позички уділяє „Дністер“ своїм членам на 6%; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах 1/2 річних вносить рата амортизаційна на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся першої гіпотекки або доброї поруки.

На парцеляцію і купню більших обшарів треба звертати ся за позичками до „Дністра“.

Членами можуть бути тільки члени обезпечені в „Дністрі“.

Чистий зиск розділяє межч членів яко дивіденди від уділів і на добродійні ціли. Дотепер уділив „Дністер“ на церкви, бурси, школи і т. д. 31.738 кор.

Стан фондів Товариства кредитового „Дністер“ 31 грудня 1904.

Вкладки 1,733.673 К.
Удїли 133.117 К.
Фонди резервові 26.576 К.

Позички 1,616.402 К.
Цінні папери 123.627
Льокації 169.456
і на рах.біж 81.968 К.

Виборчий ценз в Росії.

Мужик: Поможіть мені, високе Начальство, хай і я свій глас оддам.

Начальство: Пашол вон, хахол! Сматрі, штоби податі уплатіл, а глоса — не твоє дело!

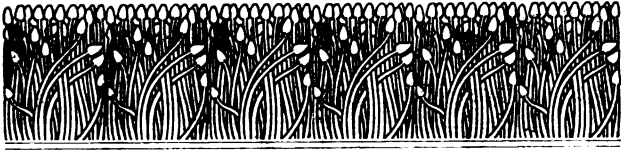
С. Гусак

ДВОТИЖДЕННИК САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ.

— Все пані, же я бардзо кохам Русінуф, але не може того зрозумець, же така едукована дама, як Крушельніца, зойма сен до ніх.

СПОМИН.

У гаю тихім цвітки ми гожі
рвали в вечірню годину;
Білі лелії, пахучі рожі,
цвіт незабудьки небу похожий
й дрібну-дрибненьку калину.

* * *

Світ весь пестило, мов би дитину,
с'яєво сонця кєрваве...
рвалось, — так мов би ніжнов билинов
зв'язане з землев, — ось-ось загине
і згасне — згасне пиняво.

* * *

Померкло сонце... поміж гущаву
линув шепіт наш трусливий,
мов злодій крався в ночі темряву
покраційемки, тихцем, а жваво
з серця у серце щасливе.

* * *

Соловей пісню урвав чутливу
щоб нас підслухать з віддалі;...
вже не цілує осіку сиву
легіт ніжненький, не пестить ниву:
лиш уст твоїх гладить коралі...

* * *

І перед ноги твої, мов кралі,
класти хотів я сьвіт Божий....
Зірки летіли на тебе з далі
і гай шепоче тобі всі жалі
і поклонились ти рожі.

Др. Шпріцер.

Урядова тайна.

В часі люстрації гімназії в N. змішався інспектор Янцьо в несвій фах, та на конференції висказав своє невдоволене одному старшому учителеви.

Діткнений несправедливістю поважний педагог під впливом іритації примінив до особи інспектора, пана авансу і квінквеній, слово: „осел". Наслідки сего далися бідному учителеви незабаром відчути, бо в короткім часі виточено йому дисциплінарку за зраду тайни урядової.

Др. Шпріцер.

З Бучацької вистави.

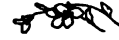
(Автентичне).

Підчас нарад „Ligi pomocy przemysłowej" в Бучачи, украв якийсь „промисловець" другому промисловцеві П. Гневошови загоротку.

— А який мала знак? — питають присутні пошкодованого.

— Була на ній берлинська марка, але я видер.

— О, то трудно пізнати, бо у нас всіх такі.
К.

В суді.

— Отже ти зістав засуджений на до- смертну вязницю. Чи маєш може яку прозьбу?

— Так є пане судя, буду просити, щоби мені тих вісім день слідчого арешту зачислили до моєї кари.

ПОХИБКИ ДРУКУ.

Др. Кікс, спеціаліст від вириваня дубів з коренем, без болю.

*

Умираючий король сказав до свого сина: „Сину мій, лишаю тобі, що маю найдорозшого: отсю корову.

*

Швець кинувся до жінки з рилом і мало не заколов її на смерть.

*

Його сперла така сильна полька, що він не знав, де лежить.

*

Обережно зламав пчолу що-б подивитись де у неї сало.

Букач.

На селі.

— А що там Іване чувати? як там діти?

— Панують прошу „огомосьця", Гриць при війську, а Мокрина і Гапка на мамках ві Львові.

Слухай, Іване, по що тобі женити ся та що з Параскою, коли ані ти, ані вона нічого не має.

— Але як поберемось, то будемо мати.

Що?

— Дитину.

Оповіданє лаціжніка

Яна Грендки з Чернилова.

Приїхалі до нас знає куме, те пани з польській школи десь аж у ві Львові, тай взялі нам гадаць, же ми нібито є Полякі, і жи мамо своє крулеуство польське небецке, і свое Матке Боске польске тай триятри польське, шо в ніх те панове з хлопській школи ружни куменди показуйом. Тай я собі мислім: А шо би я сі ні мял подзівіць на те куменди, кеди панове показуйон. Взьол я, запреггнол шкапи тай посадзіл баби тай поєхал до мняста. Приїхалі ми, тільки цо баба ні мяла бутув, то вона остала коло конюу на тарговиці, а я пішед.

Пшиходзу, пачи сі, стої уельгій дом, тай мурований зи слупамі, тай сі питаю: Ци ту панове з тий польській школи, кажу, коменди показуйом? Ту, а якже, повяда. А ци можна там іць? А певно, цо можна. Ну, ідем я, пачи сі, є джвіже, а коло ніх, вважає, стої якісь пан, ци цо. Я хцем іць до сьжодка, а ун не за ринкав тай пита: „А білик маш?“ — „Ні, кажу, німам“. — „То си куп!“ — „Ба, та де?“ — „А во там, у того пана за століком“. Пришед я до него тай мувім: „Проши ласкі пана, ци, кажу, не купіл би я білик. Кілько даць?“ — „Две шуцькі, муві ун“. — „Взьол я сі тарговаць, мувім, нех пан цо спусті, хоць на табаку“. А вун, уважаці сьміє сі. Відзи я, цо ні спусті, заплаціл дві шусці, тай іди, дал тен білик тому, шо при джвіжах, тай пржиходзим до середзїни тай сі пачи: Уельга хата, висока, а на сьжодку кресла і лаукі таке панцке, а з заду то німа ніц, йно мнейсце до станя, а з самого пшодку стої тайкій гейби стул, а над нім така уельга верета вісі. Стал я собі тай стої, тай сі пачи, аж ту шось задзвоніло, а та верета мовби несамовита ідзі в гури, аж я сі залекал. Ба, алі я сі пачи, а ту на тин стул виходзі з пшепрошенем жид, а панове у сьміх. Вишед жид, зньол ярмуркі, тай сі уклоніл, а потим зньол халат тай пошид. Пошид жидисько, аж ту виходзі циган. Подзівіл сі пшендко, ци сі хто ні пачи, тай хап за халат, тай вічка! А паноує в сьміх, бо глупій циган мислял, цо его ніхто не відзял, а ту вшицько відялі. Тай я відзял, але собі мислім: Добже псякреу, жидові, цо я его беди ратоваць. Ну, пошед циган, аж ту виходзі на стул пан.

Ладно убраний, тайкій виходзі, але цо: Пана Бога не похваліл, тильо руціл футро, та ідзі преч. Пачим я сі цо бедзі: Іно цо пан пошид, аж ту вискачує циган тай хап за футро, тай в ногі, а панове в сьміх, але я собі мислім: Ова, цо я беди панцкего пільновал, нех си панове пільнуйом. Уцік циган, аж виходзі хлоп. Файний газда, у польських бутах, вшед, зньол кучму тай муві: „Нех беде похвальоний“. — „На векі векув — я єму одповядам, а панове в сьміх, тай псикайом на мене, цобим бил ціхо. Ну як биць ціхо, як хто Пана Бога хвалі? Але я сі пачи, а мій газда руца кожух. — „Ей не руцай, мувім я єму, бо циган украдні!“ А панове знов в сьміх, тай псикайом на мні, цобим бил ціхо. Казалі биць ціхо, та я й бил ціхо, але пачим сі, цо бедзі. Ну і знає куме, яким поведзял, так сі й стало. Тільки цо тен газда пошед, аж ту циган юж є, тай хап за кожух. Але я собі мислім: Пукійсь крад панцьке, тай жидівське, то я ніц, але хлопского такі не дам! Тай попшез те кшесла, поміж панув, вискочил я, куме, на тин стул, а цигана за карк, тай в морду, в морду! Бо, уважьєте, злодія, то сам Христос не каже жылувати. Тай уважьєте счинив ся галас тай сьміх і вереск тайкій, шо не дай Господи! Зараз Вам на той стіл повиходило ріжного люду, тай поліціант десь найшов ся, але я тримаю злодія, не пускаю. А поліцай до мене каже, пусти! А я, пусти, аби тимчасом злодій втік. Не, арештуй нас обох, в суді сі покаже, ци то вольно так на очах красти!

Ну і уважьєте куме, дістав я завізане до суду, шом пана побив. Приходжу до сендзього, тай кажу, я пана ніякого не бив тільки злодія, а вони показують мені пана, тай кажуть, шо я его по морді вилупив. Я кажу, шом го на очи не видів, але де — не помогло, тай засудили на штири дні гарешту.

Тепер вже знаю, як ходити на панцьку коменду. Гей, гей!

Пани і хлопи.

Сваток. Прошу ясної пані ваша сучка вкусила мене в ногу.

Пані. Яне, вимий сучце пишек.

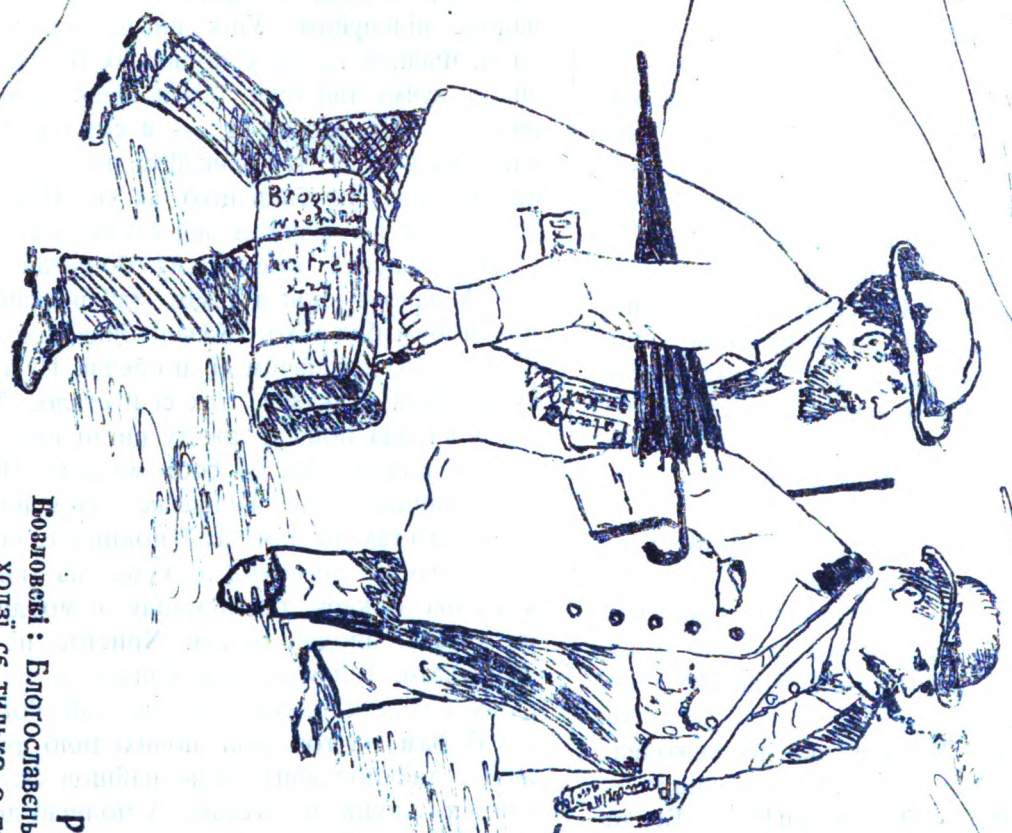
Не дав ся.

Она: Мені снило ся шо ми виїхали до Яремча.

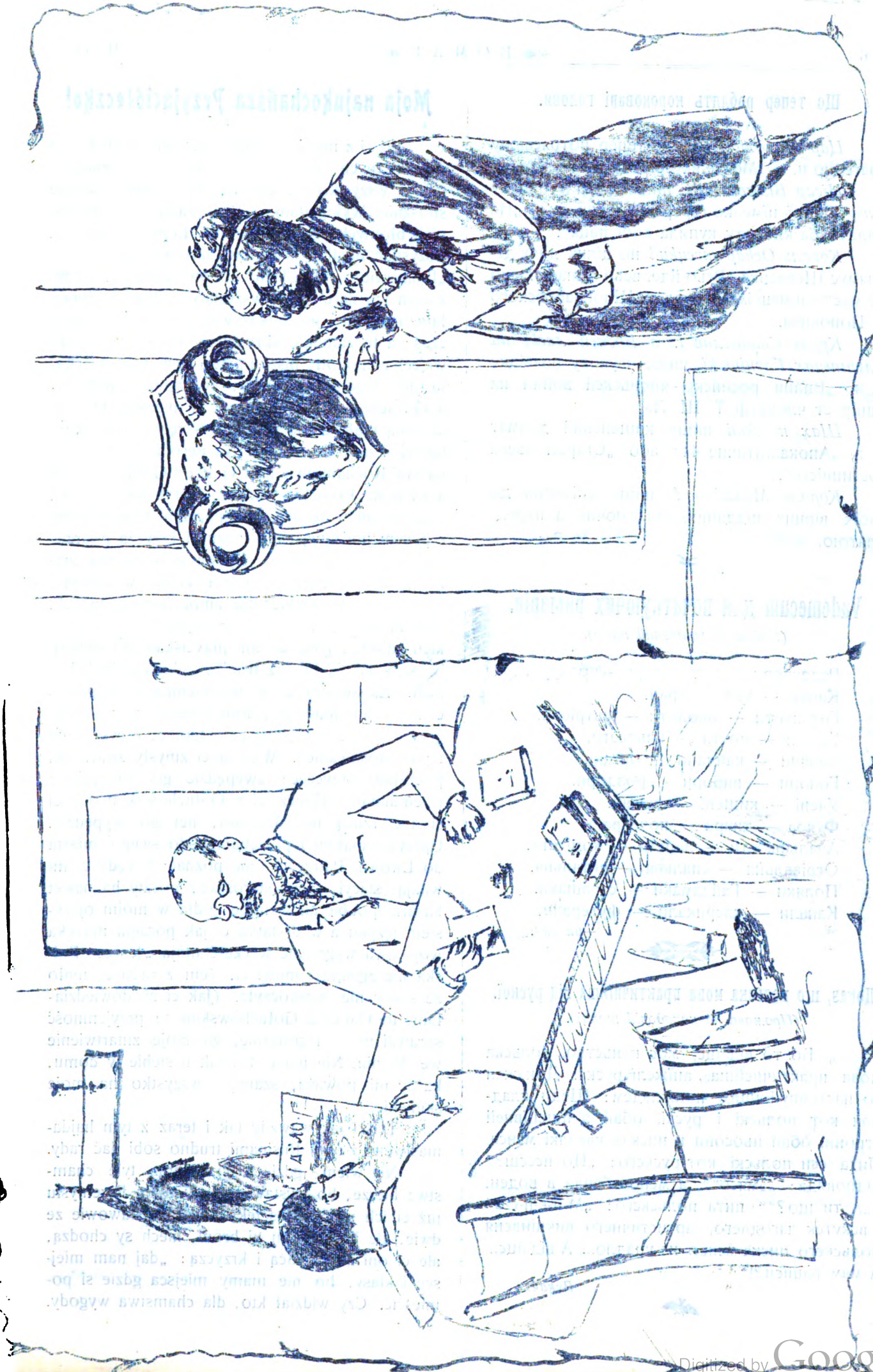
Він: А мені снило ся, шо ми вже вернули.

Роласу гр. Кат. обрз.
 Бюловскі: Блгогославенство мамі, кїлька гроши теж юж мамі, тераз роз-
 ходї се тїлько о то, сконд набраць тїх греко-католїкуф ?
 Гложїнскі: Тшеба безде львовскїх батяруф воїць по вецях для венкшеї
 свѣтносцї.

Do Lwowa
 Do Huszow, ma

Нан Шнапсовскій в природничім музею.

— Гей, гей, коби то так мати таку бутельчину горілки, щоб сей ріжок був від неї коротягом.

— Пише ось „Діло“, щоб ми покинули писатк маврари, а брали ся за стрішу політику.

— Так, так, тільки візьмо мені, що юри чим самі робляги.

Що тепер роблять короновані голови.

Цар Микола II. пише тепер потрясаючу трагедію п. з. „Менче вкусиш, борше ликнеш“.

Цісар Вільгельм II. пише тепер історичну думу на тлі німецько-герерської війни п. з. „Не мала баба клопоту купила собі паця“.

Король Оскар швецький по цілих днях деклямує Шевченка „Всьо йде, всьо минає і краю не має“ в німецькім переводі п. Шпойнарвского & Поповича.

Круль Станіслав I. з Божей ласкі на Глупінцях Глупінські пише наукову розвідку п. з. „Вплив російсько-японської війни на шириуст члонкуф Т. Ш. Ль.“

Шах перський пише кишневий драмат п. з. „Апокаліптичне 44“ або „Старопольська гостинність“.

Король Михайло I. пише упімнення до своїх вірних підданих, залягаючих з передплатою.

М. Рус.

Vademecum для початкуючих римарів.

(*Подає досвідчений поет.*)

Редактори — дестилатори — прокуратори.

Кацап — хап — драп.

Готентоти — околоти — патріоти.

Газети — поети — кльосети.

Селяни — кайдани — органи.

Гонори — вибори — роздори.

Учені — кишені — печені.

Фуяра — тияра — почвара.

Анальфабети — лепети — комітети.

Огрівальня — спальня — читальня.

Поляки — Гайдамаки — страшаки.

Канали — клерикали — футерали.

—ий син.

Доказ, що польська мова практичніша від рускої.

(*Промова на народовій шопці.*)

„...Бо то відзіце, моє паньство, польська мова практичніша, аніжелі руска. Докажен то настемпуйонцим пшикладем: Шедл кладкон кот польські і рускі, обай з пшецівней строни, обай ньосонц в писках кавалкі менса. Пита сен польські кот руского: „Що несеш?“ Одповяда: „„мясо“, а менсо бендз в воден. „А ти що?““ пита польского: „М-н-є-н-с-о“ і вскутек лагодного, артистичного викишivenessя польского писка менсо нз упадло... А відзіце... А мам рациен?!“

Вукач.

Moja najukochańsza Przyjaciółeczko!

Już ci z miesiąc będzie, jak wróciłam z wud zagreńicznych, bo wiesz, że swoich nie znośy, taki ci wszystko nie chłujne, bez gustu a drogie strasznie. Wykąpałam ci si porządnie, po 10 kąpieli błotnych brałam dziennie. Lepsze ci to, jak wszystkie mydła, jaki mi w darunku posyłałi, to „Ihnatowicz“ to „Tlen“. Powarjowali, co mi z tych ich darunków, wszystko ci drancie. Bawiłam incognito, nie pokazywałam si przez dłuższy czas; a tu zamną ci si rozbijali. Gaucz ci mi najwięcej niepokoił, piszy i piszy, żebym przyjechała do Wiednia do niego, bo zginie z tęsknoty a Gołuchowski znów sobie za plecami Gaucz za mną mało sobie karku ni skręci. Przerywam kąpieli i jady do Widnia. Na peronie czekają już na mni Kochankowie moi Gaucz z Gołuchowskim a za nimi Potocki, Badeni, Korytowski z tyłu, z flaszkami w rękach i podpachami i beczułkami z piwem umizgują się do mnie i krzyczą podrzucając nimi: „Żyj nam“. Pytam si co to ma znaczyć, a oni muwią to dla ciebie w darunku Koniaki „propinacyjne“ dla zmocnienia sił twoich. Ucieszyłam ci si strasznie, poczęłam ci ich wszystkich całować [oni ci mi przyciskali do siebie], bo wiesz jak ja lubi te trunki, zginęłam bym bez nich. Zabawiamy ci si wyśmienicie a tu gdzieś ci się wziął Madziar z fonografem i począł wygrywać pieśń rozbujnicką: „Ogólne, powszechne tajne głosowanie“. Wiesz ja ci zmysły straciłam, poczęłam krzyczeć: „wypędzić go, bo zginy“ i zemdlałam. Gaucz ci z Gołuchowskim jak ci si nie rzucą na Madziara, het go wypędzili. Uprzymniałam i pojechałam do swego miasta do Lwowa. Patrzy ci i nie poznai; wszędy ci mi witają, stacyi, sądy, starostwa, poczty ba nawet kasarni poubierali w moje godła w moim ojczystem języku a w dodatku ci jak poczęła muzyka wojskowa wygrywać w cześć moją „Jeszcze Polska nie zginęła“, muwi ci, że z radości mało ze skóry nie wyskoczyła. (Jak ci si dowiedziałam, to Gaucz z Gołuchowskim te przyjemność sprawili mi, telegraficznie, za moje zmartwienie we Widniu. Nie ma ci to, jak u siebie w domu, każdy mi poważa, szanuje, wszystko na moje skinienie.

Tylko jak wawždy tak i teraz z tym hajdamstwem, z tymi Rusinami trudno sobi dać rady.

Nie wiem, gdzie to ci si teraz tyle chamstwa bierze, bo wystaw sobie w takim Przemyślu już ci ich jest ze 8 setek, a w Stanisławowie ze dwie, ale już im tam ni broni, niech sy chodzą, ale ci oni znów chcą i krzyczą: „daj nam miejsce i klasy, bo nie mamy miejsca gdzie si pomieścić. Czy widział kto, dla chamstwa wygody.

Буłam ci kiedyсь в Пржемыслу, запросили ми ci там. Pelczar zagorzały mój kochanek ślicznie ci mi odrestaurował Kosciół po Jezuicki.

Nie wiem, kturento kochanek mój z Wiednia darował ci Czechowiczowi ten stary kościół pojezuicki. A on mówi: „Nie chce, co z nim zrobi“. Jabyłam przy tym i mówi ci żartem: „To ja sy wezmu“,—„Та weź sy“ mówi mi mój kochanek. Pelczar ci to podsłyszał i odrestaurował ci ślicznie ci to miejsce, a wartość ma nieograniczoną, bo ci jak by klinem wlaź między tymi Rusinami. Szczęście ci si stało, bo byliby Rusini mieli jak swoją dzielnicę. Bo obok stoi pałac Czechowicza, Katedra Seminariów, działkowska, Seminarz dla dziewczek ruskich. Pelczar ma zmysł wielki, pochwaliłam go za to. Jak oglądałam ten kościół pokazuje mi Pelczar i mówi: „Patrz tam Pani na drugie piętro“. Patrzy ci si, a Czechowicz stoi przy oknie, zagląda i płacze. Żal ci mi go si stało, napisałam go Gausza, żeby go przyjął do Widnia do mie do moich magnackich panów. I zrobił mi to zaraz.

Конець буде.

Фредропольский.

Оправданє.

Панї. Що-ж тобі є? Якже-ж ти взяла ся місити хлїб, не обмивши вперед рук?

Нова кухарка. Прошу панї, то нічо не шкодить, я мішу чорний хлїб разовий.

ОГОЛОШЕНЄ.

Після контракту зробленого з моїм властителем дому маю віддати йому моє помешканє в такім стані в яким я його дістав. Щоби се услїве виповнити, пошукую на продаж живцем 80 мишей, 1500 караконів, 900 швабів і 20.000 блощиць.

Наслїдки япаньско-росийскої війни.

(між дїтьми).

- В тебе єсть брат?
- Ні.
- А сестри?
- Також нема.
- А з ким-же ти бєш ся?

ОГОЛОШЕНЯ.

Артистичний Вістник

місячник посв'ячений музиці і штуці виходить у Львові під редакцію І. Труша, С. Людкевича і В. Бережницького.

Адреса: Львів, ул. Вірменська ч. 1.

Предплата річно: 10 короп.

Любощі

Вальс на фортепян Я. Ярославенка. Накладом Укр. Накладні. — Львів, ул. Вроновська ч. 8.

Цїна: 1.50 Кор.

ТОВАРИСТВО ВЗАІМН. КРЕДИТУ

„ДНІСТЕР“

стоваришенє зареєстрованє з обмеженою порукою

у Львові, ринок ч. 10, дїм Просвїти.

Прймає вкладки до опроцентования на 4% оплатє за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ошадження коштів послїжки можна присилати гроші чеками Щадниці поштової; вкладати може кожний, навіть і не член; на жаданє звертає ся владаву кожного часу, навіть без виповїдження (за есконтом).

Позички удїляє „Дністер“ своїм членам на 6%; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах 1/2 річних вносить рата амортизацийна на капітал і відсотки 5%; до позичок вимагає ся першої гіпотечи або доброї поруки.

На парцеляцію і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до „Дністра“.

Членами можуть бути тільки члени обезпечені в „Дністрі“.

Чистий висєк розділяє межі членів яко дивіденди від удїлів і на добродїйні цїли. Дотепер удїлив „Дністер“ на церкви, бурси, школи і т. д. 31.738 кор.

Стан фондів Товариства кредитового „Дністер“ 31 грудня 1904.

Вкладки 1,783.673 К.	Позички 1,616.402 К.
Удїли 133.117 К.	Цїнні папери 123.627
Фонди резервові 26.576 К.	Льокації 169.456
	і на рах.біж 81.968 К.

„Комар“ виходить у Львові 2 рази у місяць кожного 1-го та 15-го.

Адреса Редакції і Адм.: Львів, ул. Чарнецкого ч. 26 (Дїм Н. Т. ім. Шевченка).

Евакуація Вавелю.

Часовой в Коцмирові: Сначала Вавель принадлежал Палякам. Потом его Паляки эвакуировали для Австрийцев. Теперь его снова Австрийцы эвакуируют для Палякоф. Нука, сталобить — как русские придут, последная уже его будьог эвакуація!

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 107329374